

EFSANELER

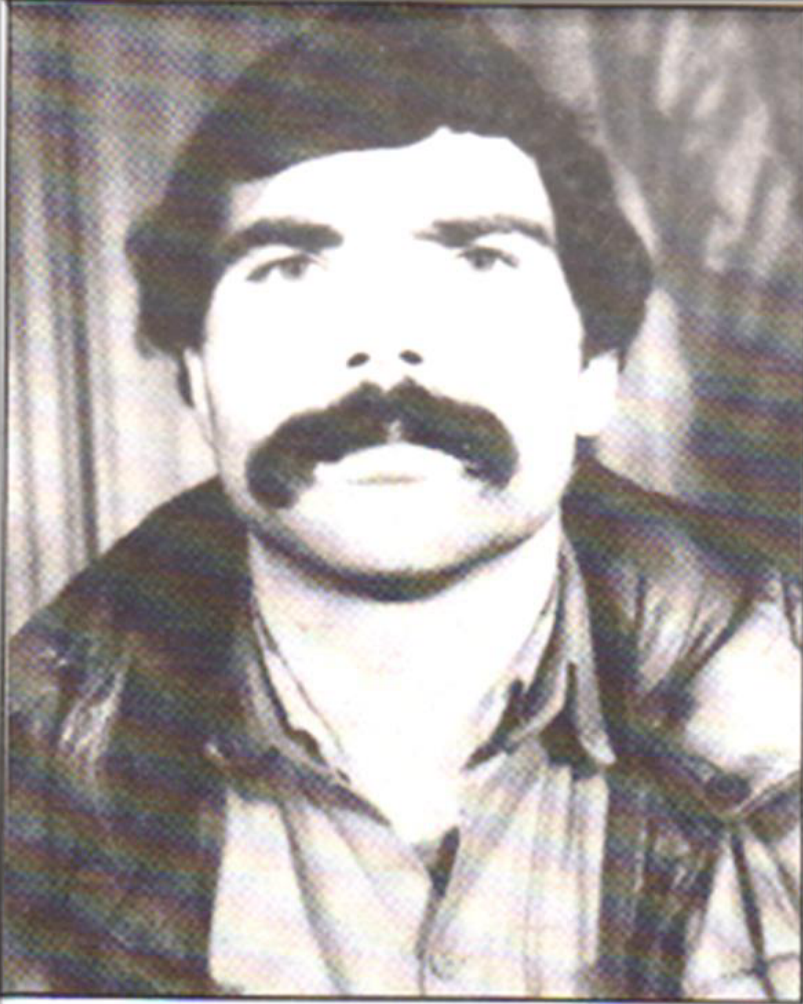
CEMŞİD ARKADAŞ
(AHMET KESİP)

HPG-BİM YAYINLARI

BASIM YERİ: ROJ MATBAASI

BASIM TARİHİ: MART 2010

HPG-BİM YAYINLARI

Ahmet KESİP

Ahmet KESİP (Cemşit)

Karahacılı-Iğdır-Kars

Uzun bir dönemdir Partimiz saflarında mücadeleye katılmış olan Ahmet KESİP yoldaş; kararlı, cesur ve atak devrimciliğin bir simgesiydi. Aynı zamanda bu militan kişiliği ile düşmanın yüreğine de büyük bir korku salmıştı.

Başta Kars, Ağrı olmak üzere, Şemdinli'de devrimci faaliyetlere katıldı. 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesi ardından bir dönem Partiyle ilişkisi kesildi. Daha sonra, İdris ÖKMEN ve yanında bulunan bir grup yoldaşı ile birlikte Parti ile ilişki kurdu. Bu sürede Partinin hazırlık çalışmaları tamamlanmış ve ülkeye yeniden dönüş başlamıştı. Ahmet yoldaş, Partinin hazırlık çalışmalarına büyük bir coşku ile katıldı. Kısa sürede geri çekilme ve yeni dönem taktiğini kavradı, bunların gerektirdiği eğitimi tamamladı.

Daha sonra Ağrı-Kars alanında görev üstlendi. Mehmet ERTÜRK yoldaşın komutasında bulunan birlikle, 1985 Ağustos'unda Ağrı Direnişine damgasını vurdu. Günlerce süren bir çatışma içerisinde, Türk ordusu, Mehmet ERTÜRK, Ahmet KESİP ve Fuat ASLAN yoldaşların içerisinde bulunduğu küçük gerilla birliğinin üzerine binlerce sayılık bir askeri güçle yürüdü. Buna rağmen gerilla birliği bir ay boyunca Ağrı Dağında görkemli bir direniş sergiledi ve büyük bir yankı uyandıran bir direniş sergiledi.

Ağrı Dağı Direnişi, gerek ulusal ve gerekse uluslararası alanda büyük bir yankı uyandırdı. Sömürgeci Türk devletinin "Muhayyel Kürdistan Burada mefhumdur" sözü parçalanarak, Ağrı Dağında halkımızın yeniden dirilişi gerçekleştirildi.

1986 yılında Şemdinli'de görevlendirilen Ahmet KESİP yoldaş, başarılı bir devrimci çalışma yürüttü. Bu sürede ortaya çıkan sağ-tasfiyeci ve özerk anlayışlara karşı mücadelede, Parti çizgisi ve taktiğinin kararlı bir savunucusu oldu. Şemdinli alanına Parti taktiğinin uygulanmasında Ahmet yoldaşın çalışmaları önemli bir yer tutmaktadır.

Bu başarılı çalışmaları nedeniyle, PKK III. Kongresi, Onu MK üyeliğine getirdi. III. Kongre sonrasında Parti taktiğinin yetkince uygulanması; geçmiş eksik ve yetmezliklerin aşılmasında Ahmet yoldaş büyük bir çaba sarf etti. 1987 yılı

Atılımında önemli bir rol oynadı. Bir parça özgür vatan toprağı yaratma mücadelesinde en ön saflarda mücadele etti.

1988 yılı atılımının hazırlıklarının yürütüldüğü bir dönemde beraberinde bulunan 8 yoldaşı ile birlikte Şemdinli-Benevok'ta, sömürgeci düşmanla çatışmaya girdi. Bu çatışmada düşmana büyük bir kayıp verdiren Cemşit yoldaş ve birliğı, saatlerce süren bir çatışmayı başarı ile yürüttü. Bunun üzerine faşist düşman, top, kimyasal silah ve helikopterleri kullanarak 9 yoldaşı alçakça katletti.

PKK-MK üyesi ARGK Konseyi üyesi Ahmet KESİP yoldaş, kararlı ve militan kişiliğı ile halkımızın yüceliklerinde yaşayacaktır.

Şemdinli Muharebesinde PKK- MK Üyesi Ahmet KESİP ve Beraberindeki 8 Yoldaşı Şehit Verdik

Ulusal kurtuluş savaşımızın her gün yeni atılımlarla geliştiği günümüzde, sömürgeci-faşist düşmana karşı halkımızın kin ve öfkesi daha da büyümekte ve ulusal kurtuluş saflarına her gün daha büyük katılımlarla gelmektedir. Ulusal kurtuluş savaşımızın muazzam bir gelişme aşamasına ve geri döndürülemez bir noktaya gelmesinde, halkımızın bütün gücü ile devrime katılmasının önemi belirgindir.

Kitlelerin uyandırılması ve devrim saflarına çekilmesi öyle kendiliğinden ve zorlanmadan başarılabilir bir iş değildir. Hele bu, Kürdistan gibi bir ülke ise, bunun daha da zorlu geçeceği açıktır. Vietnam devrimcileri ulusal kurtuluş eylemliliğine yöneldiklerinde, halklarının yabancı egemenlere karşı dinmeyen isyanlarına ve derin yurt sevgisine dayanarak, kısa sürede daha büyük gelişmeler sağlamışlardır. Zaten sürekli isyan halinde olan ve yabancı egemenliği kabul etmeyen Vietnam halkının, ulusal kurtuluş mücadelesine katılması zor 7 olmamıştır.

Oysa Kürdistan'da durum böyle midir? Kürt halkı öyle bir noktaya getirilmişti ki, halk olarak kendi varlığından bile haberdar değildi. Bir halk olduğunu bilemez bir duruma getirilmişti. Daha 30-40 yıl öncesinde yaşadığı vahşi katliamlar, kadın, çocuk, yaşlı denilmeden süngülenmesi, yurdundan, sevdiklerinden uzağa, sürgüne gönderilmesi, bir daha başkaldıramayacağına dair düşüncelerin yer etmesine yol açtı. İşte yaşadığı bu korkunç tablo karşısında, bu halk bir daha başkaldıramayacağı düşüncesine kapılmıştı. Derin bir sessizliğe gömülmüş ve adım adım yok oluşunu seyretmeye başlamıştı. Giderek yaşama olanakları tükenen ve çok az canlılık belirtileri gösteren bu halka, yaygın bir kanıyla, öldü gözü ile bakılmaya başlandı. Bu halkın bir daha dirilmeyeceğine inananlar çoğaldı ve en başta da halkın kendisi buna inanıyordu.

Peki, nasıl oldu da öldü denilen, canlılık belirtisi gösteremeyen bu halk, dirilmeyi yeniden başardı? Bunu başarmakla kalmayıp, böylesine yaygın bir şekilde ulusal kurtuluş saflarına akmaya başladı?

Her zaman belirttiğimiz gibi, şehitlerimiz halkımızı diriltten ve ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına yaygın bir akışını sağlayan değerlerimizdir. İlk şehitlerimizden tutalım da en son şehit halkasına kadar, bütün şehitlerimizin ulusal kurtuluş mücadelemizde oynadığı rol böyledir ve bu rol kesin bir şekilde kanıtlanmıştır.

Toprağa ilk düşen can, toprağı ilk sulayan kan nasıl bizi geri dönülmez bir aşamaya doğru yöneltmiş ve ileri yürüme komutu olmuşsa, bugün toprağa düşen her can, dökülen her damla kanda ileri yürüyüşümüzü güçlendiren temel değerler haline gelmiştir. Sayıları yüzleri aşan şehitlerimizle dönülmez bir noktaya çoktan ulaştık. Nasıl ki ilk şehitlerimiz savaşıma cesaret göstermenin örnekleri olmuşsa, bugün toprağa düşen her şehidimizde savaşa cesaret eden bir halkın mutlaka kazanacağını kanıtı olmaktadır.

İşte peş peşe toprağa düşen canlar, halkımızı derin uykusundan çekip almış, onu uyandırmış ve sömürgeci-faşist düşmana karşı büyük bir savaşa girmenin eşiğine getirmiştir. Bugün Kürdistan halkı, artan bir güçle ulusal kurtuluş saflarına akın etmektedir. Ülkemizin hemen hemen her alanında katılım güçlenmektedir. Bu gelişme düzeyine bugün ulaşabilmişsek, bunda şehitlerimizin rolü temeldir. Kan dökmeden, şehit vermeden uyuyan bir halkı uyandırmak mümkün değildir. Bir bedel verilmeli ve bu mücadeleyi üstlenen öncülerin her türlü fedakarlığı göstermeye ve savaşıma kararlı oldukları kanıtlanmalıydı ki, kitleler devrime katılım gösterebilirler. Şahadet olayları ve yükselen ulusal kurtuluş savaşı, bu gerçekleri açığa çıkarmada halk kitleleri için temel bir açı oldu.

Toprağa düşen her şehit kanımız, bu gerçeği daha da güçlendirmektedir. Bugün şehitler ordusu ile halkımız, ulusal kurtuluş yolunda daha güçlü ve daha emin bir şekilde yürüyor.

Şehitler halkasına eklenen Şemdinli-Benevok direnişçileri, bu gerçeği daha da güçlendiren son halkalar oldular. Şemdinli-Benevok'ta, sömürgeci-faşist ordunun binlerce sayılık gücüne karşı bir avuç gerillanın yarattığı destan, halkımıza öncülerinin sağlamlığını, kararlılığını, kahramanlığını bir kez daha gösterdi.

Faşist-sömürgeci ordu birlikleri halkımıza ve öncülerine karşı, çağımızın tanık olduğu en barbar ve en vahşi savaşı yürütmektedir. CIA-Pentagon deneyimli birçok özel savaş metodunu uygulayan faşist-sömürgeciler, halkımızın yeniden uyanışını durdurmak için, büyük bir karşı-devrimci hareket

başlatmış durumdadır. Emperyalizmin Vietnam'da, Angola'da, Cezayir'de ve daha başka alanlarda uyguladığı bütün özel savaş metotları, bugün faşist Türk sömürgecilerinin elinde halkımıza karşı daha da geliştirilerek uygulanmaktadır.

Dünyanın en karşı-devrimci ve halk düşmanı metotlarını arkasına alan faşist sömürgeciler, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşını durdurmak için, vahşetin sınırlarını bile aşan uygulamalar içerisindedir. Bölge Valisi olarak atanan ve deneyimli bir karşı-devrimci olan Hayri Kozakçioğlu, özel savaşı yürütecek bir eğitimden geçirilmiş ve bugün Kürdistan halkına karşı yürütülen savaşın başına getirilmiştir.

Düşmanın korkunç boyutlara varan vahşetine karşı, Kürdistan halkının ve öncülerinin direnişi her gün yükselmektedir. Düşmanın uygulamaları, yaklaşan sonundan onu kurtarmaya yetmemektedir. Düşman vahşetini arttırdıkça, hak ettiği sona bir adım daha yakınlaşmaktadır. Zaten azgınca saldırması da ölüm çırpınışlarıdır. Halkımızla faşist sömürgeciler arasında süregelen bu şiddetli savaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin lehine her gün yeni gelişmeler kat ederek ilerlemektedir.

Halkımızın kurtuluş kuvvetleri ile sömürgeci-faşist ordu güçleri bir kez de Şemdinli-Benevok'ta karşı karşıya geldiler. 9 Aradaki muazzam güç dengesizliğine ve faşist ordunun binlerce sayılık ordu birliğine rağmen, ARGK birliği büyük bir direniş gösterdi. Ve sömürgeci orduyu bozguna uğrattı. ARGK gerillalarının üzerine yürüme gücünü kendisinde bulamayan faşist sömürgeciler, helikopter, top kullanarak ARGK birliğini imha etmeye çalışıyor.

Şemdinli-Benevok muhaberesinde PKK-MK Üyesi Ahmet KESİP komutasındaki 21 Mart ARGK Takımı, sömürgeci ordu birliklerine karşı üstün bir muharebe gücü gösterdi. ARGK Takımı sömürgeci ordu birliklerine, özel tim ve köy korucularına ağır kayıplar verdirdi. Bunun üzerine faşist sömürgeciler, ARGK Takımı üzerine helikopter ve toplardan attığı bombalarla saldırmaya başladı. Kimyasal bomba ve Napalmların da kullanıldığı çarpışmada, ARGK Takımı üstün bir karşı koyuşu gerçekleştirdi. Saatlerce süren çarpışmada düşmanın vahşice saldırıları sonucu, ARGK Takımı bomba ve top atışları karşısında kayıp vermeye başladı.

21 Mart ARGK Takımı, düşmanın oluşturmak istediği çemberi yarmaya çalışırken, yeni kayıplar verdi. Çarpışma

sonucunda Takımın bir kesimi çemberi yarmayı başarırken, aralarında PKK-MK Üyesi ve ARGK Komutanlarından Ahmet KESİP'in bulunduğu 8 gerilla şehit düştü.

Şemdinli-Benevok muharebesinde şehit düşen Ahmet KESİP (Cemşit), Osman SARIKUŞ (Ferhan), Ali Ekber LAÇİN (Zeki-Şerif), Mir Nezir ALAGÖZ (İsmet), Sultan YAVUZ (Leyla), İhsan ÇİKKAN (Mazlum), Ömer ALAGÖZ (Rüstem), Fehim ÖPENGİN (Feriğ) ve... (Dara) yoldaşlar, faşist-sömürgeci düşmana karşı halkımızın tarihine görkemli bir direniş sayfası daha eklediler.

Benevok direnişinin 9 kahramanının bu görkemli destanları, halk kurtuluş tarihimizin yeni bir dönüm noktasında bağımsız ve özgür bir Kürdistan'a yürümede, yeni kilometre taşları olarak dikildiler. Benevok'ta dikilen bu anıt, sadece 1988 yılı mücadelemizin görkemliliğini kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda gelecek yılların mücadelesine de ışık tutuyor.

“Bir Parça özgür Vatan Toprağını özgürleştirme” şiarı ile yoğunlaşan ulusal kurtuluş savaşımızda, Şemdinli-Benevok şehitlerinin şahadetleri, özgürleşecek vatan topraklarında yükselen birer abide olarak özgürlük yürüyüşümüzü aydınlatmaktadır. Onların kahramanca direnişleri, bir parça vatan toprağını kurtarma mücadelesinin temel harçları olarak bağımsızlık binasının inşa edilmesinde esaslı bir rol oynayacaktır.

Şemdinli-Benevok şehitlerinin anıları için de diğer şehitlerimize verdiğimiz sözleri, kendimize duyduğumuz güven ve emin adımlarla "ilerleyen mücadelemizin ulaştığı düzeyin yarattığı muazzam güç birikimi ile bir kez daha tekrarlıyoruz. Şehitlerimizin anılarına bağlılığı, bizzat pratikte yerine getirdiğimiz, bugün mücadelemizin ulaştığı düzeyle çok açık bir şekilde görülmektedir. Bundan sonra da, şehitlerin anılarına bağlılığı her şeyin üstünde tutacağımızı belirtiyoruz.

Şemdinli-Benevok direnişçileri, ulusal bağımsızlık mücadelemizde sürekli yasayan ve Bir Parça Vatan Toprağını özgürleştirme Harekâtının komutanları olarak anılacaklardır.

AHMET KESİP (Cemşit) YOLDAŞ

"Partimizin ve Konferansımızın vereceği görevlere en doğru bir şekilde sahip çıkacağıma, pratikte taktik önderlik sanatına kavuşacağıma, proleter enternasyonalizminin görevlerini yerine getireceğime, Partimizin proleter anlayışıyla devrimin tüm değerlerine sahip çıkacağıma, içte ve dışta Parti ve mücadelemize yönelik her türlü düşman saldırılarına karşı savaşağıma, hiçbir kişisel kaygı ve çıkar gözetmeksizin tüm fedakârlık, enerji ve atılganlıkla kanımın son damlasına kadar savaşağıma, başta Parti Önderliğine, Partiye, halka, devrime, devrim şehitlerine, zindan direnişçilerine, tüm yoldaşlara ve siz platformda hazır bulunan tüm arkadaşlara söz veriyorum."

Cemşit yoldaş, 1957 yılında Kars'ın Aralık ilçesi-Karahacılı köyünde doğdu. İlköğrenimini oturduğu köyde, orta ve lise öğrenimini Iğdır ilçe merkezinde tamamladı. Lisede okuduğu sıralarda Kürdistan'da gelişmekte olan bağımsızlık mücadelesi ile tanıştı. Bu nedenle kaydını yaptığı yüksek öğrenimden vazgeçerek, 1977 yılında mücadele saflarında yer aldı.

Daha grup aşamasını yaşayan Partimizin öncülüğünde gelişen öğrenci gençlik hareketinin kararlı bir militanı olarak en ön saflarda mücadele yürüttü. Cemşit yoldaş, bu yıllarda Mahir CAN, Akif YILMAZ, İdris ÖKMEN ve Yaşar ORGAN gibi devrimci önderlerle omuz omuza faşistlere kan kusturan şanlı bir mücadele yürüttü. Düzenlenen onlarca eyleme çeşitli düzeylerde katılan Cemşit yoldaş, Kars alanında Partimizin önderliğinde sağlanan çığ gibi gelişmede aktif bir rol oynadı. İçinde yer aldığı yoğun mücadeleden ötürü erkenden aranır duruma düştü ve 1979 yılından itibaren faaliyetlerini, kırsal alana çekilerek sürdürdü. Azgın terörünü alabildiğine tırmandıran düşmanın, onu etkisizleştirme çabalarını boşa çıkararak alandaki mücadeleye kesintisiz katıldı.

Cemşit yoldaş, 12 Eylül askeri-faşist cuntasının işbaşına gelerek azgın baskı ve terörün estirilerek en zor ve bir devrimci

militan için çetin sınav teşkil eden koşullarda, PKK militanlığını başarıyla temsil etti. Bu güç koşullarda büyük fedakârlık, cesaret ve enerjiyle Parti faaliyetlerini kesintisiz sürdürdü. Yoğun bir biçimde çalışmalarını yürüten Cemşit yoldaş, Partimizin, Serhat (Kars-Ağrı) alanında düşmanın yüreğine korku salan güçlü bir silahı oldu. Partinin varlığını korumada belirleyici rol oynayarak tüm bu çabalarından ötürü bölge halkının gönlünü fethetti. O, bir grup öncü yoldaşıyla birlikte günlerce karlar üzerinde yatarak, eyaleti boydan boya kat edip düşmanın kuşatmasını defalarca yararak, böylece düşmanı boşa çıkarmanın, girişkenliğin ve cesaretin sembolü oldu. O, bu özellikleriyle tek başına bir örgüttü. Nitekim bağlantıların kesildiği, düşmanın onu kuşatarak etkisizleştirdiğini sandığı anda, o sarsılmaz bir inançla mücadeleyi yürüttü. Mücadelenin en zorlu dönemlerinde taşıdığı ihtilalci ruh nedeniyle mücadelenin her anını, her dakikasını bir zafer coşkusuyla yaşadı. Bu coşkusundan hiçbir şey yitirmeyerek giriştiği her eylemde mutlaka zaferle çıkmasını bildi. O, devrimci görevleri başarıyla yerine getirmede, düşmandan kaynaklanan hiçbir engeli tanımadığı gibi, güç yetersizliği, doğa koşulları ve Partiyle ilişkisizlik gibi olanaksızlıkları da engin bir devrimci özveriyle aşmasını bilerek hedefine ulaşmayı başardı. Devrimciliğin sınav yılları olan dönemde tutturulan güçlü formasyon ve sahip olunan bu özellikler, Cemşit yoldaşın daha sonraki militan yaşamında da güçlü bir tarzda devam edecek ve devrimci yaşamı Partinin militan ruhunu temsil eden bir faaliyetlilikle birlikte dopdolu geçecekti.

Partiyle teması sağlayarak Güney Kürdistan'a geçtiği 1982 yılı, Cemşit yoldaş için kendisini yetkin bir önder konumuna getirmenin olanaklarına kavuştuğu dönem oldu. Sahip olduğu öz, girişkenlik, kararlılık ve devrimci hırs gibi güçlü özelliklerle birleşince kendisini kısa bir süre zarfında önder bir formasyona ulaştırması zor olmadı. Eğitim konusunda Partinin kendisine her yönüyle kazandırdığı yeni donanım ile pratiğin başına geçen Cemşit yoldaş, Serhat eyaletindeki faaliyetlerine devam etti.

1984 yılında Kazım DEMİRTAŞ yoldaşın, 1985 yılında Mehmet ERTÜRK yoldaşın komutasında aynı alanda çalışma yürüttü. Bu dönem boyunca militan yoldaşlarıyla gözü pek bir devrimcilik sergileyerek, eyalette güçlü gelişmelerin yaratılmasında belirgin rol oynadı. Sömürgeci güçlere karşı verilen güçlü direnişler içinde yer aldı. O, ihanete karşı amansız ve acımasızdı. En yakın çevresinden bile olsa, çıkan ihanete

karşı tavizsizdi. Cemşit yoldaş, faaliyet yürüttüğü alanlarda temsil ettiği militanlık, onu ihanetçilere ecel terleri döktüren, halkın destanlaştırarak dilden düşürmediği bir halk kahramanı yapar. Gerçekten de onun yaşadığı devrimci yaşam, halkın bu haklı tanımlamasını izah eden görkemli bir yaşamdı.

1985 Ağrı direnişinin ardından tek başına faaliyet yürüttü. Kısa bir pratikten sonra bir grup genci kazanarak yılın sonunda Partiye ulaştırdı. 1985-86 kışında kendi eğitimini yapmanın yanı sıra, çeşitli alanlardan saflara katılarak gelen savaşçıların eğitimiyle ilgilendi. Baharla birlikte bu kez Botan alanında görev aldı. 1986 Baharında Cemşit yoldaş, Botan'ın kalbi olan Şemdinli'ye komutan yardımcısı olarak gitti. Militan devrimciliğini bu alanda da sürdüren Cemşit yoldaş, yılsonunda 3. Kongreyi taşıma faaliyetlerine katıldı. Kongre tarafından görevlendirilenlerden birisidir. III. Kongre, O'nu PKK-MK üyeliğine seçti.

1987 yılı hazırlıklarında faal bir rol oynadı. Bu yılın pratiğine yine aynı alanda gerilla birliğinin siyasi komiseri olarak katıldı. Kasım ayından itibaren alana Partinin müdahalesiyle başlatılan çalışmalara katıldı. Kongreyi taşıma faaliyetleriyle birlikte Botan'da egemen kılınmak istenen tasfiyeciliğin tasfiyesini hedefleyen eyaletler konferansı çalışmalarına etkin bir biçimde katıldı ve konferans hazırlık komitesinde yer aldı. Botan ve Serhat Eyaletleri 1. Konferansı'nda geçmiş pratikten dersler çıkararak yeni dönem pratiğine kendini hazırlayan Cemşit yoldaş, konferans tarafından yeniden Parti Askeri Konseyi üyeliğine seçildi. Kongreyi taşıma çalışmalarına aktif katıldı. Bu faaliyetlerde yer aldığı süre boyunca devrimin pratik sorunlarıyla yoğun bir biçimde ilgilendi ve taktik önderliğe ulaşmak, onu temsil etmek için yoğun bir çaba sarf etti. Bu çabaları boyunca pratik sorunları konu alan bazı broşürler ve yazılar kaleme aldı. Konferansın ardından başlatılan Şehit Mehmet SEVGAT(Bedran) Eğitim Devresi'nin komutanlığını yaptı. Kendisiyle birlikte takımını ve diğer alanda görev alacak birimleri eğitti. 1988 yılı pratik sezonuna 21 Mart Gerilla Birliği'nin başında yer alarak girdi. Yeni pratiği 2 Nisan 1988'de Mardin-Nusaybin direnişinde şehit düşen yirmi yoldaşın intikam hareketiyle başlattı. Musaka karakol baskın eylemini gerçekleştirerek yoldaşlarının intikamını aldı.

Yıllarca yoğun bir militan devrimci faaliyet yürüten Cemşit yoldaş, komutasındaki 21 Mart Gerilla Birliği'nin Şemdinli-Benevok mevkiinde 25.5.1988 günü faşist-sömürgeci güçlerle girdiği muharebede sekiz yoldaşıyla birlikte şehit düştü.

Cemşit yoldaş canlı, akıcı, atılgan ve militan kişiliğiyle anılarda canlı kalacak, hep yaşayacak ve yaşatılacaktır. Benevok muharebesinin değerli komutanı Cemşit yoldaş, ortaya koyduğu görkemli direnişle -halk ordumuz değerli bir komutanını yitirmiş de olsa- büyük fedakârlıklarla, cesaretle, atılganlıkla dolu olan devrimci pratiği ve son olarak büyük bir direniş pahasına elde edilen mevziden yeni mevzilere ulaşmamız için en büyük güç kaynağımız olacaktır.

ONLARIN MİRASIYDI

*Benevok'ta,
serin bir bahar sabahında
selvi narinliğiyle uzandı mevsisinde
Salih'in kefiyesi vardı boynunda
güzelliğine asilik katan
Cuma'nın sevdalıydı elindeki
düşmanı karşılayan
Yavuz'un direnciydi yumruklarında sıkılı olan
Cevherin intikam tutkusu doluydu incecik belindeki dört
şarjörde.
Havva'nın yiğitliğiymiş, soyluluğuydu
yüz ifadesinde okunan...
Ve
Bedran'ın türküsüydü namlusunun ucunda söylenen...
Onların mirasıydı
78'lerden süzülüp gelen....*

Ahmet KESİP

DÜN XANİ'DE GÖMÜLEN DİRENİŞ ATEŞİ XANİ DİRENİŞİYLE YENİDEN KIVILCIM ALDI

Halkımızın üzerinde her yönüyle bir karabasan gibi çöken, çağını doldurmuş, ömrünü tüketmiş bir sömürgeciliği, insani hiçbir kural ve sınır tanımaksızın sonuna kadar uygulamaktan sakınmayan azgın Türk sömürgeciliğine karşı, binyılların tarihsel hesaplaşmasına girişen ve onunla kıran kırana bir savaşa ulusal bağımsızlık kavgasını başlatan partimiz PKK'nin tarihi, baştan-başa şehitlerin kanıyla yazılmış; ama yazımı henüz bitmemiş bir tarihtir... Diğer bir anlatımla, Parti tarihimizde tartışmasız bir yerin sahibi ve her biri kendi şahsında bir destan yaratmış olan direniş şehitlerimiz; tüm Parti ve halk tarihimizi kuşatan, onun ruhu ve coşkulu yüreği olan, gerçek anlamda devrimci değerlere ulaşmamızı sağlayan, her koşul ve şart altında bu değerleri nasıl korumamız ve sağlamlaştırmamız gerektiği konusunda bizleri uyaran bir özelliğe sahiptir. Çünkü PKK'nin tarihinde şehitlerin anısına bağlılık ve onlara verilen söz, kavganın ateşinin daha da harlandırılmasının ve yükseltilmesinin temel harcı ve gerekçesi olmuştur. PKK öncülüğünde dönülmez bir yolda savaşarak ilerleyen halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi, gerçek anlamda şehitlere bağlılığın ve onların anılarını yaşatmanın, onlara verilen sözün yerine getirilmesinin somut tanıklığını yapmaktadır.

Şehitlere verilen sözün ve onlara bağlılığın ne anlama geldiğini, Parti Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle vurgulamaktadır:

"Onların uğrunda savaştıkları Parti ve bu Partinin çizgisi, bu çizginin taktik uygulaması var. Onlar gönüllü gittiler. Ve son nefeslerinde direniş sloganlarını haykırdılar. O halde bu ne demektir? Bu çizgi, taktik ile onlara layık olmak, onların ardılları olarak bu çizgiyi uygulamak demektir. Çünkü onlar zaferi böyle yarattılar ve onların ardılları da zafer yaratmak istiyorlarsa böyle yapacaklardır... Bu yol için bu kadar kan döküldükten sonra, bu yoldan dönülmez. Bugün, gerek halkı, gerek bizi bu savaştan uzaklaştıracak çok az güç ya da çok az neden var. Bu doğrultuda çalışmayı emredek her şey var. Direniş şehitleri, tarihimizin bu döneminde en büyük halkalardandır. Onlar, halkımızın direniş

tarihinin ve döneminin şanlı olarak kapatılmasında rol oynayan gerçek değerler ve hazinelerdir. Biz, onların anısına verdiğimiz sözü, gerilla ordusunu kurmak biçiminde özetledik... Hiçbir gerekçeyi, bu anıların gereklerini yerine getirmemek için mazeret olarak kabul etmiyoruz. Şehitlerin kıymetini bilmeyen, onların yaşamlarının gereklerini yerine getirmeyenler ancak soysuzlar olur. Eksik uygulayan ya da uygulamayanlar ancak kötü miras-yediciler olurlar. Fakat biz de çok iyi and içtik ki, onların anılarına böyle bir mirasyedici gibi bakanları kötü harcayacağız. Damla damla dökülen kanı kesinlikle harcatmayacağız, çarçur etmeye imkân bırakmayacağız... Bugün onlar kutsaldır... Bu Partinin değerleridir. Sadece bizim için değil, yarın tüm halk kitlemizin kendini yeniden yaratacağı bir anlama sahiptirler... Kuracağımız bütün devrimci örgütler onların adıyla, onların adını anarak oluşuyor. Onların canlı anısı etrafında geliyor ve bu da şehitlerimizin, halk savaşımızın yöneticileri, komutanları olduklarını kanıtlamış oluyor. Onlar, Parti çizgisini en iyi uygulayarak zaferi yarattılar. Onların ardılları da halk savaşımızı mutlaka zafere ulaştıracaklardır". (Parti III. Kongre konuşmalarından)

Hiç şüphesiz ki, PKK şehitlerinin mücadeleleri ve anılarıyla bizzat yazdıkları bir tarihin anlamını, bütün boyutlarıyla derinliğine kavrayabilmek; yaşanan sıcak gün açısından mümkün görünmemektedir. İnsanlığın geçmiş tarihinden de bilinmektedir ki, özellikle devrimlerin pratikte yazıldığı anların esas ürünleri yarınlarda görülmektedir. Bu anlamda, devrimlerin gerçekleştikleri süreçler ve bu süreçlerin harcı olanların anlamı ve tarihi eylemlerinin öneminin tüm boyutlarıyla kavranılması gelecekte gerçekleşecektir derken; yorumu gelecek kuşaklara bırakılmış bir gerçeklikten söz etmediğimiz açıktır.

Bugün, bu tarihin yazıcıları durumunda olan direnişin ve kavganın önderleri şehitlerin, yöneldikleri hedefin ve hayatlarını katik eyledikleri tarihi eylemliliğin bilincinde olmanın, onların nasıl bir geçmişi yıkıp nasıl bir geleceği kurma çabasında olduklarını bilmek ve bu tarihin her anını özenle işlemek gibi bir görevimizin ve tarihi sorumluluğumuzun olduğu da su götürmez bir gerçektir.

Fakat öte yandan kaynağını tümüyle bilimden alan Kürt halkının ulusal kurtuluş kavgası gibi tarihi bir eylemin, yalnızca

Kürdistan halkı açısından değil, tüm dünya insanlığı açısından da hangi kayıplar ve uğruna neler feda edilerek kazanıldığını; ürün ve meyve vermiş bu yaşamın adı olarak en iyi, gelecek kuşaklar yaşayacağından, bu tarihi eylemin sahiplerinin nasıl bir onura sahip olduklarını da yine en gerçekçi temelde onlar görüp teslim edeceklerdir. Yani gelecek kuşaklar, kendilerine armağan olarak sunulan yaşamın, nasıl kanla mayalandığını, karanlık izbeliklerden, ateş çemberlerinden nasıl sökülüp alındığını, çekilen acıların, gösterilen kahramanlıkların, ihaneti hançerleyen direnişlerin nasıl kanla sulanıp, canla harmanlandığını okuyup öğrenerek, o yaşama sahip çıkacaklardır.

İşte PKK'nin başlatmış olduğu yeniden diriliş ve var oluş kavgası; kan ve emekle nakış nakış işlenen bu yaşamın inşasına geçildiğinin adıdır. Komutası altındaki Kürt halkına yalnızca kurtuluşun ve budanmış umutların nasıl yeniden yeşertileceğinin yolunu göstermekle kalmayan PKK, aynı zamanda özgürlüğün bedelsiz kazanılamayacağını da mücadele pratiğiyle göstererek bunu halkın bilincine kazımıştır. Bugün, Kürdistan'ın baştanbaşa DİRENİŞ ve KAVGA kesilmiş, savaşa durmuş olmasının anlamı da burada saklıdır.

18

Biliniz ki, devrimlerin gelişmesi düz bir hat izlemez. Kimi zaman zor anlar yaşanır, kimi zaman da geri çekilme anları olur. Ve böylesi anlarda pusuya yatmış avcı misali, olanca karanlığıyla ihanet, arkadan hançerlemek için boy gösterir. Düşman daha bir azgınlaşır. Ölüm ise günlük bir kaza, sıradan bir iş gibidir devrimde. Yani, öylesine anlık, öylesine yalın ve tabi...

Devrimin her aşamasında türkû tadındaki bir yaşamın coşkusuyla, vatana duyulan özlemin yüreği yakan ateşinin coşkusuyla, gözleri güneşte bedenleri toprağı kucaklayan şehitlerin, şahadetlerinin anlamları da bir başkadır. Parti ve mücadele tarihimiz bunun yakıcı örnekleriyle doludur. Parti hareketimizin ete-kemiğe bürünme aşamasında hain ellerce katledilen yüce enternasyonalist Haki KARER'in anısına bağlılık temelinde verilen ve gereği yerine getirilen söz, PKK'nin ilanıyla tomurcuklanmıştır. Yine, faşist cuntanın, bir karabasan gibi ulusal kurtuluş mücadelemizi, halkımızı ve onun öncüsü PKK'yi ezip yutmak istediği bir dönemde, sömürgeci zindanların dehlizlerinde mayalanıp, mihenk taşına vurularak tutuşturulan direnişin onur gülleri Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin şahadetlerinin anlamı; Partiyi yaşatma, ayakta tutma hareketi

olarak tomurcuğun çiçeklenmesidir... Hiç ummadığı ve beklemmediği, ortalıkta rahat rahat soluklandığı anda faşist rejimin ensesinde patlayan şanlı 15 Ağustos direnişinin mimarı ve ölümsüz komutanı Agit'in şahadeti ise, artık kurtuluşunu eline almış olan halkımızın ordulaşma hareketidir. Haki'yle tomurcuklanıp, Mazlum, Hayri ve Kemallerle çiçeklenen Partiyi yaşatma ve ayağa kaldırma hareketi; Agit'in şahadetiyle açılan sayfada ordulaşma hareketi olarak meyveye durmuştur.

Evet, bugün Agit'in takipçileri ve onun öğrencileri olan sayısız şehidimizin şahadetlerinin anlamı, her şeyiyle güçten ve takatten düşürülmüş halkımızı, azgın düşmanın amansız ve kuralsız özel savaşına karşı çıkarma ve ulusal kurtuluş için ayağa kaldırma, savaştırma hareketi olmasıdır. Her biri kendi şahsında görkemli direniş destanları yaratarak, tekrar tekrar hiç durmamacasına tarihi sorgulayan şehitlerimiz, halkımızın unutulmaz ve yüce halk önderleridirler. Partimizin, kısa savaş tarihi, halk önderi komutanların şahadetleriyle örülmüştür.

İşte, savaş cephesinden ulaşan haberlerden öğreniyoruz ki; Agit'in açtığı yoğun kuşatma altındaki savaş alanlarından birinde şahadetlik şerbetini tadarak şehitler ordusuna katılan Kürt halkının 9 yiğit evladı daha sonuna kadar kavgaya durmuştur. Son damla kanlarına kadar savaşarak, tepeden tırnağa DİRENİŞ ve selam sana ey kutsal yaşam sloganlarıyla, halkı ayağa kaldırmanın tarihi sorumluluk ve bilinciyle, bir kez daha ölümden yaşamı arayıp bulmanın görkemli destanını yazmıştır. Elllerinden asla düşürmedikleri mücadele bayrağını ve silahlarını, kendileriyle aynı kavganın sıcaklığında yol alan silah arkadaşlarına devretmişlerdir.

Dün, amansız bir katliam ve soykırım hareketiyle Hani'de gömülen isyan ateşi, bugün 9 halk kahramanı ve önderinin tarihi eylemlilikleriyle yeniden kıvılcım almıştır. Bu önderler; Veli TEYHANI (Kemal), Haydar UZUNYOL (Ozan, Mesut), Ahmet DOĞAN (Sedat), Sayım CAV (Ziya, Arif), Ömer AKKAYA (Zaza Hasan), Hüseyin ÇİFTÇİ (Necdet, Zeki, Beşir), Hıdır Ali MERSİN (Delil, Ayhan), Giyasettin ÇIKARAY (Kazım, İhtiyar) ve Faruk YILDIZ (Yaşar) yoldaşlardır.

Kürdistan halkının alaca karanlığına bir güneş gibi doğan ve "Ey halkım! Beni yaratan sensin. Ben, köleliği ve ihaneti lanetleyen halkım. Ben tarihin amansız sorgucu-su, ben tepeden tırnağa DİRENİŞ, hücrelerime kadar dolu İSYANIM. Gelmek

dilersen benimle, ayağa kalkıp yürümelisin. Çünkü ben, yaşamın ve de ÖZGÜRLÜĞÜN adıyım. Yaşam ve özgürlük ancak ölümden yaratılır. Korkma ve yürü!" diye seslenen PKK'nin bu kutsal çağrısının yanıtsız kalmadığının kanıtıdır. Hem de en soylu kanıtlarını sunan direniş şehitlerimizin son nefeslerinde attıkları "Savaş, Sömürgeciliğe karşı savaş, köleliğe karşı savaş, savaş ihanete karşı" şiarları, Hani'deki savaş alanında da yankılandı. Bir değil, dokuz kere yankılandı; ölümdenki yaşama sevdalı, kartal bakışlı, çatal yürekli dokuz gencecik fidanın dilinden söylenen diriliş türküsü.

Varılmak istenen menzile varana değin, daha binlerce kez söylenecek bu türkü, yüreklerdeki vatansızlık ağrısı dinene kadar söylenecek... Hani'de tarihi yeniden u-yandıran halkın bu eşsiz kahramanları her zaman aramızda, kavganın sıcağında yaşayacaklar. Yoğun ateş altındaki savaş cephesinde savaşa bizzat kumanda edecekler... Ve onların geride kalan biz silah arkadaşları; kendilerine verilmiş sözün kutsallığına helal getir-medeyen, silahlarını öksüz bırakmadan savaşı kan ve canla harlandırmaya ve zafere ulaştırmaya kararlı olduğumuza yemin eder, and içerken susmayan silahlarımızla anılarınız önünde saygıyla eğiliriz.

BİR BAŞKA AĞRI DAĞI EFSANESİ

BRÜKSEL (28.05.2008) - 25 Mayıs 1988 gününün akşamında Hakkari Dağ Komando Tugayı komutanı Tuğgeneral Altay Tokat'ın masasına o gün yaşanan çatışmada öldürülen 18 ARGK gerillasının cesetlerinin fotoğrafları konuldu. Fotoğrafların arasında bir tanesi karşısında Tokat hayretler içinde kaldı. Fotoğraftaki gerilla gülümsüyordu. Ölürken de gülümsüyordu...

İşte o gerilla ARGK'nin önde gelen komutanlarından Çemşit kodadlı Ahmet Kesip'ti.

Tuğgeneral Altay Tokat, yıllar sonra Benavok'ta yaşanan o anı şöyle anlatacaktı: “Ve hiç unutmam, Kesip vardı, Çemşit kod adlı meşhur Ahmet Kesip. Babasını filan öldürmüştü. O bölgenin komutanıydı. O dâhil hepsini vurduk biz. Sıraladık, resimlerini aldık. Ahmet Kesip'in resmi gülerek çıkmış. Gülüyor. Ben bunu psikologlara sordum. Psikolog bana ne dedi biliyor musunuz? Kendini ideolojik olarak bir konuya bu kadar veren insan ölürken de gülermiş”. Düşmanlarında bile hayret uyandıran bir inancın sahibi olan Ahmet Kesip, babasını falan öldürmemişti. Babası bölgenin en namlı eşkıyalarından Qasoya Mirze'ydi. Büyük dedesi ise çok daha namlıydı: Mirze Bave Kuj. Ahmet'in dedesi babasını öldürmüştü ve uzun süre dağlarda kaçak hayatı yaşamıştı. Babası Qaso ise iki hasmını öldürmüş, O da, teslim olmamış ve dağlara sığınmıştı.

21

Ahmet Kesip'in ailesinin namı o kadar yaygındı ki, dağda dahi kendisi babasının adıyla anılıyordu. Ona da Kure Qaso diyorlardı. Ancak Ahmet PKK ile birlikte öyle bir büyüdü ki, adı bir başka Ağrı Dağı Efsanesi olarak tarihe yazıldı. Bir mücadele arkadaşısı, 12 Eylül sonrası ilkin efsaneyi tutuklu bulunduğu Iğdır jandarmasından duyar: “Abi doğru mudur? Adam iki buçuk lirayı on metre havaya fırlatıyor ve hiç nişan almadan ateş edip vuruyor?” “Abi nasıl oluyor ya? Etrafına üç çember atıyoruz, adam gözümüzün önünde çemberin dışına kaçıyor, adam kaçmıyor, sanki uçuyor ya!”.

Son dönemde Kan Uykusu belgeseliyle ünlenen emekli Albay

Erdal Sarızeybek de, daha sonra bir kitabında, Ahmet Kesip'ten şöyle bahsedecekti: “79'da terör de yoktu terörist de. Aslında bizim bölgeden başka her yerde varmış da bizim haberimiz yokmuş. Sonra anladım bunu, yıllar geçince. Yine o zamanlar PKK adı bize pek aşına değildi. Benim bölgemde Kara Hacı köyünden Ahmet Kesip vardı. Güya teröristmiş ama ben terörist nedir bilmiyordum ki! Bana göre bir eşkıya idi hani adam öldürür de dağa kaçır ya, onun gibi bir şey. Bu eşkıya yüzünden çok da sıkıntı çekmişim. Ağrı Dağı'nın dili olsa da anlatsa. Az mı takip ettik onu, karda, tipide, çamurda. Ele geçiremedik bir türlü”.

Ahmet Kesip henüz lise çağlarında devrimcikle tanışmıştı. O dönemde Kesip'i yakından tanıyan arkadaşlarından Hikmet Tabak, O'nu şöyle anlatıyor: Sarışın tonlardaki kızıl ve kıvrıkcık saçları, beyaz teni ve o günün biraz devrimci kirlisi, hırpani elbiseleri içersinde bizim evde babamla tanıştırmıştım. “Baba bu Ahmet'tir, Ahmet Kesip diyorlar, Aralık'ın Karahacılı köyünden”.

22

Zaten misafir düşkününü babam, ilgi ile kendisine kimin oğlu olduğunu sormuştu. “ Kure Qaso, Qasoye Mirze” Babamın hayretten gözleri fal taşı gibi açılmış ve onu takiben yüzünün tümüne kocaman bir gülüş yayılmıştı. Qaso ye Mirze Bav Kuje. Babasını öldüren Mirze'nin oğlu Qaso. Babam ile Qaso gençliklerinde Ağrı dağının eteklerinde babalarının koyunlarını gütmüşlerdi, yani çobanlık arkadaşlığı yapmışlardı. “Şimdi söyle sen hangi Xezal'in oğlusun? Xezal a mezin yan Xezal a picuk?”

İki annesi olduğunu ve ikisinin de isminin aynı olduğunu orada öğrenmişim. Doğrusu hangi Xezal'dan olduğunu da aklımda not etmedim. Babam anılarından başladı. Qaso kendi koyunlarını ona bırakıp gizlice nişanlısını görmeye gidermiş. Bir de silah sevdalısıymış. Bir tane de beşlisi varmış. Bir gün birden beklemedikleri bir anda bir geyik sürü çıkmış karşısına. Qaso silahına davranmış ama hiçbirini vuramamış.

“Qaso, evin yıkılmasın, ne oldu?” dedim, “yahu Temir, ben hiç anlamadım hepsi yanımdan geçiyordu, bunu mu vurayım, şunu mu vurayım derken hiçbirisini vuramadım, hepsi geçti gitti” dedi.

Ahmet de, zaten babası ile ilgili esprileri anlatmaktan zevk alırdı.

“Amca, artık bu yeni otomatik tüfekler çıkmış ya, babam da, modaya ve zamana uymak için gidip kendisine bir tane G-3 tüfeği almıştı. Evde tüfeğin namlusunu yere doğrulttu ve denedi. Elini tetiğe basması ile 21 mermi atan tüfeğin takırtısı bir oldu; babam tüfeği yere fırlattı. Dışarıdan bütün akrabalar başımıza üşüştü, ‘Qaso ne oldu?’ diye sorunca, ‘Millet hele gelin, hele gelin, yeni bir tüfek aldım, tüfeğim kudurmuş’ dedi.

Ahmet benden 3 yaş büyüktü, o lise son sınıfa giderken, ben ortaokul son sınıfa gidiyordum. Köylülerim ve akrabalarım, Z... ve Ekrem Kayalar ile beraber aynı öğrenci evini paylaşıyorlardı. Üçü de Iğdır Lisesinde aynı sınıfta okuyorlardı. Iğdır’ın Doğubayazıt’a giden Nato Yolunun sol tarafında aşağıda duran bir oda bir salondan oluşmuş, briket evde kalıyorlardı. Evin iki penceresinin, camları kırık olduğu için naylon ile kaplanmıştı.

Üçlünün ortak özellikleri sadece paylaştıkları ev ve devrimci düşünceler değildi. Üçü de her gün yüz metre ilerdeki Ülkü Ocaklarının hedefi haline gelen ve Iğdır’ın beynelmilel faşistlerinin saldırılarına hedef olan lisenin tanınan devrimcilerindendiler ve kendi sınıflarının en zekileri ve en güzel giyinenleriydiler. Ekrem hem yakışıklı ve sevimli yüzü ile bir erkek güzeli iken, Z. dal gibi uzun boyu ve mavi gözleri ile kızların kendisine ıslık çaldığı bir fidan boylu, Ahmet ise yeşil gözleri, bembeyaz teni, tombul vücut yapısı ve çokça sevdiği ve özel diktirdiği iki Altın-yıldız takım elbisesi ile üçlüyü tamamlıyordu. Ama hiç kuşkusuz, Ahmet in en büyük özelliği esprileri, korkusuzluğu ve boğa gücündeki aşırı kuvveti idi.

Ahmetler önce öylesine Iğdır Devrimci Kültür Derneğine takılırken, evleri de bir ara biraz Kürt meselesinin tartışıldığı bir mekân haline gelmişti. Üçlünün evinde Marksist ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ile ilgili kitaplar eksik olmazdı. Üçü de hem fiziki olarak hem de teorik olarak güçlüydüler.

Ahmet ilk olarak bir dönem yakınlık duyduğu birinin yer aldığı başka bir harekete sempati duyuyor. Ekrem bunun üzerine çıldırıyor ve her gün gidip tartışıyordu. “Ben diyorum Ahmet, sen Kürtlerin bir ulus olduğuna inanıyorsun ve kendi kaderlerini

tain hakkına inanıyorsun, ama şimdi peşine düştüğün hareket bunu inkâr ediyor, sen ne yapıyorsun?” O diyor “Ben kabul ediyorum ama benim hareketim kabul etmiyor ne yapayım”.

Bu mantıksızlığı Ahmet’in espri anlayışına verip katıla katıla gülüyorduk.

Tabi sonradan Ekrem, 1978 yazında haberi getirdi bana. “Hele gel gel, bugün Ahmet’i gördüm Iğdır’da, hem beyaz bir takım elbise giymiş, keyfi yerinde, bana “ben artık bugüne bugün ulusalcıyım ve Iğdır’a gelip bu dava için çalışacağım” dedi. Ekrem zevkle ve gülererek anlatıyor ben de dinliyordum. Ahmet karar vermişti; sahtekârlık kendi işi değildi ve sahtekârlarla yolunu ayırmak zorundaydı. Hayalindeki ve kafasındaki dava biçimlenmişti.

Ahmet o gün Apocu olmuştu ve o günden sonra da Apoculukta Ahmet olmuştu. Apoculuğun sembolü, sorumlusu, örgütçüsü, teorisyeni, silahşörü ve militanı olmuştu. Iğdır olaylarından sonra arandığı dönemde, beraber Ağrı dağı eteklerinden, dağın yukarısındaki çadırlarına gitmiştik. 16 tane kız kardeşi vardı. Kocaman, dev kara çadırın içinde bırak bir sinek uçuşması, bir toz zerresi dahi yoktu. Ahmet’in ailenin kahramanı olduğu belliydi. Onların okuyanı idi ve şimdi de o zamanki bölgeye gelen en büyük Apocu silahı olan bir Sten ile devlete kafa tutuyordu. Onlar sorar, O da cevaplardı. Yolda da zaten kendisine has sloganı artık bizim de dilimize düşmüştü. İşler kötü gitmişse, acıkılmışak, “Kahrolsun sömürgecilik, ne yapalım” Ama bir çobana rast gelmiş isek, bir tas su içmişsek slogan belliydi “Yaşasın Yurtsever Halkımız”.

Ahmet’in o gün ikinci bir kahramanını keşfetmiştim; Hesike Bire Teliye. O’na göre bir defa dağa çıkıldı mı, bütün Kürtler peşinden çıkardı; artık babasına kızan, aileye küsen de gider katılırdı. “Biliyor musunuz, bizim orada Tipe diye biri varmış, babası kendisine kızınca ‘bak üzerime gelerseniz gidip Hesike Bire Teliye’ye katılırım ha!’ diye tehdit ediyormuş”. Yani artık dava siyasi olmaktan çıkar, isyan isyandır, devlet sistemine başkaldıran da katılır, baba sistemine başkaldıran da, yani biz dağa çıktık mı katılma sorunu olmaz”.

Ağrı Dağının komutanı ve kahramanı, yedi cephede düşmanla savaşıyor, Kürt savaşçılarına bir cesaret ve ilham kaynağı olan ve

halen ölmediğine inanılan Hesike Bire Teliye gibi olmasına gerek yoktu Ahmet'in zaten. Hesike Bire Teliye O'nun içindeydi, Apoculuk ise buna modern ve yıkılmaz bir yaklaşım getirmiş ve yeniden biçimlendirmişti. Ahmet Hesike Bire Telliye'nin ta kendisiydi, O'nun Apocu zamanlardaki versiyonuydu”.

1980 yılının başında Serhat eyaletinde şehirlerde bazı yakalanmalar yaşandı. Gruplar bu nedenle kırsal alana çekildi ve burada faaliyet yürütmeye başladı. Ahmet Kesip de bu grupların içindeydi. O tarihten sonra Ahmet Kesip efsanesi bölgede kulaktan kulağa yayılmaya başladı. O dönemde askerler dağdakilerin akrabalarını yanlarına alarak operasyona çıkarırlardı. Ahmet'in babası Qaso da, oğlu dağa çıktıktan sonra askerler tarafından hep zorla operasyonlara götürüldü. Ama asker hepsinden eli boş döndü.

Bu operasyonlardan birinde komutan, Qaso'dan Ahmet Kesip'in olduğu mağaraya girmesini ve oğlunu getirmesini ister. Bunun üzerinde Qaso'nun cevabı şu olur: “Erkeksen sen gir”.

25

Bir diğer gün Albayın biri Qaso'nun olduğu yaylaya helikopterle iner. Helikopter indiği sırada Qaso'nun çadırı rüzgârdan uçar, her şey bir tarafa dağılır ama buna rağmen istifini bozmaz Qaso ve koyun sağmaya devam eder. Albay Qaso'nun yanına gelir ve “Kasım efendi biz helikopterle çadırına gelip seni ziyaret ediyoruz, misafirliğine geliyoruz. Sen başını kaldırıp bize bakmıyorsun bile, nedir” der. Qaso da döner albaya der ki: “Valla sayın Albayım. Sen beni niçin ziyaret edeceksin ki. Sen Ahmet için gelmişsin. Eee valla şimdi Ahmet bir bilse ki sen buradasın hem seni... hem de beni...”

Qaso yıllar sonra gördüğü işkencelerin ardından yakalandığı hastalık sonucu vefat etti. Ağrı Dağının namılı eşkıyalarından Qaso, hiçbir zaman yılmadı ama. Devletle başı zaten oldu olası dertteydi.

1980 yılına dönecek olursak, darbe öncesinde Serhat bölgesinde 3 grup faaliyet yürütüyordu. Kars'ta Hüseyin Makal, Göle'de

İdris Ökten-Ahmet Güler, Iğdır çevresinde ise Abbas Göktaş'ın başında olduğu küçük gruplar vardı. Ahmet Kesip bu dönemde Kars'ta Hüseyin Makal ile birlikte faaliyet yürütüyordu. Dersimliydi Hüseyin Makal. Digor'un Pazarcık nahiyesinde ortaokul Fen hocasıydı. Güzel saz çalardı. Düğünlere giderdi ve halk tarafından çok sevilirdi. Onun Apocuların safında olması büyük bir avantajdı. O zaman cunta gelene kadar, Kars-Digor çevresinde silahlı propaganda faaliyeti gelişti. O dönemde halka zulüm ve baskı yapan, halkın yaylalarına el koyan zenginlere karşı eylemler yapıldı. Bu çalışmaları yürüttüler. Kitle içerisinde sempati topladı Ahmet Kesip.

Ancak 12 Eylül'ün gelmesi ile birlikte yeni bir süreç başladı. Grupların böylesi bir sürece hazırlıkları yoktu. Gruplar ilk aşamada büyük sıkıntılar yaşadı. Kırsala çekildiler, ancak tecrübesizlik yakalarını bırakmadı. Ve 1980 yılının Eylül ayından, 1982 yılının Kasım ayına kadar Ağrı dağında bir başlarına yaşadılar. Ahmet Kesip ve yanındaki arkadaşları, Diyarbakır zindanındaki gibi bir irade gösterdiler. Çünkü PKK'nin geri kalanından haberleri yoktu. Örgütle hiçbir ilişkileri yoktu. Bir bilgi edinemiyorlardı. Ağrı dağında askerlerle köşe kapmaca oynuyorlar ve genelde de bu oyundan galip çıkıyorlardı.

Ahmet Kesip'in o dönem yanında olan bir mücadele arkadaşının ifadelerine göre; o dönem bu PKK grubu hiç doymadı, hiç rahat uyumadı ama kararsızlığa da düşmedi. Ahmet Kesip bu dönemde bir operasyon sırasında yaralandı da. Ama yaralı haliyle bile bölgeyi en iyi bilen isim olarak grubun önüne düştü.

1982 yılında Ahmet Kesip ve arkadaşları Doğu Kürdistan'da bir grup PKK'li ile buluştu. Bu PKK'liler arasında Mahsum Korkmaz ve Mehmet Karasungur da vardı. Hikâyelerini dinleyen herkes hayretler içinde kalıyordu. O dönem yanlarında olan bir arkadaşları Serhat'tan gelen bu gençlerin Lübnan ve Güney Kürdistan'da eğitim gören PKKliler kadar güçlü bir ideolojik birikime ve askeri yeteneğe sahip olduğunu söyleyecekti. Serhat grubu daha sonra PKK'nin Lolan'daki ilk askeri eğitimine girdi. Ahmet Kesip bu süre içinde muzipliği, kuvveti ve cesaretiyle dikkat çekti. Eğitimin sonunda Ahmet Kesip bir grup arkadaşı ile birlikte, 1985 yılında Ağrı Dağına geçti. Grup sorumlusu Mehmet Ertürk'tü. Toplam 5 kişilerdi.

Bu grup Ağrı dağına gittiğinde Ahmet Kesip'in amcası ve dayısının ajanlığı kabul etmesi nedeniyle, zor günler yaşadılar. Ahmet'in dayısı Kelo ile gruptan bazı arkadaşlar gidip konuştular, ancak Kelo onları dinlemedi. Bunun üzerine grup eylem kararı alır. Ahmet Kesip'in ailesinden 5 kişi vurulur. Ahmet bunu bizzat yapar. Ahmet'in bu eylemi çok büyük bir yankı uyandırdı. Bölgede ajan örgütü bir anda dağıldı. Ajanlar Ahmet'in kendi ailesine yönelik olarak gerçekleştirdiği eylem karşısında büyük bir paniğe kapıldı. Türk gazeteleri de o zaman Ahmet Kesip'e "Ağrı Dağı Canavarı" lakabını taktı.

20 Ağustos 1985 günü ise, Mıxtepe mevkiinde grup Türk ordusunun pususuna düştü. Mehmet Ertürk, Fuat Arslan ve Feyat Alkan burada hayatlarını kaybetti. Burada iki savaşçı yaralı kurtuldu ancak birbirlerinden bağlantısı koptu.

Ahmet Kesip, o anda başka bir yeni savaşçıyla başka bir noktada bulunuyordu. Kayıp haberlerini aldıktan sonra Ahmet'in yanındaki savaşçı gece kaçıp gidiyor ve teslim oluyor. Sabah durumu fark eden Ahmet Kesip, tek başına noktadan ayrılıyor ve sadece yarım saat sonra noktayı helikopterle asker basıyor.

27

Ahmet Kesip tek başına kaldı bölgede. Iğdır tarafına geçiyor, ailesinin bulunduğu tarafa yani. Ailesinden ajan kesimlerin koyunlarına el koyuyor ve akrabası 3-4 genci de alarak, Doğu Kürdistan'a geçti.

1986'da Ahmet Kesip'in Serhat'a geri dönmesine izin verilmedi ve Kesip Şemdinli bölgesine geçti. Aynı dönem Kesip, PKK Merkez Komite üyeliğine seçildi. Ayrıca ARGK askeri konseyinde yer aldı.

25 Mayıs 1988 tarihinde, Ahmet Kesip'in grubu Benavok mıntıkasında büyük bir çatışmaya girdi. Burada ilk anda 8 ARGK gerillası hayatını kaybediyor. Ahmet Kesip bu sırada baldırından yaralanıyor. Kesip tüm eşyalarını arkadaşlarına veriyor ve tabancasını alıyor ve arkadaşlarını gönderiyor. Gerillalar biraz uzaklaşınca Ahmet Kesip tabancayı şakağına dayayarak kendisini feda ediyor. Kesip'in cenazesi ailesine verilmedi ve Siirt'e taşındı, Kasaplar Deresine gömüldü.

Ağrı Dağı bir kahramanını böylelikle yitirdi. Ahmet hiçbir zaman tereddüde girmedi. PKK'nin geri çekilme döneminde Ahmet kaldı, yaralandı hiç ikircikliğe düşmedi. En dar günde mücadeleye arkasını dönmedi. Ağrı Dağı gibi yalnız da kaldı ama en zor koşullarda görevlerini yerine getirmeye çalıştı.

Ahmet kaybedildi kaybedilmesine de, Serhat'ta buna kimse inanmadı uzun bir süre. Hikmet Tabak o yıllarda cezaevindeydi ve Ahmet Kesip'in şehit düştüğünün haberini televizyonlardan izlemiş ve görüntülerden onu tanımıştı. Ancak Hikmet'in babası görüşe geldiğinde, ısrarla Ahmet'in yaşadığını söylüyordu. Hikmet o günleri şöyle anlatıyor:

“Sonra babam geldi görüşe. Ona göre Ahmet daha fabrikayı çalıştırıyordu. Resmi TRT de gördüğümüzü ve tanıdığımızı anlatınca, baktım ki babam ciddi ciddi red ediyor. ‘ Filan kes, kendi gözleri ile görmüş. 15 gün önce falancanın evine gelmişler’. Kendisi görmemişti, ama Ahmet fabrikasının başındaydı ve durumu “fewqeleda” iyi idi.

28

Baktım olmuyor üzerine gitmedim. Belki de moralimizi yüksek tutmak için bunu söylediğini düşündüm. Fakat bu tartışma sonraki yıllarda Bursa ziyaretlerine de taşınınca, düşüncesizce bir harekette bulunduğumun farkına vardım. Efsane yaratılmıştı, ben de bu efsaneyi yıkmaya çalışıyordum. Ne gücüm yeterdi buna, ne de hakkım vardı. Yıllar sonra yani 1991 de hapisten çıktığımda, Iğdır'da Ahmet halen evleri ziyaret ediyordu ve hepsi de kendi gözleri ile görmüşlerdi. ‘ Ben kendim gözlerimle gördüm. Karanlıktı, O da beni tanıdı, ben de onu tanıdım’ ‘Şu anda İran'dadır ve şoförler ile konuşmuş’ ‘Filanca adamın evine gelmişler, adam yemin billah etti, Ahmet'in ta kendisiydi, İran'da çocukları var’ diye anlatılıyordu”.

Ölüm haberinin hemen peşinden, Tercüman gazetesi Ekrem Kayalar adlı birisinin Ahmet Kesip'in intikamını almak için dağa çıktığını ve gruplar oluşturduğunu bildirmişti. Ekrem Serhat, eyalet sorumlusu oldu ve yıllar sonra o da şehit oldu...

Abdurrahman Çadircı'nın, Ahmet Kesip'in hayatını kaybettiği Benavok çatışmasının ardından kaleme aldığı “BENAVOK ÇİÇEKLERİ” şiirinden bir kesit:

işte o an
çevrilmişti
ihanetin kara kabızalı kaması
iki kürek kemiğinin ortasından
yedi renkli gökkuşığı gibi kıvrılıp inen
o zümrüt vadisi bedenlerine
arkadan alçakça saplanmıştı
vahşet sürüsü
yirmi beşinde nadaslı baharın
yeşil şeffaf tenine
bir canı gibi rezilce yapışmıştı

işte o an
endamlı portatiflerini çektiler kucaklarına
projeör ışığını yansıtan
elmas parıltısı gözleriyle
bir takımılık
Benavok çiçekleri

tanrının çocuklarına / gökyüzünden emir gelmişti
savaşacaklardı!

işte o an
çektiler saklarını ayaklarına
sessizliği kurşunlarla vuran
bir takımılık
Benavok çiçekleri

(...)

ve beklenen yarının kudreti böyle yaratıldı
yirmi beş mayıs sabahı Benavok ormanlığında
iman

denizleri taşıran bir mart yağmuruydu
binlerce yağmur duasından sonra
volkanik kayaları parçalayıp yaşama fıskırdı
her zerresi kan revan içinde umut

hazin akıyordu Basya

Gostê yüzlerce defa daha karaydı
yakıcı öğlen sıcağını okşayan
serin Marmara meltemi değildi
ismet'in mübarek kanının
dayanılmaz hararetiydi
Ferhan'ın kafası kan çanağı
mavi gözleri bir deniz ateşti
başının yerinde
altın sürahiye konulmuş / bir demet
karanfil kırmızısı
kutsal Muhammediye gülü duruyordu

işte en güzel yaşamı böyle yarattılar
kutupların bile asla
soğutamadığı kızgın kinle
ve kudurmuş ırmaklar gibi sevileriyle
yedi kat pers dehlizlerinde gömülü
özgürlük ruhunu çekip çıkardılar
dipçik vurgunu çıplak elleri
ve avuçlarında çıplak yürekleriyle
işte
en güzel dünyayı böyle kurdular
Benavok çiçekleri

bir yaşam damıtılır gerillada

sevgi damıtılır
öfke damıtılır
kin damıtılır
silahların affetmeyen namlusunda

tütünü / marsîs ağacından içerler
elle yapılmış darcığarlarda
özenle seçerler beîf dalından
ateşte tavllanmış bastonlarını

hey
toprağının sevdasına marazlanmış delalim!

yırt yakanı!
yırt ki
alçakların alnındaki kara leke açığa çıksın
ağıtlarda mosmor olmuş göğsünde.

AHMET YOLDAŞLA BİRLİKTE

MÜCADELE EDEN

ve

ŞEHİT DÜŞEN SEKİZ YOLDAŞ...

**Adı Soyadı: Osman
SARIKUŞ**

Kod Adı: Ferhan

**Doğum yeri ve tarihi: Urfa-
Halfeti/Cibin köyü**

**Mücadeleye katılım tarihi:
1979**

**Şahadet tarihi ve yeri: 25-08-
1988/Benavok**

Osman Sarıkuş yoldaşın bir adı da fedakârlıktır, inançtır ve kendini davaya, mücadeleye adamaktır. Onun kahramanlığını, yiğitliğini, ölümüne partiye bağlılığını yoldaşları da, düşmanı da çok iyi bilirdi. Ferhan yoldaş yaşamı boyunca onurunu hiçbir zaman çiğnetmedi. Çiğnetenlere, onursuzlara karşı kinli olurdu ve nefret ederdi. Ve aynı şekilde mücadele etmeyi bir görev bilirdi.

Ferhan arkadaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Aslen Arnavut olan ailesi, uzun yıllar önce Cibin köyüne yerleşmişlerdi. Sömürgecilerin tüm komplo ve oyunlarına rağmen, Cibinliler ile çevrede bulunan Kürt köyleri arasına çelişki sokulmazdı. Cibinliler kaderlerinin Kürt halkı ile bir olduğunu gördüler. Bundan dolayı Türk devletinin baskısı en çok bu köy üzerinde etkisini gösterdi. Ulusal kurtuluş düşüncelerinin ilk geliştiği alanlardan birisi de, Halfeti köyleridir. Bu köylerin en gözdelelerinden biri de Cibin köyüdür. Cibin köyü, Türk olmasına rağmen hareketimizin ilk önemli çekirdek kadro ve sempatizanları denilebilenleri, Cibin'den çıkmıştır. Evet Abdullah Kumpal, Mehmet Atmaca, Mithat Demirci ve Hüseyin Sarıçiçek yoldaşlar bu köyden çıkmışlardır. Büyük komutan Hüseyin Sarıçiçek yoldaş, aynı zamanda Osman Sarıkuş'un yakın akrabasıdır.

Ferhan yoldaş, daha küçük yaşlarda çalışmaya başladı. Yoksulluk daha küçük yaşlarda ağır işlerin altına girmesine yol açtı. Köyde tarlada çalışıyor, bağ, fıstık ağaçlarının bakımı, çift sürme işlerini de yapıyordu. '79 yılında Almanya'daki ağabeyinin önerisi üzerine Almanya'ya gitti. Bir yerde ailesinin geçimine katkıda bulunmak, öte yandan çevrenin de etkisiyle hayatını kurtarmak düşüncesiyle en tortu işlerde çalıştı. Bu dönemde Alman emperyalizminin baskı ve sömürsünün etkilerini

iliklerine kadar hissetti. Emperyalist baskı ve sömürü düzenini daha yakından tanınması, ulusal ve sınıfsal bilincin gelişmesinde etkin rol oynadı. Alman emperyalizmi, genelde bütün emekçi sınıflara, özelde ise Kürdistan'a ve kendi durumuna ilişkin etkileri her defasında çevresine şu şekilde anlatırdı; “Yabancı bir ülkede yaşamak, çalışmak ve para elde etmek öyle kolay olmadığı gibi kişiye toplumunu, ülkesini ve ailesini anlatmakta ve özlettirmektedir. Evet ezildim, belki ülkede bile o kadar ezilmedim, iş aradım uzun süre bulamadım. Dışarıda kaldım, gurbet çektim, acı duydum. Almanlardan manevi baskılar ve öteki her türlü baskıyı gördüm ve çektim. Bunlar sadece benim üzerimde uygulanmıyor, benim gibi on binlerce Kürdistan'lı ve Türkiye'li emekçilerin çektiği acıların bir kesitini oluşturuyor. Bütün bunlar bizleri doğduğumuza pişman ediyor. Sömürgeci Türk devleti ülkemizin yer-altı, yer-üstü zenginliklerini talan edip, halkımızı yoksulluk ve işsizliğin bataklığına sürükleyerek halkımızın emek gücünü yok pahasına dışarıya satıp, kurtuluşun yolunu yurtdışına göç etme biçiminde göstererek insanlarımızı yersiz, yurtsuz bırakması uygulanan sömürgeci ekonomik politikanın bir sonucudur”.

Ferhan yoldaş genç yaşında Almanya'ya iş bulma ve hayatını kurtarma amacıyla giderken, vatandan ayrı olarak yaşamının acılarını benliğinde duydu. Ülke sevgisinin ne demek olduğunu acı yaşam deneyimleriyle bilince çıkarandı. Bu özellikleri ile o ayrı duyguları paylaşan on binlerce Kürdistanlı gençten sadece bir tanesiydi. 1980 askeri faşist darbesiyle birlikte zindanlarda Mazlum, Hayri, Kemal yoldaşların önderliğinde başlatılan zindan direnişçiliği, bütün dünya komu oyunun dikkatlerini Kürdistan üzerine çekti. Genelde Avrupa zemininde emperyalist burjuvazinin uyguladığı ekonomik ve siyasi baskılar, gerek zindan direnişçiliği ve buna bağlı olarak gelişen yurtdışı çalışmalarında Ferhan yoldaşın verdiği emek büyüktür. 1983'te bir grup yoldaşı ile Ortadoğu sahasına gider. Burada Parti Önderliğinin yanında, siyasi ve askeri eğitime katılır.

Ferhan yoldaş, Önderlik sahasında bir mücadele arkadaşına gönderdiği mektupta şöyle yazmaktadır:

“Parti saflarında her gün, her saat ülkeyi yaşayarak mücadelenin en soylusunun ülke kaynaklarında olacağına inanmak, kendi isteğim ve partin kabul görmesi sonucu

Ortadoğu'ya geldim. Ve bir yıldır partinin sunduğu olanaklardan yararlanarak, kendi eğitimimi tamamlamaya çalıştım. Beni buraya iten nedenler nelerdir? Her şeyden önce köksüz bir ağacın fazla yaşayamayacağından hareket ederek, benim Avrupa'daki devrimciliğimi buna benzetebilirim. Burada köklere kavuştuğuma inanıyorum.

Avrupa'da partimiz ve mücadelemiz vardır. Ama ben kendi köklerine kavuşmayan birisi için, ne kadar su verilirse verilsin yaşaması zor olacaktır diyorum. Militan kişilik diyorduk, teorik olarak anlıyorduk, ama pratikte çokça eksiklerimiz çıkıyordu. Bu bir çelişki idi. Bu çelişkinin giderilebileceği yer köklerimize ulaşacağımız ülkemiz ve gerçek anlamdaki mücadele alanlarımız olacaktır. Çünkü gerçek savaşın, gerçek kurtuluşun ve gerçek zaferin yeri; ülkemiz Kürdistan'dır.

Bu nedenle kafası devrimci bilinç isteyen, yüreği vatan hasretiyle yanıp tutuşan, ruhu ile her an her saniye ülkede yaşayan biri için bu günlerin ne anlama sahip olduğunu, bu tarihi görevlere ulaşmak için de en başta göreve bağlılık ve bu temelde Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı uğrunda şehit düşen tüm yoldaşların anısına bağlılık temelinde, yürümenin zorunluluğunu, bunun bir şeref ve onur olduğunu bilerek hareket ediyorum. Ters durum ise her türlü köleliği ve düşkünlüğü kabul etmek olacaktır ki, hiçbir parti militanının bunu kabul etmeyeceği gibi, benim de kabul etmem düşünülemez”.

Bu anlayışın sahibi fedakar, yiğit Ferhan yoldaş, 25.08.1988 tarihinde Ağrı dağında, Ağrı dağının şahini Ahmet Kesip yoldaşla birlikte barbar düşmana ölümcül darbeler vurarak günlerce süren çatışmada şehitler kervanına katılır.

Ferhan yoldaş, sana söz veriyoruz, özlemini duyduğun Güneş ülkesini zaptedeceğiz, zaptedeceğimiz günler parmakla sayılacak kadar yakındır. Sen rahat uyu yoldaşım, canım kardeşim devrettiğin silah ve bayrağın emin ellersedir.

**Mücadele Arkadaşları Adına
Müslüm SARIÇİÇEK**

Yaman Bir Militan, Yiğit Bir Komutan Ve Temiz Ahlaklı Sade Bir İnsandı

**Osman SARIKUŞ (Ferhan)
Cibin köyü-Halfeti/1962**

Ferhan yoldaşın fiziki olarak aramızdan ayrılmasının acı veren yanı; bu temiz fedakâr, hayat dolu yoldaşımızın, özlemini çektiği vatan toprağına henüz adımlarını atarken aramızdan ayrılmış olmasıdır. Ama düşmana karşı soylu bir kin, müthiş bir saldırı ruhuyla dolu olan bu yoldaşımızın örnek kişiliği yanında, yüce insani duygularla halkına ve ülkesine karşı duyduğu derin sevgi ve özlemi de, hafızalardan silinmeyen dipdiri kalan bir gerçekliğıdir.

Ferhan yoldaş, Partiye, şehitlere ve yoldaşlarına bağlılığın doğal sonucu olarak şehitlerin anısına sahip çıktı ve verdiği sözün eri olmasını bildi. Ülke dışındayken, ruhen savaş cephesindeki yoldaşlarıyla yaşayan, onlarla omuz omuza savaştıkları için yanıp tutuşan, intikam duygusunun verdiği soylu bir azimle dışarıda kalmayı kabullenmeyen, bunun rahatsızlığını sürekli duyan ve bu temelde ülke zeminine gitme dayatıcılığı içinde olan bir yoldaşımızdı. Bu amaç doğrultusunda, Parti kişiliğine ulaşmak ve güçlü bir Parti militanı olmak için büyük çabalar harcadı; eksiklik, yetersizlikleriyle savaşmada son derece kararlı davrandı. Sinsi maskeler altında soylu değerlere adice yaklaşanlara karşı, düşmana karşı duyduğu kinden daha fazla bir kin ve nefretle doluydu. Her alandaki savaşımında olduğu gibi, bu alandaki yaşamında da ciddi bir gelişmeyi kendi bünyesinde yaşamış, önemli oranda kendisini Parti silahlarıyla donatmasını bilmişti.

Ferhan yoldaşın, daha ülke zeminine ayak basar basmaz, çevresinde hemen bir saygı ve sevgi çemberi oluşturması, onun kişiliğinde yaşattığı zaferi pratikte yakalaması, azim ve güveninden kaynaklanıyordu. Öyle soylu bir kinin sahibiydi ki O, beton binaları faşist ordu birliklerinin başına yıkmak ve bu toz bulutu içinde onları boğmak için yanıp tutuşuyordu. Pis kara çizmelerinin bu kutsal vatan topraklarını daha fazla kirletmemesi

için, düşmanı, bir an önce söküp atmak istiyordu. Bu soylu bir saldırı ruhuydu. Adeta yılların birikimini bir anda boşaltmanın özlemi içindeydi. Yoldaşlarına, çete ve faşist ordu güçlerine yönelik sabotaj eylemlerini önererek; *"Filan yere on tane döşeyelim, falan yere 20... iyi vurmalyız"* vb. diyordu. Bu duruma tanık olan yoldaşları ona baktıkça, bu değerli insanla gelecekte yaşayacakları savaş dolu günleri hayal ediyorlardı.

Benevok direnişinde ölümsüzleşen Ferhan yoldaşla süren bu pratiğin kısa sürmesi ve onun aralarından erkenden ayrılması ise aynı yoldaşları için en acı olaydı. Sömürgeciliğin altından girip üstünden çıktığı bir ortamda, ortalıkta dolaşan silik varlığa karşı, böyle soylu bir kişilikle savaş ruhunun sahibi olan bu değerli yoldaşın, özgür gelecek için büyük sorumluluklar üstlendiği anda aramızdan ayrılışı, elbette mücadelemiz için büyük bir kayıp olmuştur.

Ferhan yoldaş uzun süre kaldığı yurt dışında edindiği deney, tecrübeler ve yaşadığı olaylarla olgunlaşmış, zengin bir birikime sahip olmuştur. Ülke içinde yürütülen sıcak mücadelede yer almak amacıyla, bulunduğu Avrupa alanından, büyük komutan Hüseyin SARIÇİÇEK (Orhan) yoldaşın yardımı ile 1983 yılında Lübnan sahasına geldi. Bu sahada belli bir eğitim devresinden geçti. Değerli yoldaşlardan Hüseyin SARIÇİÇEK ve Vahap ÇOLAK'ın denetiminde siyasi ve askeri faaliyetin yanı sıra, pratikte savaşın geliştirilmesi için gerekli cephane ihtiyacının savaş alanlarına ulaştırılmasında azim ve fedakârlıkla çalıştı. Bu konuda büyük çabalar harcadı. Bir yandan da siyasi ve askeri eğitimini sürdürerek, kendisini en iyi bir şekilde hazırlamak için yorulmak bilmez bir çabayla sonuna kadar çalıştı. Ferhan yoldaş daha sonra Parti Önderliğinin yakın denetiminde faaliyetlere devam etti. Uzun süren bu önemli görev (Genel Sekreterlikte güvenlik de dahil birden fazla aktif görev) büyük bir duyarlılık ve sorumlulukla yerine getirdi. Bu faaliyetinde başarılı olmak için kısa aralarla yaşadığı tutukluluk sürelerinde büyük fedakârlık ve direniş örnekleri sergiledi. Savaşan yoldaşlarına bir silah, bir mermi ulaştırabilmek için yoğun çaba sarf etmede bir an bile tereddüt etmedi. Son derece alçakgönüllü, her şeyini yoldaşlarıyla paylaşmak için can atan temiz bir ahlakın sahibiydi.

Parti 3. Kongresi'nin gerçekleştiği dönemde Ferhan yoldaş gelişmelerin merkezinde yaşadı, örgüt kişiliğine ulaşma, sorumlu devrimciliği sergileme ve yanlış anlayışlarla mücadelede Parti

silahını en iyi bir şekilde kullandı. Partiye büyük bir bağlılık örneğini sergiledi. 3. Kongre çizgisini boşa çıkarmak isteyen ve sürece tasfiyeciliği dayatanlara karşı anın görevlerine cevap vermek için yoğun bir çalışma sürecini yaşadı. Eleştiri özeleştirî süreçleri onun için basamak basamak ilerleme dönemleri oldu. Partinin görev, yetki ve sorumluluk ölçüsüne dayatılan yanlış anlayışlara karşı kararlılıkla durdu.

Ferhan yoldaş, son ülke pratik faaliyetine katılmadan önce Mahsum Korkmaz Akademisi Eğitim Taburu Askeri Eğitimci'ne getirildi. 1988 yılı ülke pratiğine fiilen katılmak için yaptığı ısrarlı önerileri Parti tarafından kabul edilince, büyük bir coşkuyla hazırlıklara girişti.

1988 baharında ülke pratik faaliyetine katılmak için Botan alanına gitti. Geri cephede son hazırlıklarını yapıp, büyük bir coşku ve istekle bir an önce sıcak savaşa doğrudan katılma isteminde ısrarlı davrandı. Ve ülkemizin kalbi Bolan eyaletinin Şemdinli'sinde, 21 Mart Gerilla Birliği'nin yönetim kademesinde yer aldı. Zorlu savaş koşullarında açlık ve susuzluğa, engin dağlara karşı büyük bir iradeyle direndi. Ve bu zorlukları yenmeyi başardı. Nitekim sonunda, binlerce sayılık faşist ordu birlikleri, özel tim ve yerli çete sürülerinin saldırısına karşı büyük bir direnişin, dünya basın-yayın kuruluşlarının da açıkladığı gibi halk savaşımızda şimdiye kadar verilen en büyük muharebelerden birinin komutanlığında yer aldı. Düşmanın top, havan, bazuka ve lav gibi silahlarına ve o denli kabarık askeri gücüne karşı görkemlice bir direniş sergiledi. Üzerindeki tüm cephaneyi tüketince yoldaşlarından aldığı mermi ve bombalarla mevziden mevziye geçerek yoldaşlarını korumak, düşmanı ise, ağır kayıplara uğratmak ve eline geçirdiği bu fırsatı kaçırmamak için çırpındı.

Kolundan yara almasına rağmen çatışmayı tek koluyla saatlerce sürdürdü. Bu görkemli direniş içerisindeyken mevzisine isabet eden havan topundan aldığı yarayla şehit düştü. Bu yiğit komutan böylece özel görevle komuta kademesinde yer aldığı 21 Mart Gerilla Birliği'nin diğer şehit üyeleri Leyla, Mazlum, İsmet, Rüstem, Zeki, Darar, Ferik ile birliğin değerli komutanı Ahmet KESİP (Cemşit) yoldaşlarla birlikte direniş tarihimize yeni bir halkayı ekledi.

Ferhan yoldaş, daha kısa süre önce, yoldaşlarına ve Partisine büyük bir soylulukla verdiği söze büyük Benavok

direnişinde kaniyla sahip çıktı. Evet, Ferhan yoldaş böyle bir kişiliğin temsilcisiydi. O bu kişiliğini daha önceleri bizzat kendi benzetmeleriyle özlü bir şekilde dile getirdi. Savaş pratiğinin göğüs göğse çatışmalarına hazırlandığı dönemlerde kendisini kaya gibi sert olmaya benzetmekten hoşlanırdı. Kendisine "nasılsın" diyen yoldaşlarına "kaya kadar sağlamım" derdi. Ve gerçekten de, düşmanın kat kat güç üstünlüğüne rağmen, kaya kadar sağlam olduğunu onlara gösterdi, sömürgeciler onu ancak uzun süren direniş ve fedakârlığı sonunda top gülleleriyle şehit edebildiler.

Artık bu değerli komutan yoldaşımız fiziki olarak aramızda olmayacak. Ama Gostâ dağını, Govendâ'yi. Çarçelâyî, Faraşınâ'yi adım adım dolaşırken, pınarlarından serin sularını yudumlarken, Zağroslar'da, Cilo'da, Basyan'da her gün taze serin havayı teneffüs ederken, kısaca nefes nefes Kürdistan'ı yaşarken, en yorgun anında bile tebessümlü yüzü, yoldaşlarının duygularına ortak olan özelliğiyle bu fedakâr yoldaşı aramamak, onsuz buralara da dolaşmanın rahatsızlığını hissetmemek, bahar kadar canlılığıyla her baharda onu anımsamamak, Ferhan yoldaşı hiç tanımamış olmak anlamına gelecektir. Bizi böylesi bir beraberlikten yoksun bıraktığı için düşmana olan kinimiz sonsuz, intikam ruhumuz dipdiridir.

Benavok savaş alanında, tabur tabur askeri gücüyle çaresiz kalıp kayıp vermekten kurtulamayan sömürgecilerin, 120'lik topları, kısa ve uzun menzilli havan topları, bazukalar vb. silahlarla yağmur gibi bomba ve top mermisi yağdırmasına ve belli aralıklarla günlerce süren çarpışmayı kazanmak için Van-Hakkâri merkez gibi çevrelerden, sürekli çalışan helikopterler ve kara yoluyla yığınak yapmasına rağmen bu çok üstün orandaki düşman kuvvetlerine karşı, 21 Mart Gerilla Birliğimizin şahsında direniş-zafer kazanmıştır. Kitlelerde büyük hüznün yaratan şehitlik olayına rağmen, TC'nin içine düştüğü acz, korku ve panik onlarda büyük bir güven ve coşku yaratmıştır.

Gerçekte Benavok muharebesinde zafer direnişin olmuş, büyük yenilgi ise sömürgecilerin. Halkımız ve Partimizin bu zaferinin yaratıcıları olan sekiz Benavok kahramanı ve kısa süren pratiklerine rağmen büyük bir komutanlık örneği sergileyen Ferhan yoldaş, bağımsızlık ve özgürlük davasında kolay kolay vazgeçmeyeceğini PKK adına bir kez daha kanla yazdılar. Ve bedeli ağır da olsa, özgür yaşama ulaşmanın onurlu yolunda ortaya koymaktan çekinmedikleri bu direnişle sembolleştiler.

Ferhan yoldaş ve sekiz Benavok direnişçisinin anısı, mücadele ruhu, Partiye, halka ve şehitlere olan bağlılığımızı daha da güçlendirirken, savaşı mutlaka kazanmak doğrultusundaki kararlılığımızı da kamçılamaktadır. Dava arkadaşlarının intikamını almak ve halk savaşını geliştirmek için canları pahasına da olsa direnişe atılmada tereddüde kapılmayan değerli komutan Ferhan yoldaşın ve diğer Benevok kahramanlarının anısını, savaşı yaygınlaştırıp güçlendirerek mutlaka yaşatacağız.

On sekiz mayıs'tı
bıyıklan yeni şahlanmış
erginlik çağında
zapt edilmez delikanlısı baharın
içtima platformunda
sıraya dizildiler
öğlen öncesi serinliğinde
sevinçleriyle
taşmış Zap coşkuları
harman yeri saçlarından
binlerce kez kabarıktı
yeşil-kara gözler yakut yakut
iki tane iri zeytin
o deniz fırtınası yürekleriyle
on yedisindeki Zağros çobanının
şafak melodisi tazeliğinde
Benavok çiçekleri
derin vadinin
dik bir yamaç eğrisinde
arka arkaya vedalaştılar
çifte bombaları
kanguru torbası sırt çantaları
ve zarif fabrika işçisinin
ince parmaklarından çıkmış
biricik can dostları
ölüm perileriyle
batıdaki zenci ge-bir
Alman ge-üç'ü
ve beyaz Rusya'nın sarışın kızı
endamlı portatifleri kollarındaydı

***"Partiye İçten ve Dıştan Gelebilecek Her
Türlü
Saldırıya Karşı Kendimi Siper Edeceğim..."***

Ferhan

Osman SARIKUŞ

Cibin köyü-Halfeti-Urfa/1960

1978 yılında Kürdistan'da kitle-selleşerek yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin kırsal alanlarda da yoğunlaşması, Kürdistan emekçi köylülüğü ve gençlik kesimi üzerinde büyük etkilerde bulundu. Sömürgecilik ve işbirlikçi feodal-komprador kesime yönelen mücadelesi ile PKK, geniş emekçi ve gençlik yığınlarının sözcüsü durumuna geldi.

Bulunduğu alandaki pratik mücadeleden etkilenerak devrimci mücadeleye yakınlık duyan Ferhan yoldaş, bu dönemde bir Parti sempatzanı haline geldi. Kürdistan'da çok boyutlu baskılara maruz kalan bir azınlık milliyete mensup olan Ferhan yoldaş, sömürgeciliğe karşı büyük bir kin ve öfke besleyerek büyüdü. Bir dönem sonra ailevi ve ekonomik nedenlerden dolayı Avrupa'ya gitti. Zorunluluklar nedeni ile Avrupa'ya gidişini onu ülkeden uzaklaştırırsa da, yüreği ve beyni ile bağımsızlık mücadelesinden kopmaz. Nitekim Avrupa'ya gittikten kısa bir süre sonra, bu alanda sürdürülen Parti faaliyetlerine katılır.

Özellikle Hollanda'da Kürdistan bağımsızlık mücadelesini dünya ve Avrupa kamuoyuna tanıtmak, Avrupa metropollerinde yoğunlaşan geniş Kürdistanlı emekçi kitlelerin ülke ve mücadele ile ilgi ve bağlarını kurmak, geliştirmek amacıyla yoğun kitle faaliyetlerine katıldı. Mücadele içindeki yoldaşlarının örnek kişiliği ve özellikle devrim şehitlerinin mücadele azmi ve kararlılıklarının üzerinde yarattığı etkileri sık sık dile getiren Ferhan yoldaş, giderek artan ülke mücadelesine katılma istemini Partiye ilettili ve 1983'te bu isteğine Partinin cevap vermesi üzerine Ortadoğu alanına gitti.

1983 yılında Parti kadro eğitim okulunda askeri-siyasi eğitim çalışmalarına katıldı. Partiye karşı açık, dürüst ve sağduyulu bir kişiliğe sahip olan Ferhan yoldaş, bu pratik eğitim devresinde kısa sürede büyük bir gelişme gösterdi ve özellikle de

askeri alanda güçlü bir yetenek kazandı. Güçlü bir kavrayışa, objektif bir yaklaşıma sahipti. Disiplinli bir öğrenci olma özelliğini etkin bir öğretmen olma becerisi ile birleştiren Ferhan yoldaş, askeri alanda pek çok yoldaşının eğitimine ve silahlı mücadeleye hazırlanışına değerli katkılarda bulundu. O, tüm bu özelliklerini güçlü yoldaşlık anlayışı ve olgun yaklaşımı ile bütünleştirerek özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine güçlü bir katılımın somut örneği olmasını bildi. Bu eğitim sonrası Ortadoğu'nun değişik alanlarında çeşitli faaliyetlerde pratik görevler alan Ferhan yoldaş, tüm görevlerini büyük bir devrimci disiplin ve yüksek bir moral gücüyle yerine getirdi.

III. Kongre sürecinin, özellikle pratik hazırlık çalışmalarına yetkince katıldı ve bu süreçte Parti karşıtı anlayışlara karşı yoğun bir mücadele yürüttü. Tasfiyeci-komplocu anlayışın üzerinde oynamak istediği tüm oyunlara karşı; halka ve Partiye bağlılığı kişiliğinde somutlaştırarak Partinin doğru devrimci çizgisi doğrultusunda bu anlayışlara karşı tavizsizce Parti hattını savundu.

III. Kongre çizgisinin ve kararlarının devrimci direniş savaşıma ivme kazandıran derin özünü temel alarak kişiliğindeki eksikliklere yöneldi. Kongre sonrası süreçte önemli gelişmeler kaydederek, 1987-88 dönemi Parti temel kadro eğitimi devresine askeri eğitmen olarak katıldı.

Bu dönemde hem kendisini ülke faaliyetlerine güçlü bir biçimde hazırlamada, hem de yoldaşlarının bu konudaki eğitimlerine olumlu katkılarda bulundu.

Parti faaliyetleri sürecinde uzun bir süre Parti önderliği ile birlikte de kalan Ferhan yoldaş, bu konudaki değerlendirmesini ve temel kazanımını Partiye ilettiği bir raporunda şöyle ifade etmekteydi:

"Parti önderliğinin yanında kaldığım iki yıllık süre boyunca, PKK'de nasıl yaşanır, düşmana nasıl darbe vurulur, değer yaratmak için nasıl bir çaba gerekir, zorluklar nasıl göğüslenir ve yenilir; tüm bunları çok iyi öğrendim. PKK'de ucuz ve soyut devrimciliğin beş para etmediğini; Parti Önderliğinin iğne ile kuyu kazmaya benzeyen çalışma tarzını görerek öğrendim. Tüm yaşamım boyunca kendime rota olarak alacağım Parti önderliğinin çalışma tarzı, beni bu konuda başarılı kılacaktır."

Kürdistan'da yaşayan azınlık bir milliyete mensup olan Kürdistan'daki bütün halkların özgür ve bağımsız bir yaşama

kavuşmalarının PKK önderliğindeki bağımsızlık mücadelesinden geçtiğinin bilincinde olan Ferhan yoldaşın Partimiz saflarında yer alışı enternasyonalist bir anlam da taşımaktadır. Ve bu konumu ile içinden geldiği çevreye gerçek kurtuluş yolunu göstermede de yol gösterici, pratik bir örnek olmasını bilen Partimizin değerli bir militanıydı.

Ülkede yürütülen mücadeleye katılmak, ülke topraklarında devrimci savaşı geliştirmek onun en büyük istemiydi. O, bu isteminin gerçekleşmesi doğrultusunda kendi eksiklik ve yetersizliklerine karşı büyük bir mücadele verdi. Partinin doğru devrimci çizgisi temelinde kendini eğiterek güçlü bir Parti militanı durumuna gelmeyi başaran bir yoldaşı.

Ülke mücadelesine katılma arzusu ile kendini çok yönlü olarak hazırlayan Ferhan yoldaş, bu konuda yazdığı bir raporunda şöyle diyordu:

"Şurası açık bir gerçektir ki; eksiklik ve yetersizliklerime karşın, hiçbir görevden korkmuyorum. Her konuda kaya gibi sağlam olduğumu ve özellikle de silahlı mücadele alanında daha da başarılı olacağımı Partinin bilmesini istiyorum."

1988 Bahar Atılımı devresinde bir grup yoldaşı ile birlikte, Botan alanında devrimci faaliyetlere katılan Ferhan yoldaş, 25 Mayıs'ta Şemdinli-Benevok'ta faşist-sömürgeci Türk ordu birlikleri ile girdiği çarpışmada destansı bir direniş sergileyerek sömürgeci güçlere ağır kayıplar verdirdi. Ve bu çarpışmada 8 yoldaşıyla birlikte ölümsüzleşerek Kürdistan bağımsızlık savaşının şehitler kervanına katıldı.

Birlikte faaliyet yürüttüğü ve eğitimlerine katkıda bulunduğu yoldaşları üzerinde olumlu özellikleriyle; inançlı ve güvenilir bir komutan, kararlı ve direnişçi bir devrimci militan örneği olarak unutulmaz etkiler bırakan Ferhan yoldaşın anısı, devrimci yaşamda bir kıvılcık direniş bayrağı olarak yaşayacaktır.

Ferhan yoldaşın ve tüm direniş şehitlerinin anılarına bağlılığın bir gereği olarak; onların şerefle taşıdıkları kutsal direniş bayrağını dağlarımızın engin doruklarına dikeceğimize söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

Kodu: LEYLA

Adı-soyadı: Sultan YAVUZ

Hilvan

Şehit M. Emin YAVUZ yoldaşın bacısı olan Leyla yoldaş, Partimizle Hilvan'da ilişkiye geçti. Hilvan'da Süleyman'lar çetesine karşı geliştirilen mücadeleden etkilenererek Parti saflarına katıldı.

12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesi ile birlikte, geri çekilen kadroların arasında Leyla yoldaş da vardı. Lübnan-Filistin sahasında Parti eğitime katıldı. Askeri ve siyasi eğitimini tamamladı.

1982 yılından 1983 sonlarına kadar bir süre, Güney Kürdistan kitleleri arasında çalışma yürüttü. Daha sonra ülkeye giden gruplarla birlikte, Hakkâri ve sınır çalışmalarına katıldı.

Şemdinli-Benevok direnişinde şehit düştü. Kürdistan 47 kadını, bu yılmaz önderinin bıraktığı mirası yükseltecek ve Ona _____ layık olmasını bilecektir.

“Asıl Düşman İçindeki Düşmandır”

Sultan YAVUZ (Leyla)
Hilvan-Urfa, 1964

"Bugüne kadar beni güçlü bir dava neferi haline getirmede engelleyici rol oynayan tüm yetmezliklerime karşı savaşağıma, hayatın her alanında verdiğim sözün eri olarak bunu özle bütünleştireceğıme, Partiye içten ve dıştan gelebilecek her türlü saldırıya karşı kendimi siper edeceğime, dosta dost, düşmana düşman, yoldaşa yoldaş olacağıma dair başta büyük Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş olmak üzere, Kürdistan devrim yolunu kendi kanlarıyla kızılaştıran ölümsüz şehitlerimize, direniş temsilcileri olan esir yoldaşlara, kurtuluşu için her türlü fedakârlığı yapan Kürdistan halkına ve mücadelemizin ağır sorumluluklarıyla yükümlü olan siz konferansta yer alan tüm yoldaşlara, söz veriyorum."

48

Sultan YAVUZ (Leyla) yoldaş, 1964 yılında Hilvan'da orta halli bir ailenin çocuğı olarak dünyaya geldi. İlkokulu Hilvan'da bitirdi. Bir yıl da ortaokula devam etti, bitirmeden ayrılmak zorunda kaldı.

Hilvan'da geliştirilen sıcak savaşım ortamında henüz küçük denilebilecek bir yaşta, 1978'de mücadele saflarına katıldı. Aslında Sultan yoldaş, daha küçük yaşta iken, devrimimizin önder kadrolarının etkisi altında büyüdü. Bu önderlerin devrimci kişilikleri, kararlılıkları, çalışma üslubunun yakın etkisini yaşadı. Sultan yoldaşın içinde yetişip büyüdüğü, ilk düşüncelerin algılandığı ortama hâkim olan, devrimci yaşamdır. Ailenin hemen hemen tüm fertleri devrimin birer neferi konumundadır. Ve ev adeta bir okuldur. Bunun gibi birçok ailenin konumu da böyledir. O ilk baştan itibaren kendisini Parti yaşamı içinde bulmuş ve yetişmiştir. Hilvan ve Siverek'te birçok görev ve sorumluluklar üstlenerek başarıyla yerine getirdi.

Sultan yoldaş, bayan olmasına rağmen, görev ayrımı gözetmeksizin faaliyetlere koştu. Kitleler arasında propaganda çalışmalarından, kitle gösterilerinin örgütlendirilmesine, kurye görevlerinden eylemsel alana, öğrenci-gençlik kesimi arasındaki

faaliyetlere kadar birçok alanda çalıştı. Kitleler içinde onlarla kaynaşarak kısa zamanda sevilen sayılan birisi oldu.

Partimiz, 1979'lardan itibaren yaşanan örgütsel krizinden ötürü, geri çekilme kararı almıştı. Parti kadrolarını yurtdışına çekerek, ulusal kurtuluş mücadelesinin nefes borularını açmak ve yeniden güçlü bir temelde hazırlanarak, ülkeye müdahale etme çalışmalarını sürdürüyordu. İşte Sultan yoldaş da, bu dönemde Partinin çağrısına uyarak yurtdışına çıktı.

Sultan yoldaş, Partinin sunmuş olduğu olanaklardan azami ölçüde yararlandı. Sürdürülen siyasi ve askeri eğitim çalışmalarına katıldı ve hızla kendisini yeni döneme hazırladı. Askeri konulara da büyük bir merakı vardı. Ki, bu çalışmalara da şevkle katıldı.

5 Haziran 1982'de İsrail siyonizminin Lübnan'a saldırısından sonra, Sultan yoldaş, bir grup arkadaşı ile birlikte Parti tarafından Güney Kürdistan'ın batı kesiminde (Suriye'de), sınır üzerinde görevlendirildi. Sultan yoldaş, zorluklara ve çeşitli engellemelere aldırmandan aktif olarak çalışmalara katıldı ve Partiye katkıda bulunabilmek için tüm gücünü sarf etti. Kitleler arasında propaganda faaliyetleri yanında çeşitli düzeylerde eğitim çalışmalarını da yürüttü. Bir yandan da kendi eğitimini aksatmadan sürdürdü.

49

Sultan yoldaş, her fırsatta ülke içindeki pratik faaliyetlere katılma istemini Partiye rapor etti. 15 Ağustos 1984'te devrimci direnişle başlatılan yeni sürecin çalışmalarına katılmak üzere, Botan alanında (üç sınır boyunda) görev aldı. Çeşitli alanlarda Parti faaliyetlerine katıldı. Büyük bir fedakârlık ve azimle çalışmalara katılarak, devrimci görevlerini yerine getirdi. Bir müddet Doğu Kürdistan'daki kitleler arasında da başarılı bir çalışma sergiledi. Bayan devrimcilerin çalışmalarının yadırgandığı bir ortamda o, içine girdiği çevrelere, Kürdistan devriminde kadınların çıkarlarını ve devrimde yer alma zorunluluklarını sabırla, itinayla, saatlerce anlatarak bu konudaki eğitimciliğiyle ustalığını gösterebildi.

Sultan yoldaş, üs alanlarındaki çalışmalara da katılarak, devrimci mücadeleye katkılarda bulundu. Çalışkanlığı ve fedakârlığıyla gücünü aşan birçok görev yaptı.

Partimizin gerçekleşen 3. Kongresini coşkuyla karşıladı. Düzenlenen ankete, "*Partinin 3. Kongresi beni en çok sevindiren olay olmuştur*" cevabını vermişti. Kongreden sonra yanlış

anlayışlarla mücadele ederek kişilik dönüşümünü sağlama doğrultusunda yoğun çaba sarf etti. En çok da içteki düşmanla mücadele etmeyi ön plana aldı. Bir raporunda Sultan yoldaş, *"Kendi kendisine karşı cesur bir savaşım yürütmeyen biri; niyet ve duyguda en çok öfke duyduğu, onlara karşı silahlı bir çatışmaya girmekten çekinmediği düşman güçlere karşı çizgi düzeyinde savaşması mümkün olamaz. Çünkü burada ilkten yenilgiye götürülmeyen bir düşman var ki, o da belki insanın büyük bağınazlıklarla sevdalandığı, kesip atmasına kıymadığı içindeki düşmandır. Asıl düşman budur"* diyordu. O, bu gerçeğin bilinciyle kendini yeni döneme hazırladı.

Yine Sultan yoldaş, Botan ve Serhat Eyaletleri 1. Konferansı'na sunduğu raporunda kendi durumuna ilişkin şunları belirtiyordu: *"Bu faaliyetlilik süresi içinde kendi durumumu kısaca izah etmeye çalışırsam; bu alanda son bir yıllık pratiğe damgasını vuran sağ tasfiyeci anlayışın yaşatmak istediği yüce devrim olayından uzaklaştırma mantığını, fiiliyatta Kasım ayından itibaren yerle bir eden yeni Parti müdahalesinin, her arkadaş açısından olduğu gibi, benim açımdan da epey etkileri olup, mücadeleye olan bağlılığımı derinleştirmiş, azim ve coşkumu arttırmıştır."*

50

Sultan yoldaş, ülke pratiğine artık kendisini hazırlamıştır. Raporunda, *"Partinin ilk günden en son güne kadar verdiği destek ve yardım sonucunda birçok zayıflığımdan arınıp güçlendiğimi, bu güçlülüğümü daha ileri boyutlara vardırıp, Partiye ve halka hizmet etmenin kutsal ve vazgeçilmez bir onur görevi olduğuna tümüyle inandığımı, bu inancımı söz ve kalemle değil, bizzat pratikle sergileme kararlılığında olduğumu önemle belirtmek isterim. Şu andaki yapımla halka, Partiye en çok hizmet edebileceğim ve yeteneklerimi konuşturup güçleneceğim yer, savaşımızın en çok geliştiği ülke pratiği olacaktır. Genel olarak ülkenin her alanında çalışmak istiyorum, ama en çok Botan'ı istiyorum"*. Bu istemi Parti tarafından uygun görülen Sultan yoldaş, 21 Mart Birliği içinde yerini aldı.

Sultan yoldaş, 25 Mayıs 1988 tarihinde Şemdinli'nin Benevok mevkiinde düşmanla girdiği bir çarpışmada, sekiz yoldaşıyla birlikte kahramanca direnerek şehit düştü. Gösterdiği kahramanca direnişle, Kürt kadınının mertlik ve kahramanlığını parlak bir şekilde temsil etmeyi başaran Sultan yoldaş, Hanım YAVERKAYA, Çiçek SELCAN, Rahime KAHRAMAN gibi yoldaşların yolunu tutarak ölümsüzler kervanına katıldı.

Sultan yoldaş, daha küçük yaştan itibaren Parti ortamı içinde yetiştirme şansına kavuşmuştu. Bu açıdan açık yürekliydi. Her şeyinde açık davranırdı. İçine girdiği yapı ile hemen kaynaşabiliyor ve kendisini kabul ettiriyordu. Özellikle kitle çalışmalarında akıcı ve anlaşılır bir üslupla yaptığı propagandalarla kitlenin istem ve taleplerine cevap veriyor ve kitlelerle kaynaşabiliyordu.

Sultan yoldaşın en önemli bir özelliği de, fedakârlığı ve çalışkanlığıydı. Birlikte kaldığı yoldaşlarının takdirini kazanmıştı. Hiçbir fedakârlıktan geri kalmayarak, her işe, her göreve koşmak istiyordu. Yaptığı tüm görevlerde azami çabasını sarf ediyordu. Zorluklara ve acılara göğüs germesini biliyor ve bunları aşabiliyordu. Çünkü o mücadelenin en zorlu döneminde çekirdekten yetişmiş ve PKK gerçekliğinin üstün bir fedakârlık olduğunun yakın tanığı olmuştu ki, yaşamı bu üstün fedakârlık örnekleri ile geçmişti. Sultan yoldaş, Partiye büyük bir inanç ve kararlılıkla bağlıydı. Bu inanç ve kararlılığı hiç sarsılmadı. Zindan direnişçilerinin anısına bir tutku derecesinde bağlıydı. Bunun içindir ki, daima intikam hırsı dolup taşıyordu. Nitekim Sultan yoldaş, sergilediği son kahramanlığı ile de bunu kanıtladı.

Kendi eğitimi üzerinde de durarak kendisini 51 güçlendirmesini bildi. Ortaokuldan ayrılmış olmasına rağmen, proleter ideolojisiyle kendisini donattı. Pratik faaliyete kalemi ile katkıda bulundu. Peşmerge dergisi için çeşitli yazıların yazılmasında ve düzenlenmesinde görev aldı. Yine Pâşmerge dergisinin yayın biriminde yer aldı ve bu görevini üstün başarıyla yerine getirdi.

Sultan yoldaş!

Silah arkadaşların olarak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş ve Bağımsızlık Mücadelesinde devrimci yaşamınızı ve anınızı daima yaşatacağız. Yıllarca beslediğiniz devrimci intikam tutkunuz, bizim de tutkumuz olacaktır. Şahadetinizle bir kez daha Kürdistan kadınının devrimdeki çıkarlarını ve istemlerini diğer yoldaşlarınız gibi siz de kendi şahsınızda sembolleştirdiniz. Bu açıdan tüm insanlığa bir mesaj olan şahadetinizle biz geride kalan yoldaşlarınıza büyük ve ağır yükümlülükler yüklediniz. Sizlere ve tüm devrim şehitlerine söz veriyoruz ki, sizin bağlı

kaldığınız yemininize biz de bağı kalacak ve anınızı bağımsız ve
özgür bir Kürdistan'da daima yaşatacağız.

ONLARIN MİRASIYDI

*Benevok'ta,
serin bir bahar sabahında
selvi narinliğiyle uzandı mevsiminde
Salih'in kefiyesi vardı boynunda
güzelliğine asilik katan
Cuma'nın sevdalıydı elindeki
düşmanı karşılayan
Yavuz'un direnciydi yumruklarında sıkılı olan
Cevherin intikam tutkusu doluydu incecik belindeki dört
şarjörde.
Havva'nın yiğitliğiymiş, soyluluğuydu
yüz ifadesinde okunan...
Ve
Bedran'ın türküydü namlusunun ucunda söylenen...
Onların mirasıydı
78'lerden süzülüp gelen....*

Adı : Mir Nezir
Soyadı : ALAGÖZ
Kod adı : İsmet
Doğum yeri ve tarihi : 1968- Aşağı Çamurlu köyü/Aralık
Mücadeleye kat. tarihi : 1986
Şahadet yeri ve tarihi : 25 Mayıs 1988-
Bênavok/Şemzinan

İsmet yoldaş, orta halli bir ailenin çocuğu olarak hayata gözlerini açar. İlkokulu bulunduğu köyde okur. Çok hareketli, dinamik bir yapı ile baskıya boyun eğmeyen ve direnişçi özellikleri ön planda olan bir arkadaşdır. Aile içerisinde demokratik olmayan yaklaşımlara karşı durur ve bu konuda da tavizsiz olduğu hep dile getirilir.

İsmet yoldaş, mücadeleyi daha çok halk arasındaki anlatımlarla tanımaya başlar ve gerillaya, silaha, savaşa karış büyük özlemi gelişir. Gerilla ve Kürdistan için savaş, onda büyük bir gizemdir. Anlatılan yaşam onun için destansı bir büyüklüktedir, hele hele Kürdistan sözcüğü, onun için büyüleyici bir sözcüktür. Kısa sürede tüm benliğini içine alan bu özlem sevgiye dönüşür. Büyük bir heyecan, tutku ve aşk içerisindedir. Bu duygularla buluşan İsmet yoldaşın özlemi uzun sürmez. Ve çevreden gerillaya katılımların olduğu bir zamanda, İsmet yoldaşa daha fazla beklemez ve 1986 sonbaharına doğru katılımını gerçekleştirir.

Gerilladaki mücadelesinde fedakârlığı, cesaretliliği ile örnek gösterilecek bir yoldaştır. Dönemin tüm görevlerini ve ağır yüklerini, bayram havasında yerine getirir. Halk için savaş, onun için bir bayram özlemidir. İsmet yoldaş, yaşamının son anına denk bu havayı solur.

İsmet yoldaş, Serhat alanında iki yıla yakın bir süre kalarak, faaliyetler yürütür. Bu süre içerisinde sık sık Doğu karargahına geçerek bu alanda da faaliyet yürütür. 1987'ye doğru bu alandan Botan'a geçer, burada bir yıla yakın bir dönemin zorluklarıyla iç içe geçen faaliyetler yürütür.

Son bulunduğu alan olan Şemzinan' da, Ahmet Kesip (Cemşit) arkadaşın da aralarında bulunduğu bir grup arkadaşla birlikte, düşmanla kahramanca savaşarak şehitler kervanına katılır.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

"Parti savaş derse savaşırım, öl derse ölürüm..."

Adı soyadı: Mir Nezir ALAGÖZ

Kodu: İsmet

Doğum Yeri: Çamurlu köyü-Aralık ilçesi/Kars

Doğum Tarihi: 1970

"İki yıldır Parti saflarındayım. Hata ve yetmezliklerim olmuştur. Bundan böyle hata ve yetmezliklerime karşı Partinin ölçüleriyle ve 3. Kongrenin çizgisine göre kararlıca savaşacağım. Bu doğrultuda düşmana karşı kanımın son damlasına kadar bütün çabamı sarf ederek, görev ve sorumluluklarıma sahip çıkarak mücadele edeceğimi başta Parti Önderliğine, tüm Partiye, zindan direnişçilerine, devrim şehitlerine, halka ve Botan-Serhat Eyaletleri 1. Konferansı'na katılan tüm yoldaşlara söz veriyorum..."

56

Mir Nezir yoldaş, 1970 yılında Kars'ın Aralık ilçesine bağılı Çamurlu köyünde, orta halli bir ailenin çocuğı olarak dünya geldi. Aynı köyde ilkokula devam etti. Ancak bitirmeden dördüncü sınıftan ayrıldı. Diğer yaşıtları gibi daha küçük yaşlarda ağır işlerde çalışmaya başladı. Ailenin geçimine katkıda bulunmak amacıyla çobanlık yaptı. İsmet yoldaş, ilk başlangıçta sömürgeci-faşist ordunun, halka yönelik baskı ve terör uygulamalarına anlam veremese de, bu faşist zulüm cenderesinden kurtulmanın çarelerini sürekli düşündü. Kendi kendisine ve çevresine sorular sorarak gelişmeleri ve olayları öğrenmeye çalıştı. O çobanlık yapmasına rağmen, hep bir gün devrimcilerle karşılaşmanın hayaliyle büyüdü.

İsmet yoldaşın beklediğı an 15 Ağustos 1984'te yeniden geliştirilen silahlı mücadele ve Kars-Ağrı alanlarına da sıçratılarak 1985 yılında geliştirilen eylemlilikle gerçekleşti. Böylelikle İsmet yoldaş da, devrimcilerle görüşme olanağına kavuştu. Çeşitli görevleri yerine getirdi. Bir anda kafasındaki tüm çelişkiler çözülerek, ilişki geliştikçe sömürgecilere karşı kin

ve öfkesi daha da bilendi. Artık kendisi de halkının kurtuluşu ve ülkesinin bağımsızlığı uğruna gerilla saflarına katılmak istedi. Genç ve dinamiktir, ataktır, azimle doludur. Bu istemi uygun görülen İsmet yoldaş, 1986 Eylül'ünde ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katıldı. O artık ulusal kurtuluşun genç, dinamik ve coşkulu bir savaşçısıdır. Bir raporunda Partiyeye katılımını şöyle dile getiriyordu:

"Faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerinde günümüze kadar uyguladığı baskı, zulüm, katliam politikası, buna karşı Partimizin geliştirdiği bağımsızlık mücadelesi, beni Kürdistan'ın kurtuluşu için mücadeleye çekti."

Mir Nezir yoldaş, 1986-87 kış dönemi hazırlık evresinde, Partimizin eğitim üslerinden birisinde siyasi ve askeri eğitime katıldı. Bu eğitim sürecinde canlılığı ve ataklığıyla dikkat çekti. En çok askeri konulara ilgi duymasına rağmen, siyasal eğitimi üzerinde de durarak bilinç düzeyini ilerletti. Cesareti, fedakârlığı, atılganlığı ve algılama kabiliyetiyle sevilen ve sayılan bir militan konumuna geldi. 1987 atılımını gerçekleştirmek üzere, ARGK birliği içinde yer alarak Serhat alanına gitti. Çalışmalara tüm gücünü katıyordu. Bunun için yeni olmasına rağmen, militan kişilik konumuna geldi. Birlik içinde manga komutan yardımcılığı görevi yanında, birliğin keşif ve sağlık hizmetleri görevlerini de üstlendi. Ve tüm bu görevlerini başarıyla yerine getirdi. 1987 atılımında gerçekleştirilen birçok eylemde ön saflarda yer aldı. Bir yandan ajan ve çeteciliğe yönelik eylemlerde yer alırken, bir yandan da sömürgecilerin ülkemizdeki ekonomik sömürü ve talan kurumlarına yönelik sabotaj eylemlerinde yer aldı. Kendisinin deyişiyle, "... Altı eylemde yer aldım, eylemlerde başarı derecem iyidir" diyordu.

Mir Nezir yoldaş, 1987-88 kış döneminde içinde yer aldığı ARGK birliği ile birlikte eğitim amacıyla tekrar üs alanına döndü. Mahsum Korkmaz Akademisi, Botan Şubesi'nde bir grup yoldaşıyla birlikte siyasi ve askeri eğitime katıldı. Şehit Bedran Eğitim Devresi'ni başarıyla bitirdi.

Mir Nezir yoldaş, hata ve eksikliklerini gidererek, siyasi ve askeri açıdan kendisini güçlendirdi. Özellikle Botan ve Serhat Eyaletleri 1. Konferansı'nın, 1987 pratiğinin devrimci eleştirisi temelinde çıkarılan derslerini özümseme ve sağ tasfiyeci anlayışın mücadelemize verdiği zararı yakından görerek ve kavrayarak, Partiyi koruma mücadelesinin militanlara yüklediği

sorumluluk bilinciyle, bir Parti militanı olma konusunda yoğun çaba sarf etti. Bu dönemde yazdığı bir raporunda, *"Benim gerçekten Partiye bağlılığım vardır. Fedakârlığım ise o derece fazladır ve bunun ise gerçekten sınırı yoktur. Ama mevcut duruma bakıyorum ki, bir devrimci sadece fedakârlıkla Partiye karşı kendi görevlerini yerine getiremez.*

Örneğin ben 1987 pratiğinde de aynı derecede Partiye bağlı ve fedakârdım. Fakat bilinç düzeyinde çok zayıftım. Fakat bu yıl, yani 1988'de Botan ve Serhat Eyaletlerinin I. Konferansı'nda kendi eğitimime çok önem verdim. Kendi şahsımda çok yönlü gelişme sağladım" diyordu.

Nitekim Mir Nezir yoldaş, kendini bu dönemde bir Parti militanı olarak yeni döneme hazırladı. Devrimci görevleri gerçekleştirmek için alan farkı gözetmedi. Partiye verdiği raporunda, *"Savaşın en çok gelişeceği ve kızışacağı Botan eyaletinde, Şemdinli alanında faaliyet yürütmek istiyorum"* önerisinde bulundu. Parti tarafından önerisi kabul edilen Mir Nezir yoldaş, Şemdinli alanında faaliyet yürütmek üzere oluşturulan 21 Mart Gerilla Birliği'nde yerini aldı.

58

1988 baharı ile birlikte Şemdinli alanında faaliyet yürüten Mir Nezir yoldaş, 25 Mayıs 1988 tarihinde yoğun bir güçle çembere alınan birlik ile sömürgeciler arasında çıkan çatışmada, sekiz yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek ölümsüzler kervanına katıldı.

Geleceğin güçlü komutanı Mir Nezir ALAGÖZ yoldaş, devrimci yaşamı boyunca hiçbir fedakârlık ve tehlikeden çekinmedi. Söylediği gibi fedakârlığı ve cesaretinde sınır yoktu. Bu fedakârlık ve cesaretiyle yoldaşları arasında kısa sürede sevilip-sayılan bir militan olmuştu. O adeta Kürdistan halkının özündeki fedakârlık ve cesaretin sembolüydü. O, salt fedakârlıkla da yetinmenin doğru olmadığını bilincindeydi. Bunun için Partiye olan sonsuz bağlılığı ve kararlılığıyla, kendisini proletarya bilimi ile donatarak ve Parti içi yaşamda disiplinsizliğe, kuralsızlığa, uyuşukluğa müsaade etmeyerek, Parti üslubu ile mücadele ederek, bir Parti militanı olmayı başardı.

Hazin akıyordu Basyan

Gostâ yüzlerce defa daha karaydı yakıcı

öglen sıcakını okşayan serin

Marmara meltemi değildi

İsmet'In kutsal kanının dayanılmaz hararetiydi...

Mir Nezir yoldaşın en belirgin bir özelliği de canlı, atak ve dinamik oluşuydu. O adeta bir ateş parçasıydı. Eylemlerdeki ataklığı eylemlerin başarıyla sonuçlanmasına damgasını vurmuştu. Nitekim şehit düştüğü son çarpışmada muazzam güç dengesizliğine ve yağmur gibi yağan top gülleleri ve kurşun altında, komutanının ilk emriyle silahını kavradığı gibi stratejik bir tepeyi yalnız başına ele geçirmiş ve saatlerce düşmana karşı direnerek çatışmıştır.

Mir Nezir yoldaş bir raporunda bu durumunu şöyle dile getirmişti: *"Duyarsız değil, duyarlı ve titizim. Hantal ve hareketsiz değil, atak ve hareketliyi"*. Gerçekten M. Nezir yoldaş atak ve hareketliydi. Devrimci bilinçle bütünleşen özdeki yurtseverlik, Kürt kahramanlığı ve cesaretiyle özdeşleşerek onu yenilmez kılmıştır.

Mir Nezir yoldaş!

Silah arkadaşların olarak, büyük bir fedakârlık, üstün bir cesaret ve kararlılıkla yürüttüğün devrimci mücadelenin ilham alacağız. O canlı, dinamik ve atak ruhun bizlere daima örnek olacaktır. Senin uğruna şehit düştüğün Kürdistan halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü davası, bizim de davamız ve yolumuz olacaktır. Bağımsız ve özgür bir Kürdistan'la ancak sizin ve diğer direniş şehitlerimizin anısına sahip çıkabileceğimizin inancındayız. Bu bilinç ve inançla bağlı kaldığınız söze, bizler de bağlı kalacak ve bunu kendimiz için bir emir olarak kabul edeceğiz. Kürdistan bağımsızlık mücadelesinde anınızı daima yaşatacağız.

Zeki Yoldaş

Halkımızın İntikam Namlularında Haykıracaktır

Kodu: Şerif, Zeki

Adı-Soyadı: Ali Ekber LAÇİN

Doğum yeri: Bulmuş köyü-Çayırılı/ERZİNCAN

Doğum Tarihi: 1955

Zeki yoldaş, Kürdistan yurtseverliğinin, Kürt gelenek ve göreneklerinin canlı tutulduğu bir çevreden gelmişti. Çocukluğu doğduğu köy olan Bulmuş'ta ailesinin yanında geçti. İlköğrenimini aynı köyde tamamladı. Daha sonraki yaşamı, ailesinin geçimine katkıda bulunmakla geçen Zeki yoldaş, inşaat işçiliğinden oto tamirciliğine kadar birçok iş sahalarında çalıştı. Kaba kol gücü ve alın teri karşılığında edindiği asgari gelirle ailesinin geçimine katkıda bulunmak, onu yaşamında birçok zorlukla karşı karşıya bıraktı.

61

Yaşam kavgasından edindiği deneyim onda emek sömürüsüne karşı bir tepki ve kin geliştirdi. Bu dönemde gelişmekte olan Türkiye Devrimci Demokratik Hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yakın etkisini yaşadı. Fiili olarak mücadele saflarında yer almamasına rağmen, sahip olduğu yurtsever duygular mücadeleyi izleyerek katkı yapmaktan geri durmadı. Bu dönemlerde Türkiye ve Kürdistan çapında yaşanan ekonomik kriz nedeniyle yaşam şartları alabildiğine zorlaşmış, kitleler açlık ve sefaletle karşı karşıya gelmiştir. İşte bu süreçte Avrupa ve Ortadoğu ülkelerine başlayan işçi akını içerisinde, Zeki yoldaş da yer aldı. 1985 yılında gittiği Libya'da yaptığı ilk iş, Kürdistanlı işçi çevrelerini bulmak ve yaşamını onların ile birlikte örgütlemek oldu.

Kürdistan zemininde gelişen silahlı direniş mücadelesinin en çok yankısını bulduğu ve fiiliyatta Kürdistanlı kitleler arasında belli bir örgütlenmeye dönüştüğü dış alanlardan biri de Libya'dır. Zeki yoldaş da Libya'da, sahip olduğu yurtsever

duyguları ve devrimci mücadeleye olan sempatisi nedeniyle bu gelişmeler içerisinde gecikmeden yerini aldı.

25.8.1985 tarihinde Kürdistanlı devrimcilerle ilişkiye geçti. Tereddütsüz olarak yaptığı ilk şey, mücadeleye katılma istemini iletmek oldu. O, PKK hareketinin gücünü, Kürdistan koşullarında olduğu gibi, yurtdışı alanlarında da görmüş, kurtuluşun ancak PKK'nin önderliğindeki silahlı direniş mücadelesiyle gerçekleşebileceğine olan güçlü inancıyla bilinçli bir tercih yaptı. Kendisini mücadeleye katmak ve kurtuluş savaşının bir neferi olabilmek arzusuyla çok kısa bir süre zarfında çalıştığı işyerini terk ederek, profesyonel devrimciliğe doğru ilk adımlarını attı. Bu süreçte başta Kürdistanlı kitleler içerisinde propaganda faaliyetlerine katılmak üzere çeşitli görevlere koştu. Ancak Zeki yoldaş bu kadarıyla yetinmemektedir. Ona göre devrimciliğin en kutsal yanı, uğruna yüzlerce şehit verilen ülke toprakları üzerinde, elde silah savaşmaktır. Bu nedenle 1986 yılında Lübnan sahasına gitti. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde siyasi ve askeri eğitimden geçmeyi kendisi açısından büyük bir şans olarak değerlendirdi. Partinin sunduğu olanaklardan yararlanarak kısa bir süre zarfında kadrolaşma sürecinden geçti. Zeki yoldaş, bu dönemde gerçekleştirilen Parti 3. Kongresini büyük bir coşkuyla karşıladı. Diyarbakır bölge faaliyetlerinin planlanmasıyla görevlendirilen komisyonda yer alarak yoldaşlarıyla birlikte canla-başla çalıştı. Grupların ülke faaliyetlerine taşırıldığı dönemde Zeki yoldaş, artık yeni dönem görevlerinin üzerine bilinçli ve kararlı yürüyebilecek bir militan durumundaydı. Ve 1987 yılının haziran ayında ülkemizin kalbi durumunda olan Botan'da savaşmak üzere bu alana gitti.

Botan alanına atfedilen rolün bilinciyle erkenden pratiğe yönelen Zeki yoldaş, teoride özümlediği gerçekleri pratikte yetkince uygulamanın azim ve çabası içinde oldu. Bu dönemde coşku ve güvenle gittiği Çukurca alanında faaliyetlere katkıda bulunarak, gerçekleşen bazı eylemlerde yer aldı. Bu alanda örnek fedakâr tutumlar sergiledi. Ülke pratiğinin zorlu doğa koşullarıyla yeni karşılaşmasına rağmen, birlik içinde ağır fiziki görevler üstlenmekten çekinmedi. Yeni adımını atmış olduğu gerilla faaliyetlerinin zor koşullarını yenmek amacıyla sürekli direndi. 1987-88 kışında gerçekleştirilen Botan-Serhat Eyaletleri 1. Konferansı'na ağır kış koşulları ve mevcut görevi nedeniyle gecikmeli olarak katılmasına rağmen, bu boşluğu doldurmaya ve

gelişmelere ayak uydurmaya çalıştı. Konferansın işaret ettiği, ağırlıklı olarak taktik önderlikten kaynaklanan ve mücadelenin önünde ciddi tıkanıklıklar oluşturan anlayış ve yetmezliklerin bilincine ulaşan Zeki yoldaş, Konferans sonrası süreci, eksiklik ve yetmezliklerinden kurtulmanın ve bu temelde güçlenmenin zemini yapmaya yöneldi. Bu dönemde iç düşmanla bir hesaplaşma içinde oldu.

Kendisini yeni dönem görevlerine hazırlayan Zeki yoldaş, birçok yoldaşı gibi 1988 Bahar Atılımına Botan alanında katılmak arzusundaydı. Parti Askeri Konseyi'ne sunduğu raporunda bu kararını, *"Ülkenin hangi alanı olursa olsun benim için fark etmez. Ancak Botan'da mücadele etmek istiyorum"* diyerek dile getirmişti. Silahlı direniş mücadelemiz açısından Botan'ın genelde tüm ülkenin kaderini belirleme güç ve niteliğinde olduğundan, bu kararın kendi içinde bir değer ifade ettiği açıktı. Zeki yoldaş, bu talebinin Parti tarafından onay görmesini sevinçle karşıladı. Böylece kısa bir sürede Şemdinli alanında da, faaliyet yürütme şansına ulaşmış oldu. Artık onun amacı, yetenekleriyle Parti mücadelesine güç katmak, ikirciksiz olarak hedefinin üzerine yürümek ve bu kutsal davaya kendisini katık etmektir. Dolayısıyla kararlı bir şekilde, içinde yer aldığı 21 Mart Gerilla Birliği ile beraber Şemdinli pratiğine hareket etti. Askeri konulardaki bilgi ve becerisi nedeniyle birliğinin roketatarcısı olma görevini üstlendi. Eylem hedeflerine yönelmenin yoğun hazırlıkları içinde olan 21 Mart Gerilla Birliği, 25 Mayıs 1988'de düşmanla Benevok'ta, Zeki yoldaşın da içinde olduğu o geniş muharebeye girdi. Zeki yoldaş bu muharebede sekiz yoldaşıyla birlikte, son ana kadar büyük bir kararlılıkla direnerek şehit düştü.

Zeki yoldaş, Benevok muharebesinde, direnişçi özelliği, kararlılığı ve savaşkanlığı nedeniyle büyük yararlılıklar gösterdi. Düşmanın yönelttiği yoğun saldırılara karşı yaptığı isabetli roket atışlarıyla faşist ordu güçlerine önemli kayıplar verdirdi. Düşman güçlerini kendi menziline giren tepede ilerlemesini engellemek ve yoldaşlarını arka taraftan yandan darbe vurma girişimlerinin önüne geçmek için yoğun çaba sarf etti. Bu konuda gözü-pek ve fedakârca bir direnişi sonuna kadar sergiledi. Ve bu çabasında önemli ölçüde başarılı oldu. Yoldaşlarının mevzi değiştirmesine belli kolaylıklar sağladı, bir yandan da savaş tecrübesi yetersiz olan arkadaşlarının düşman kurşunlarına hedef olmamaları için

onlara yardımcı oldu. Bunun için çalıştı. Zeki yoldaşın kararlılıkla savunduğu mevzi uzun süre direnecek ve acz içine düşen düşman güçleri çatışmanın sonlarına kadar ona bir şey yapmayacaklardı.

En acımasız sınav alanı olan Benevok çatışması, birçok olgu açısından olduğu gibi Zeki yoldaş açısından da kişilik özelliklerini daha iyi açığa çıkarmıştır. Zeki yoldaş son pratiğe yönelirken taşıdığı kararlı tutumunu, muharebedeki fedakârlığı ve güçlü direnişiyle pratikte ispatlamıştır. Yine bu direnişi, onun gerilik ve yetersizliklerini aşmak için iç düşmana karşı mücadelesinde başarı elde ettiğini aynı pratiğinde kanıtlamıştır. Bu muharebe pratiği onun fedakâr ve direnişçi kişilik özelliklerini daha net gün yüzüne çıkarmıştır. O, ölümün üzerine yürüdüğü son anda olduğu gibi yaşamda da gözü-pek, soğukkanlı ve çalışkan bir yoldaştı. Alçakgönüllü ve olgun bir karakterin sahibiydi. Birçok zaman yaşamdaki canlılığı ve yaptığı esprileriyle yoldaşları arasında moral kaynağı olurdu. Bu nedenle yoldaşları tarafından sevilen bir devrimciydi. Yanlış gördüğü şeylere karşı eleştiricilik, o yanlışla karşı çıkma ve kendi doğru gördüğünü ifade etme onun diğer bir kişilik özelliği idi. Düşmana olan sınıf ve ulusal kini, yurtsever duyguları Zeki yoldaşın düşünce ve kişiliğinde belirgin bir yer tutar. O, bu kin ve duygularını Benevok çarpışmasında bütün öfkesiyle, gönlünce düşman üzerine boşaltmıştır.

Kendisini sadece bir işle sınırlamayan Zeki yoldaş, silaha olan ilgisi nedeniyle silah onarım ve daha değişik teknik becerisiyle de tanınırdı. El attığı işi sebatla, sabırla başarmak isterdi. Görev ayırımı yapmaksızın Partinin kendisine verdiği her görevi sorumlulukla yerine getirmek için çalışırdı.

Şehitlerin arkasından çok söz söylemek, onları anlatmaya, kahramanlıklarını dile getirmeye yetmemektedir elbette. Fakat yalın olan gerçek şudur ki, onlar ölümün üzerine yürüdükleri ana kadar, yaşama karşı da soylu bir yaklaşım içinde oldular. Gencecik bedenlerini özgürlük uğruna siper etmesini bildikleri gibi, yaşamlarını da bir halkın davasına, Parti mücadelesine adanmasını bildiler. Onların yaşamı dopdoluydu. Her an, her dakika zaferi kendi kişiliklerinde yaşadılar, yaşattılar.

*Heyyy...
toprağının sevdasına
marazlanmış delalım yırt yakarı!..
Yırt ki alçakların alnındaki
kara leke açığa çıksın
ağıtlarda mosmor olmuş göğsünde.*

“Parti Mücadelesinin Başarıya Ulaşması Tek İsteğimdir”

Kodu: Darar

Adı Soyadı: Salah DERVİŞ

Doğum Yeri: Zaxo-Güney Kürdistan

Doğum Tarihi: 1970

"... Partimizin siyasi ve askeri hattı diğer partilerden çok farklıdır. Düzenli, disiplinli, ülkenin bağımsızlığını getirebilecek bir partidir. Diğer partiler gibi şahıslara dayanan, şahıslarca yönetilen bir parti değildir. Halka, davaya bağlı güçlü bir önderliğe sahiptir. Şu durumda Partinin yürüttüğü askeri ve siyasi mücadeleyi, devrimi garantileyen tek çizgi olarak görüyorum. Bu uğurda savaşmak istediğimi belirtiyorum."

Salah DERVİŞ yoldaş, Güney Kürdistan'ın Zaxo bölgesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 67
Gerek maddi yaşam koşulları, gerekse de ailenin birçok ferдинin Güney Kürdistan'daki yurtsever hareket saflarında oluşu ona henüz küçük yaşlardan başlayan çileli bir gelecek vaat etmektedir. Yükselen savaş koşulları nedeniyle Salah yoldaşın ailesi de, Doğu Kürdistan'daki kitleler gibi göçmen bir yaşam sürdürdü. Zaxo'dan Hakkari'ye, orandan da Güney Kürdistan'a uzanan mültecilik yaşamı çocuk ruhunda derin izler bıraktı. Kuşkusuz ki Kürdistan gibi bir ülkede doğmak, onun istikbalini belirleyen temel nedenlerden biri durumundadır. Nitekim Doğu Kürdistan'da başladığı öğrenimini tamamlayamadan mültecilik yaşamına başlamak, onu yaşamında beklemediği anlarla karşı karşıya bıraktı. O çocukluk yıllarını yasayamadan ailenin geçimine katkıda bulunmak amacıyla, yaşının üstünde birçok ağır işte çalışmak zorunda kaldı.

Kendisini tümüyle Kürdistan davasına adanmış bir aileye mensup olması ve içinde yaşadığı yaşam koşulları onun kişiliğini, yurtseverliğini oluşturan güçlü bir zemin durumundadırlar. Salah yoldaş sahip olduğu yurtseverlik nedeniyle mültecilik yaşamının özellikle Güney ve Doğu

Kürdistan'da yaşanan biçimiyle yozlaştırıcı, özünden boşaltıcı ve günlük basit yaşam uğruna soylu amaçlardan döndürücü etkisini yaşamış, Kürdistan sorunu karşısında birer ticaret şebekesi konumunda yaşayan parti ve örgütlere ise, kesinlikle itibar etmemiştir. O, yaşamından edindiği derin önsezi ve duyarlılıkla Kürdistan somutundaki gelişmeleri yorumlayabilmiş ve kurtuluşunun ancak PKK'nin önderliğinde sürdürülen direniş mücadelesiyle mümkün olabileceğine derinden inandı. Mültecilik yaşamının taptaze yüreğinde tutku düzeyine getirdiği özgür vatan topraklarında yaşama arzusu onu gencecik yaşlarda, bağımsızlık uğruna savaşılan PKK'nin saflarına itti. 1988 Nisan'ında Partinin aktif taraftarı olan ailesinin de teşvikiyle, Parti saflarına gelerek silahlı direniş mücadelesindeki yerini aldı.

Salah yoldaş, gencecik yaşına rağmen bilinçli bir tercihin sahibiydi. Kararlı, ikirciksiz, atak, girişken ve anlatılamayacak bir enerjiyle dopdoluydu. Yıllardır yüreğinde beslediği özlemlerine, tutkularına kavuşacağı ortama ulaşmıştı. "Düzenli, disiplinli, sistemli bir devrimci yaşam" olarak bahsettiği Parti yaşamının her anını, her dakikasını büyük bir ilgiyle izlemekte, yaşama erkenden ayak uydurabilmek için muazzam bir duyarlılıkla hareket etti. Farklı bir toplumsal yapıdan edinilen alışkanlıklara ve kişilikteki etkilenmelere rağmen, yoldaşlarıyla erkenden kaynaşabilme, saygı ve sevgi temelinde bir uyum sağlayabilme ve girişkenliğiyle kendini sevdirebilme, Salah yoldaşın en belirgin özelliklerindendi.

Parti saflarına kavuştuğu, şütüğünü beline doladığı an, onun en mutlu anı oldu. Silahını adeta herkese göstermek, bu sevincini yoldaşlarıyla paylaşmak için durmak nedir bilmeyen bir hareketlilikle, oradan oraya koşuşturdu. Artık onu zapt edebilmek, sıcak savaş alanında uzak tutmak olanaksız gibiydi. O, ülkeye gidiş talebini ve ülkede savaşmaya hazır olduğunu kısa süreli devrimci yaşamının her dakikasında dışa yansıttı. En son Parti Askeri Konseyi'ne sunduğu raporunda, vatan toprakları uğruna savaşmaya olan özlemini, *"Partinin bu konudaki kararı ön planda olmak koşuluyla, Botan alanında savaşmak istiyorum"* sözleriyle dile getirdi.

Salah yoldaş, siyasi ve askeri eğitim yetersizliğini kendisi için bir engel olarak görmemekte, en iyi eğitim pratik mücadelenin ortamında gerçekleştirebileceğine olan inancını, *"Partinin çizgisini ve taktiğini pratikte savaşarak öğrenmek istiyorum. Bu konuda Partiden herhangi bir talebim yoktur. Parti*

mücadelesinin başarıya ulaşması tek isteğimdir" olarak ifade etti. Bu soylu amaçlar uğruna pratikte savaşmaya hak kazanmış biri olarak, 21 Mart Gerilla Birliği'ne, Şemdinli'de savaşçı olarak katıldı. Ülke topraklarına doğru ilk adımını atarken, geride bıraktığı yoldaşlarına zafer işareti yaparak ilerleyen Salah yoldaş, ülke pratiğindeki kısa süreli devrimci yaşamında da zafere garantisi olan engin bir saldırı ruhuyla savaştı. En son girdiği Şemdinli-Benevok muharebesinde yoldaşlarıyla omuz omuza yılların biriktirdiği bir intikam tutkusuyla son nefesine kadar direnerek, çatışmaya devam etti. Aldığı ağır yaralara rağmen bir direngenlikle silahını son ana kadar çalıştırarak düşmanı mevzisine yanaştırmadı. Sekiz yoldaşıyla birlikte kahramanca direnerek şehit düşen Salah yoldaşın anısı intikam ruhumuzu bileyecek, özgür vatan topraklarına olan özlemimizi daha da derinleştirecektir. O, yurduna olan sevgisi, Partisine olan sarsılmaz bağlılığı ve savaşmaya olan tutkusuyla yaşayanlar için bir ilham kaynağı olarak ebediyen yaşamaya devam edecektir.

yedisindeki ay karanlığında
batıya giden yolda
ümitlerinden bir parça
bırakarak gittiler
bir parça da
ay ışığından parlak bakışlarındaki
o mağrur ışıltıdan

gittiler
güneşi avuçlarında erittiler güneşe giden yolu
yürekleriyle döşemeye geride bekleyen hazin bir
ulusu güneşe taşımaya gittiler

bir parça dünya
koparacaklardı güneşten
lazer ışığı bakışlarıyla
dolu dizgin yağmurlu
gecenin karanlığında
korkundağı güneşin
sıcaklığını eriterek
zira
ehl-i sünnet'in iftar
sofrasını açacaklardı
yeni bir dünya kuracaklardı zira
en güzel dünyada en güzel yaşam
Benevok çiçekleri

Haziran '88 K.E.

"Hepimiz imha olabiliriz, ama zafer bizimdir"

**Fehim ÖPENGİN (Ferik)
Yeniceli (Şexan)-Şemdinli,
1968**

"Parti saflarında iç ve dış düşmana karşı savaşacağıma, kendi hata ve yetmezliklerimi aşarak, Partinin militan ölçülerine kavuşmak için bütün gücümle çalışacağıma, bütün bunlarla birlikte sözüme bağlı kalarak kanımın son damlasına kadar savaşmakta en ufak bir tereddüt göstermeyeceğime, Parti önderliğine, devrim şehitlerine, zindan direnişçilerine, halkıma ve Konferanstaki yoldaşlarıma söz veriyorum."

Fehim ÖPENGİN yoldaş, Şemdinli'nin Şexan köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi tüm yöre halkı gibi geçimini ticaret ve hayvancılıkla sürdürmekte, aynı zamanda ailenin ihtiyaçlarına cevap verecek toprağa dayalı üretimle de uğraşmaktadır.

Fehim yoldaşın çocukluğu, küçük yaştan itibaren ailesinin geçimine katkıda bulunmakla geçti. Yaşının üstünde bir beceriyle yaşam kavgasında yerini alarak üstlendiği sorumlulukla ailesine büyük bir destek sundu. O, köy yerindeki birçok yaşıtı gibi okumaya fırsat bulamadı, çocukluk yıllarının en güzel anlarını ağır üretim işlerinde alın teri dökerek geçirdi. Dokuz-on yaşlarından itibaren atıldığı hayat kavgasında engin bir insan gibi yaşayarak, sosyal ve toplumsal sorunları görme, yorumlayabilme ve bu temelde bir çözüm arayışı içerisine girmişti. On beş yaşlarına gelen Fehim yoldaşa artık köyün kapalı, tekdüze yaşamı ve dar aile ilişkileri sıkıcı gelmeye başladı. Canlı, dinamik, enerji dolu yapısıyla kendisini dar bir çerçevede hapsedilmiş olarak kabul etti. Ona göre insanoğlunun yaşamı daha anlamlı, daha verimli ve canlı geçmeliydi. Sahip olduğu yurtsever duygular, küçücük yüreğinde düşmana karşı

beslediği soylu kin ve dağda silahlı gezen gerillanın üzerinde bıraktığı etki, onu ulusal kurtuluş mücadelesinin saflarına itti.

Kürdistan'ın her tarafında silahlı direniş eylemlerinin yükseldiği bir dönemde, Fehim yoldaş bir an önce mücadeledeki yerini almak için, 1985'te köyünü terk ederek Doğu Kürdistan'a geçti. Artık onun tek bir hedefi vardı: PKK'yi bulmak ve PKK saflarında savaşabilmek. Fehim yoldaş bu durumunu Parti Askeri Konseyi'ne sunduğu özgeçmişine ilişkin raporunda şöyle dile getiriyordu:

"Tek bir amacım vardı, Partiyle ilişkiye geçebilmek. Nihayet 12 Ağustos 1986'da Doğu Kürdistan'da bu amacıma ulaştım. PKK'yi, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğü için savaştığından dolayı tercih ettim. Onun çizgisini, taktiğini doğru buldum ve katıldım."

Gencecik yaşının en verimli yıllarında mücadele saflarına katılmak, Fehim yoldaş için büyük bir avantaj oldu. O, Kürdistan'da iliklere kadar işlenen sömürgeci asimilasyon politikasının alıklaştırmacı, yozlaştırmacı etkisini fazla yaşamamış, ulusal kurtuluşçu kişiliğin şekillendiği Parti ortamına işlenmeye, yontulmaya değer bir cevher parçası kadar tertemiz olarak gelmiştir. Partinin eğitiminden geçtiği 1987 döneminde, Partinin eğitici, dönüşüme uğraticı gücünü kendi kişiliğinde en somut biçimiyle kanıtlayan Fehim yoldaş, erkenden silahlı direniş mücadelesinin en ön saflarında savaşmaya hak kazandı. Ve 1987 yılında Şemdinli takımında görev üstlenmişti. O, silahlı direniş mücadelesinin ön saflarında yetkin bir savaşçı olarak büyük bir coşkuyla savaştı. Girdiği çok sayıda eylemde üstün başarılar sergileyerek gelecek vaat eden bir savaşçı olmasını bildi.

Fehim yoldaş, sahip olduğu askeri yeteneklerini adım adım geliştirip yetkinleştirirken, okuma-yazma öğrenmeyi de ihmal etmeyerek, Partinin ideoloji ve politikasını öğrenmeye yönelik çabasını sürekli kılmıştır. Kısa bir süre zarfında katıldığı eylemleri, Partiye sunduğu -22.11.1987 tarihli- raporunda, kendi kaleminden aktaralım: *"Grana ve Gostâ'de savaşçı çıkarmada başarılı olduk. Sera Silo'daki çatışmada sömürgeci ordu birliklerine büyük bir darbe vurduk. Grana ve Keletok köylerinde çete odaklarına yönelik baskın eylemleri gerçekleştirdik. Yine Keletok köylerinde çete odaklarına yönelik baskın eylemleri gerçekleştirdik. Yine Keletok köyü yakınlarında düşman güçlerine kurduğumuz pusu başarıyla sonuçlandı. Yüksekova-Şemdinli karayolu üzerinde sömürgecilere ait iki dozer ve iki*

ford yakarak başarıyla geri çekildik. Şapata'da düşman konvoyuna pusu kurduk, yola mayın döşedik. Eylemimiz başarıyla sonuçlandı. Katune vadisindeki ticaret yolunu kestik. Üç PTT aracını yaktık."

Fehim yoldaş pratik mücadele ortamında kaldığı süre zarfında karşılaştığı tüm zorluklara büyük bir dirençle göğüs germiş, fiziki olarak çok zayıf olmasına rağmen, her zaman en ağır göreve koşarak üstün bir azim ve kararlılıkla kendisini mücadeleye katmasını bilmiştir. 1987 kışında Botan-Serhat Eyaletleri 1. Konferansı'na katılmak amacıyla, içinde yer aldığı takımıyla birlikte üs alanına döndüğünde o artık mücadelenin sorunlarını tartışacak, kendisini geleceğin görevlerine genç, dinamik ve gelecek vaat eden bir komutan olarak hazırlayacak düzeyde yetkin bir savaşçı olmuştur. Konferans hazırlıklarına canla-başla katılan Fehim yoldaş, Konferans süreci boyunca da bu katılımını aksaksız bir biçimde sürdürerek, bu süreci kendisi için gelişip güçlenmenin bir kaldıracağı haline getirdi. Konferans'ın geliştirici, yenileyici ve güçlendirici rolü tüm delege ve savaşçı yapısı üzerinde istenilen gelişmeyi ortaya çıkardığı gibi, Fehim ÖPENGİN yoldaşın şahsında da muazzam bir gelişme düzeyi ortaya çıkardı. Kendisini bir kadro adayı ve taktik önderliğin gereklerini yerine getirebilmenin vasıflarıyla donatma çabası içerisinde olan Fehim yoldaş, stratejik ve taktik önderlik konusundaki düşüncelerini, Botan ve Serhat Eyaletleri 1. Konferansı'na sunduğu raporunda şöyle dile getiriyordu: *"Devrimimizin kaderi stratejik önderliğin elindedir. Bu, kendi somutunu, doğruluğunu tüm dünyaya ispatlamış olan çizgide bulunmaktadır. Stratejik önderliğin gösterdiği olağanüstü çabalar sonucunda mücadelenin büyük gelişmeler gösterdiği her alanda önderliğin sarf-ettiği bu çabaların karşılığı taktik planda tüm anlamıyla verilmemiştir. Mücadelenin gelişimini zaman zaman zorluklarla yüz yüze bırakan bu durum, stratejik önderliğin beklediği gelişmeleri de yerinde karşılayamamıştır. Oysa taktik önderlik belirlenen çizgi doğrultusunda uygun bir planlamayla görevlerinin üzerine giderse büyük gelişmelere yol açacağı yerde tam tersi bir durumda sürekli mücadelenin önündeki tikanıkların yaratıcısı olmuştur. Her arkadaşın bunu kendi şahsında aşması önemli sorunlarından biridir."*

Konferans sonrası Mahsum Korkmaz Akademisi Botan Şubesi'nde başlayan Mehmet Sevgat Eğitim Devresi'ni başarıyla

tamamlayıp mezun olan Fehim yoldaş, yeni dönem pratiğinde yer almak amacıyla, 21 Mart Birliği'ne katılarak Şemdinli alanına gitti. Bu süre zarfında düşmanla girilen sayısız çarpışma ve gerçekleştirilen eylemlerde Fehim yoldaş her zaman olduğu gibi en ön mevzilerdedir. En ağır silahı taşıyan, tetiğe en iyi basan yetkin savaşçılar arasındadır. O, birliğin başarısına başarı katan bir çarpışma yeteneğiyle savaştı. Bu başarısını afarofçu olarak katıldığı Musaka karakoluna yönelik baskın eyleminde düşmanı etkisiz hale getiren isabetli atışlarıyla bir kez daha kanıtladı. Fehim yoldaş, böylesi bir eylemlilik içerisinde en son girdiği 25.5.1988 tarihli Benevok muharebesinde, sekiz yoldaşıyla birlikte kahramanca direnerek şehit düştü. Muazzam bir güç dengesizliği ortamında düşmanın yağmur gibi yağdırdığı binlerce top ateşi altında yaralı olmasına rağmen, afarof silahıyla çatışmaya devam ederek düşmana kayıplar verdirdi. Aldığı ölümcül yaralara rağmen soğukkanlılığını, cesaret ve azmini koruyarak son nefesine kadar tetiğe basan Fehim yoldaş, bir yandan da yanı başında çatışan yoldaşlarına cesaret ve moral vermeye çalışıyordu. Son nefesinde söylediği, **"Hepimiz imha olabiliriz, ama zafer bizimdir"** sözleri yasayanlar için bir mesaj niteliği taşımaktadır.

Fehim yoldaşı kahramanlaştıran şey, kuşkusuz onun bağımsızlığa, zafere olan sarsılmaz inancıydı. İnancın eyleme dönüştüğünde ortaya çıkardığı muazzam gelişme, onun kişiliğinde dile gelen somut bir gerçekliktir. Mücadele saflarında kısa geçmişine, deney ve tecrübesizliğine rağmen, söylenen her sözün eyleme dönüşmesi gerektiğine inanan, bu amaçla pratikten kopmayan, eylemsiz yaşamayı kabullenmeyen yiğit bir savaşçıydı. Ondaki muazzam saldırı ruhu, düşmanın üzerine üstün bir cesaretle yürümesi ve savaş sanatına göre yürütmedeki esnekliği yoldaşları tarafından takdir edilen, övülen, örnek alınan belirgin özellikleriydi. Onu silahtan, eylemden ayrı ele almak bir insanın havasız, susuz yaşayabileceğine inanmak gibi bir şey olur. Canlı, dinamik, enerji dolu yapısıyla girdiği her ortamda sevilen-sayılan bir yoldaştı. Günlük yaşamında disiplinsizliğe asla müsaade etmez. Bunu çevresine, arkadaşlarına da aşlamaya çalışırdı. Onun, kendisinin bir parçası olarak sevdiği silahından uzaklaştığına, silahsız hareket ettiğine rastlanılmadı. Fehim yoldaşın en belirgin özelliği ise düşmana karşı acımasız olduğu kadar, yoldaşlarına karşı bir o kadar sevgi ve saygı dolu

olmasıydı. O çok az sözün sahibi, fakat sayısız eylemde yer alan biriydi.

Şehitlerimizin geride bıraktıkları miras üzerinde her gün yeni mevziler kazanarak ilerleyen direniş mücadelemize yeni ve sarsılmaz bir mevzi daha kazandıran tüm kahramanları gibi Fehim yoldaşın anısı da, ulusal kurtuluş mücadelemizin her anında yaşayacak ve son sözlerinde ilettiği mesajın gereklerine uygun olarak mücadelemiz mutlaka zaferle taçlandırılacaktır. Onlar **"özgür bir vatan toprağı yaratma"** uğruna gencecik yaşlarını seve seve mücadele yolunda feda ederken; geri kalanlara büyük ve soylu bir görev yüklediler. Onların devrettiğı bayrağı bir parça özgür vatan toprağında dalgalandırmak, anılarına sahip çıkmanın biricik şartıdır.

“Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin Bir Savaşçısı Olduğum İçin Çok Mutluyum!”

Kodu: Rüstem

Adı-soyadı: Ömer ALAGÖZ

Doğum yeri: Çamurlu köyü-Aralık-Kars

Doğum Tarihi: 1970

"Kısa bir süreyi de kapsasa, Parti saflarında yer almaktayım. Katılımım yeni olduğu için henüz içinden çıktığım aile, çevre ve düşmanın geliştirdiği olumsuz etkileri üzerimde taşımaktayım. Ancak Partimin vereceği eğitimle ve sunduğu olanaklarla bütün bu olumsuzlukları üzerimden atacağıma ve Partinin istediği yeni devrimci kişiliğe ulaşacağıma inanıyorum. Bunun için tüm gücümü ve çabamı harcayacağım. Partinin doğru devrimci çizgisini takip ederek, Partinin vereceği her görevi üstleneceğim. Bir parça özgür vatan toprağı için sonuna kadar savaşıcağıma ve bu yolda yürüyeceğime dair, başta Parti önderliğine, devrim şehitlerine, zindan direnişçilerine, Konferansta bulunan tüm yoldaşların huzurunda söz veriyorum."

76

Mücadelemizin gelişip güçlendiği, yurtseverliğin güçlü olduğu alanların arasında yer alan Aralık ve çevresinde katılmaların yoğunlaştığı bir sırada Parti saflarına katılan Ömer yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Küçük yaşlarında maddi yaşam koşullarının acımasızlığı ile karşı karşıya gelen Ömer yoldaş, ailenin geçimine katkıda bulunma sorumluluğunu taşıyarak büyüdü. Ömer yoldaş özgeçmiş raporunda aile ve okul yaşamını şöyle dile getirir:

"Ailemin durumu ilk önce çok yoksuldu. Altı yaşına kadar böyle bir aile, ortamı içinde yetiştim. Bu yaştan sonra çobanlık yaparak ailemin geçimine katkıda bulundum. Sekiz yaşına bastığım zaman ilkokula başladım. Türkçeyi iyi bilmediğim için okul yaşamında fazla başarılı olmadım. Bunun için okumak bana çok zor geliyordu. Yazın çobanlık yapıyor, kışın ise okula gidiyordum, ilkokulu bu biçimde bitirdim. Fazla başarılı bir öğrenci olmadığım için, bir mektup dahi yazmakta güçlük çekiyordum. İlkokulu bitirdikten sonra okula devam edemedim. Kendim için en iyi meslek olarak çobanlığı seçtim. Çobanlık

yaparken çok rahattım. Çünkü bir yandan aileme yük olmadan bir yaşam sürdürüyordum, diğer yandan ise bir meslek sahibi olmuştum. Bu da beni rahatlatıyordu."

Kürdistan'daki maddi yaşam zorlukları daha küçük yaşta Ömer yoldaşın yaşamına damgasını vurdu. Ve aile sorunlarına ortak etti. Dar bir köy ve aile çevresi içinde yaşamın zorluklarına karşı boyun eğmeyen Ömer yoldaş, çobanlığın yanı sıra, şehir merkezlerine de gidip bulduğu işlerde çalıştı. Maddi yaşam koşullarına karşı bir mücadele içinde oldu. Bu yaşama kaynaklık eden nedenleri, yine Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve sömürgeciliğin konu edilip gençlik tarafından tartışıldığı bir ortamda, gelişmeleri ilgi ile izledi. Parti hareketimizin daha ilk gelişmeye başladığı yıllarda etkisini duyurduğu ve yurtseverliğin güçlü olduğu bir ortamda gelişmeleri izleyen Ömer yoldaş, mücadelemizden haberdar olarak etkilendi. Köylerinde yakın akrabalarının tutuklanma olaylarını, Parti saflarına katılıp durumlarını çok iyi değerlendiren Ömer yoldaş, kişisel hiçbir çıkara yer vermeden köy gençliği arasında Partinin aktif bir sempatizanı olarak çalıştı. Köylerine giden gerillaları en sıcak duygularla karşıladı, verilen görevleri büyük bir sorumluluk duygusuyla yerine getirdi. Ancak kendisine verilen görevlerle yetinmedi. Daha aktif bir biçimde faaliyetler içinde yerini almak istedi, özgeçmiş raporunda, Partiye Kars-Göle'de katıldığını belirterek, sevincini şöyle ifade etmişti: *"Artık ulusal kurtuluş mücadelesinin bir neferi olduğum için çok mutluyum."*

77

Ondan sonra ulusal kurtuluş mücadelesinin aktif bir savaşçısı olarak pratik faaliyetler içinde yerini aldı. Alanda gerçekleşen birçok eyleme katıldı. Göle'de üç orman bekçisinin silahsızlandırılması, Aralık'ta yol-elektrik yapımıyla uğraşan üç yüze yakın işçinin bulunduğu şantiye baskınında, sömürgecilere ait çok sayıda araç ve gerecin imha edilmesi eylemlerine katıldı. Çeşitli tarihlerde sömürgeci ordu birlikleriyle içine girilen çatışmalarda iyi bir savaşçı olduğunu gösterdi. Böylece pratikte karşılaşılan birçok zorluğu aşarak birliğin güvenliğini kazanan başarılı bir savaşçı konumuna ulaştı. Belli bir süre bu tarzda pratik faaliyetler içinde yerini aldı. Ve daha sonra eğitim için Parti okuluna gönderildi.

Eğitime alındığı ortam, Ömer yoldaşın yıllardır özlemini çektiği bir sıcaklıktadır. Okul yaşamının çok yönlülüğü ve öğrenilen gerçekler onu her gün biraz daha güçlü, kararlı bir halk

savaşçısı olarak geliştirdi. Halk savaşımızın geldiği aşamada eğitime alınan her savaşçının ordu disiplinine ve yaşamına adapte olması ve savaş gerilla sanatına göre yürütmesi amacıyla verilen eğitim çok yönlüdür. Her arkadaşı gibi, Ömer yoldaş da bu yönlü bir eğitime coşkuyla katıldı. Sömürgeci eğitim kurumundaki başarısızlığı burada söz konusu değildir. Çünkü yabancı bir dille eğitim görmenin ezikliğini duymaz, bunun içinde eğitime karşı ilgisiz değildir. Tam tersine kurtuluşu dile getiren gerçeklerin aktarıldığı, yaşamda karşılaştığı zorlukların neden ve kaynaklarının kavratıldığı Parti okuluna kavuşmuştur.

Ordu kuralları temelinde sürdürülen ve yoldaşça sıcak ilişkilerin hakim olduğu bir ortamda Ömer yoldaş, yaşamının en güzel anlarını yaşadı. Eğitime canlı bir katılım gösterdi. Yıllarca küçük kardeşiyle dağlarda tek başına sürdürdüğü çobanlık yaşamının anlamsızlığını ve aldığı maaşla aile geçimine katkıda bulunmayla hiçbir şeyin kurtarılmayacağını bu süre içinde daha iyi anladı. Gerçek kurtuluşun hangi yolla mümkün olacağını bilincine ulaştı. Onun özlemi ve talebi olan daha iyi bir yaşamın, yalnız onunla sınırlı olmadığını, bütün bir halkın özlemi olduğunu ve bu nedenle milyonların kurtuluşu için savaşmanın gerekliliğine derinden inandı. Eğitime bu temelde yaklaşan Ömer yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi, Botan Şubesi'nin çalışkan bir öğrencisi olarak Şehit Mehmet Sevgat Eğitim Devresi boyunca, öğrendiği doğruları pratiğe aktarmanın heyecanını ve sabırsızlığını içinde taşıdı. Ve ülke pratiğine yönelmenin sevinç ve coşkusu içinde sıcak savaş cephelerine ulaşmayı arzuladı. Düşmanla kıyasıya bir savaşın yürütüleceği günler yaklaştıkça, her ARGK savaşçısı gibi Ömer yoldaş da, sıcak savaş alanlarına yürümenin bekleyişi içinde Partinin vereceği kararı bekledi.

Kış boyu yürütülen hazırlıklar ve varılan önemli karar ve sonuçlarla bahara girildi. Alan pratiğine yönelecek birlikler son hazırlığını yaparken, Bahar Atılımını en güçlü bir tarzda gerçekleştirmenin heyecanını yaşarlar. Düşmanı ülke topraklarından adım adım çıkarmanın yemini yenilenerek, harekete geçildiği bir sırada Ömer yoldaş da, Şemdinli birliği içinde yer almanın sevinci ve gururuyla pratiğe yöneldi. Bahar Atılımını güçlü bir tarzda gerçekleştirmek, düşman hedeflerine tek tek yönelerek ortadan kaldırmak amacıyla, birlikte alan üzerindeki faaliyetlerini başlattı. Musakka karakolu baskını ile ilk eylem başarıyla gerçekleşti. Birlik daha büyük hedeflere yönelme

hazırlıkları içindeyken, düşmanın ordu birlikleriyle Benevok'ta karşılaştı.

Ömer yoldaş, devrimci yaşamının kısa kesiti içinde sergilediği pratikle bir halk savaşçısı olarak kendisini kanıtladı. Yaşam kavgasının şekillendiği bir kişilik olarak devrimci yaşamın tatlı ve sıcak anlarını yoldaşlarıyla paylaşırken, mücadelenin zorluklarını güçlü bir biçimde karşıladı. Ordu disiplin ve yaşamına erkenden adapte olan bir yoldaş olarak savaş kurallarına göre yürütmenin bilincine ulaşmak için büyük bir çaba gösterdi. Pratikte başarılı olmanın ancak mücadele sorunlarını kavramakla mümkün olacağının bilincine ulaştığı oranda, Parti yayınlarını okuyarak kendisini eğitmeye, eksikliklerini gidermeye çalıştı. Yoldaşlarıyla iyi geçinen, alçakgönüllü, sade bir kişiliğe sahipti. Disiplinsizliği sevmeyen, kurallara uyan, uygulamada dayatıcı olan bir yaklaşımla eksikliklere, yetersizliklere karşı eleştireci bir konumda oldu. Yetmezliklere karşı mücadelecisi olan Ömer yoldaş, devrimci yaşamı boyunca birçok olumlu özelliğiyle Partiye, halka yararlı olmanın soylu bir çabası içinde oldu. Ve ömrü yettiği oranda bunu başardı.

Ömer yoldaşın özlemini çektiği ve uğruna savaşarak şehit düştüğü "Bir parça özgür vatan toprağı" yaratarak yoldaşlığın gereklerini yerine getirmenin bilinciyle hareket ederek, şehitlerin taşıdığı direniş bayrağını daha yükseklerde tutacağız.

Adı: Ömer
Soyadı: ALAGÖZ
Kod adı: Rüstem
Doğum yeri ve tar.:Çamurlu köy-Aralık-IĞDIR/
1969
Mücadeleye katılış tarihi: 1986
Şahadet yeri ve tarihi: 24 Mayıs 1988-
Benovak/Şemzinan/HAKKARİ

Rüstem arkadaş yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. İlkokulu köyde okur. Küçük yaşlardan başlayarak ailesinin maddi durumuna katkı sunmaya çalışır. Çok çalıştığı, didinip durduğu halde sürekli babasının baskı ve hakaretlerine maruz kalır. Çoğu kez evden ayrılarak eve uğramaz. Babası adeta ona işkence çektirir. Onu korumaya çalışan annesine yönelikte babası baskı uygular. Bu nedenden ötürü Rüstem yoldaş, babasına büyük bir kin ve nefret duyar. Çünkü babası egemen anlayışın ve zorbalığın temsilini yapar. Şefkat sahibi olması gerekirken, feodal kabadayılığın tipik bir örneğini oluşturur. Bu nedenle Rüstem yoldaşın öfkesi baba şahsında feodal kalınlara ve anti-demokratik uygulamalardır. Son tahlilde düşmanadır. Bu toplumsal koşullarda nefes almak imkânsız hale gelir. Bu dönemde, Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle tanışarak haksızlığı önleyen yegâne gücün Parti olduğunu anlar. Rençperlik yaptığı süreçlerde, neredeyse her gün ARGK gerillalarını görür. Bunu ilk ve tek fırsat olarak değerlendirir. Hemen katılım istemini belirtir ve otlattığı sürüyü çocuklara teslim ederek; “Ben gidiyorum” der. Artık özgürlük ortamıyla buluşmuştur. Yüreği özgür ortamda, özgürlük için atacaktır.

Rüstem arkadaşın babasıyla yaşadığı çelişkiler, arkadaşları tarafından öğrenilir. Arkadaşlar düşmanla bağları olmayan ailenin kazanılması gerektiğini söylerler. Rüstem yoldaş bunu kavrar, nefretini, öfkesini bilinçlendirir. Onun bu olgun yaklaşımı ailesinin gelişmesini sağlamakla kalmaz, ailesini devrime de kazandırır.

Rüstem yoldaş, bütün gücüyle kendisini halkının onurlu davasına adar. Devrime bağlılığı, fedakârlığı, cesareti ve kararlılığı onun her çalışma ve faaliyette başarılı olmasını sağlar. Rüstem arkadaş iki yılı aşkın bir süre Serhat'ta faaliyet

yürütür. Birlikte saflara katıldığı İsmet (Mirnezir ALAGÖZ) yoldaşla beraber, 1987’de Botan alanına geçer. En son Şemzinan’da, Ahmet Kesip (Cemşid) yoldaşın da aralarında bulunduğu bir grup yoldaşıyla şehitler kervanına katılır.

Her zorluğa katlanan, emekçi, fedakâr ve direngen bir yoldaş olarak, onu her zaman hatırlayacağız. Rüstem yoldaş şahsında, tüm devrim şehitlerini anıyor, onları mücadelemizde yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Şemzinan'da faaliyet yürütmek ve Orada komutan olmak istiyorum"

Kodu: Mazlum

Adı-soyadı: İhsan ÇIRKAN

Doğum Yeri: Gewre Mametka köyü-Iğdır

Doğum Tarihi: 1974

"... Düşmana karşı savaşmaya hazır olduğuma dair Partime son sözümü verirken, bazı eksikliklerimin olduğunu biliyorum. Arkadaşlarımın yardımıyla bu yönlü eksikliklerimi en kısa zamanda gidereceğime ve iyi bir militan olacağıma inanıyorum. Kendimi iyi bir militan olmaya hazırlarken, kanımın son damlasına kadar halkımın davası için savaşacağıma Parti Önderliğine, değerli şehitlere, zindan direnişçilerine, tüm halka ve siz yoldaşlara söz veriyorum..."

82 Kars-Iğdır ilçesine bağlı Gewre Mametka (Şeyhmirza) köyünde orta halli yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen İhsan yoldaş, Ağrı direnişinin köklü ve derin etkilerini yaşayan bir ortamda büyüdü. İlkokulu dördüncü sınıfa kadar okuyabildi. Ailesinin geçim kaynağı olan hayvancılıkla uğraşması, onu da yaşlıları gibi Ağrı dağının eteklerinde bir çoban olarak yaşama bağlamak istedi. Ancak İhsan yoldaş, yöre halkının yaşamı bu yönlü bir akış içindeyken, her ailenin çocuğuna gelecek olarak sunduğu yaşamı kabul etmez. Düşünceleri başka şeylerle meşguldür. Çobanlık yapma düşüncesinden uzak, kendisini onunla sınırlandırmayan bir tutkuyla Ağrı dağının bir volkanı gibi dolup taşmaktadır. Yaşı küçük olmasına rağmen, o yaşlılarından farklı özelliklere sahip bir arayış içerisine girdi. Çobanlık yaparak aileye katkıda bulunma düşüncesinden çok, Ağrı dağında saklı olan sırları çözmeye çalıştı. Gece evlerine gelen gerillaların taşıdıkları silahları kafasına takarak, çobanlık değil elinde silahla Türk askerini vurma planlarını oluşturur. Çünkü Türk askerlerinin Ağrı direnişi sırasında halka yaptıkları zulüm ve işkenceleri dinleyerek büyümüş ve bu durum onda Türk askerine karşı kin ve intikam duygusunu geliştirmiştir. Evlerine gelen gerillalara, "Bana da silah verin, size katılmak istiyorum" diye sürekli dayatıcı oldu.

Gerillaların alan üzerindeki faaliyetliliği ve düşmana yönelik eylemleri, yaşanan direniş olayları onu yakından etkiledi. Onun Türk askerine olan kinini bir kat daha arttırarak silaha olan tutkusunu, Partiye katılma duygularını sürekli kamçıladi.

Yaşı küçük olduğundan dolayı Partiye katılma istemi sürekli ertelenmesine rağmen, İhsan yoldaş bu isteminden vazgeçmeyerek diretti. Aile içinde çok sevilen ve sevgiyle büyütülen İhsan yoldaş, anne-baba şefkatine sığınmayan özelliklere sahipti. Daha büyük tutkularla hareket etti. Yaşını aşan büyük şeylere ulaşmak istedi. Silah sevgisi onun için her şeyden önce geldi. Ağrı dağının yiğitlik ve kahramanlık destanlarını çok dinleyen İhsan yoldaş, silahın rolünü ve onunla bütünleşmenin hayalini yaşadı. Bir bütün olarak silahın rolünü ve önemini kavramasa da içinde yaşadığı ortam ve yaşanan gelişmeler onu yaşıtlarından farklı bir biçimde etkiledi. Olgulara yaklaşımdaki açıklığı, algılamadaki güçlülüğü, onda karmaşık da olsa her sorunu çözebilme ve ulaşabilme istemini doğurdu. Dar anlamda da olsa düşüncesinde ulaştığı gerçeklere varmak istedi. Gerillaların verdiği sözü büyük bir sabırsızlıkla bekledi. Bu bekleyişi ve hayali, bir gün *"Ağrı dağının dibinde, 1987'de Partiye katıldım"* diye, özgeçmiş raporunda belirlediği biçimiyle 83 gerçekleşti.

Ağrı dağının eteklerindeki küçük çoban artık çok mutludur. Ağrı dağının doruklarında gerilla birliğine katılmanın, çok sevdiği silahlara yakın olmanın sevinç ve coşkusunu derinden yaşayarak yeni bir yaşama başladı. Onun için bir sır olan Ağrı dağını çözmek için birliğin üyelerine sürekli sorular. Soru işaretlerine yer vermeden en kısa sürede her şeyi öğrenmek ve çözmek istedi. Ülke pratiğinde belli bir süre kaldıktan sonra, eğitim için Parti kampına gönderildi. Eğitime büyük bir ilgi ve coşkuyla katıldı. Mahsum Korkmaz Akademisi Botan Şubesi Eğitim Taburu'nun başarılı öğrencileri arasında yerini aldı. Devrimci yaşam ve disipline en erkenden ayak uydurarak; zeki, girişken, sempatik tutum ve davranışlarıyla arkadaşlarının sevgi ve saygısını kazandı. Askeri ve siyasi eğitimden en iyi bir biçimde yararlanma ve bundan sonuçlar çıkarmak için çabaladı. Bir halk olarak var olmanın, bağımsızlık ve özgürlüğe ulaşmanın silahlı mücadeleyle mümkün olacağının bilincine vardıkça daha çok öğrenmenin gerekliliğine inandı. Eğitime bu temelde yaklaşıtı. Yaşına göre çok sayıda kitap ve gazete okudu. Zamanını boş

geçirmeden okumak ve öğrenmekle eğitimine büyük önem verdi. Bu onun en belirgin özelliği idi. Aynı zamanda Botan-Serhat Eyaletleri 1. Konferansı'nın bu dönemde gerçekleşmesi onu mücadele sorunları hakkında duyarlı kıldı. Sağ tasfiyeciliğin mücadelemize verdiği zarar ve tahribatların olumsuz sonuçlarının geniş kapsamlı irdelendiği, tasfiyeciliğin mahkûm edilerek önemli sonuçların elde edildiği bir ortamı en canlı bir biçimde yaşadı. Sağ tasfiyeci anlayış sahiplerince mücadelemize verilen zararları kavradığı oranda, Parti çizgisinin gerekleri doğrultusunda hareket etmenin bilincine ulaştı.

Halk savaşımızın geldiği aşamada büyük komutanlara ihtiyaç duyulduğunu şu veya bu oranda kavrayan İhsan yoldaş, bir raporunda şu belirlemede bulunarak, "*Şemzinan'da faaliyet yürütmek ve orada komutan olmak istiyorum*" diyerek, kendisini ülke pratiğine hazırladı. Küçük yaşına göre sorunlara yaklaşımı ve derin kavramada fazla zorlanmayan bir zekâyâ sahip olan İhsan yoldaş, Şehit Mehmet Sevgat Eğitim Devresi'ni başarıyla tamamladı. Kürdistan toplumunun aşiret, aile, kan bağlarının geri, alıklaştırmacı düşüncelerinden fazla etkilenmeden erkenden Parti saflarına katılışı, onun gibi enerjik canlı bir kişilik için büyük bir şanstır. Genç ve taze düşünceleri, doğruları algılamadaki güçlülüğü, İhsan yoldaşın kısa sürede geleceğin güçlü bir militanı olacağı konusunda en ufak bir kuşku bırakmamıştır. Sürekli en iyisini yapma, militanlığın gereklerini yerine getirme yönündeki çabası onda erkenden savaşın en sıcak cephesinde savaşma istemini geliştirdi.

Kış ayları boyunca sürdürülen yoğun hazırlıklar ve alan pratiklerine yönelme günleri yaklaştıkça bu istemi kendisini daha da dayattı. "*Eğitimi kendi açımdan yeterli görüyorum, öğrendiklerimi pratiğe aktarırsam daha iyi gelişirim*" diyerek ülke pratiğine katılmak için Partiye öneri götürdü. Çok sevdiği ve istediği Şemdinli birliğine katılma ve orada mücadele yürütme istemi Parti tarafından kabul edilince, canlılığı ve atılganlığı bir kat daha arttı. Silahı omzunda Şemdinli toprağına ayak basacağı günü sabırsızlıkla bekledi. Çok geçmeden pratiğin sıcaklığı içine atıldı. Kısa süreli de olsa İhsan yoldaş, Şemdinli'de yürütülen faaliyetler içinde yerini alarak, pratik yaşamda en uyumlu ve uygun tavrı göstererek birliğin güven ve sevgisini kazanmayı hak etti. Sık sık karşılaşılan düşman pusularında silahın önemini daha iyi kavrayarak, sömürgeci Türk askerine ateş etmenin onuruna ulaştı. Gerillacılığı kavradığı

oranda uygulama ve gerillanın yaşamındaki tatlı anları yaşama şansına sahip oldu. Ancak 25 Mayıs 1988 günü, Benevok'ta düşman büyük bir güç ve donanıyla Şemdinli birliğini kuşatmaya aldı. Düşman büyük hazırlıklar yaparak birliğimizi sardığı an, İhsan yoldaş da diğer yoldaşları gibi, komutanın emir ve komutuna bağlı bir tarzda silahına sarılarak düşmanın yoğun ateş hattı altında iyi bir mevziye ulaşmaya çalıştı. Bir mevziden daha ileri bir mevziye geçmeye çalışırken, elini tetikten çekmedi. Düşmanın yoğun bir biçimde açtığı top atışlarına MG-3 tarayışlarına karşılık silahını çatıştırır. Mevzilediği yeri sık sık değiştirerek ilerler. Silahını ateşleyerek düşmana karşılık verir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin en genç savaşçılarından olan İhsan yoldaşın şehit düşüş olayı, topyekûn savaştan bir halk gerçekliğini dile getirmektedir. Kürdistan'da yaşanan gerçeklerin dayatıcılığı ve yakıcılığı nedeniyle çocukluğunu yaşayamayan güçlü kişilikle erken olgunlaştı. Ve büyüyen bir kişilik olarak, gelecek vadeden güçlü özellikleri üzerinde taşımaktadır. Küçük ve genç yaşıyla Kürdistan insanının cesaretini, atılganlığını, yiğitliğini temsil eden bir kişiliktir. O yaşlıları gibi dar aile çevresinin alışlagelmiş, kalıplaşmış yaşama sığmayan ve bununla yetinmeyen, daha ileriye atılan ve geleceği görebilen bir algılama ve kavrama gücüne sahipti. Devrimci yaşamın kısa kesiti içinde örnek tutum ve davranışlarıyla yoldaşlarının sevgi ve saygısını kazanabilen, yaşam içinde devrimci ruhun ve coşkunun en canlı örneğini sergileyen bir militandı. Kürdistan insanının silaha olan tutku ve sevgisini dile getiren ve silaha bu tarzda sarılan, yaşamak için düşmana karşı savaşmanın vazgeçilmezliğini emreden küçük bir komutandır.

85

*Büyümüştün 14'ün baharında
Gencecik bir fidandın
Sana da ulaştı O soylu yürekler*

*Yürüdün o yüreklerle 35 intikamı için
Uzun sonbahar geceleri
Kutsal topraklara doğru*

*Ve bir daha düştün toprağa
Mayıs'ın 25'inde Sekiz yoldaşınla
Benevok sırtlarında*

Vaat edilmiş intikam çocuğu ya da Zağroslar'da bir ceylan

Adı Mazlum'du, kod adı bu. Asıl adı başka. İhsan Çırkan. Çok gençti. On dört yaşını daha bu yıl yakaladı. Gözleri Goste gibiydi; kara kara, iri, ayrıca parlak. Gülerken daha da parlardı. Ağustos güneşinin öğlen üzeri, Goste'nin dümdüz kayalıklarına vurması gibi. Bıyıkları henüz çıkmamıştı. Üst dudağının düzlüğünde birkaç tüy vardı; sarı, siyah, karışık. Doğrusu belli değildi. Bir kaç tüy. Renksiz. Basya kıyısındaki birkaç cılız ağaç gibi. Saçları da öyle kara karaydı. Adını aldığı büyük önder Mazlum DOĞAN'ınki gibi, simsiyah! Ama O'nunki kadar sert ve düz değildi. Daha yumuşak ve dalgalı, hatta ön tarafı hafif kıvrırcık. Şemdinli'nin akşam sisi inmiş Salara ormanlarına benzerdi. Gür, sık ve zengin; kolay kolay geçit vermeyen ağaç deryası Salara'ydı sanki. Parıldayan siyahlıkta bir külçe yakuta benzerdi. Her başını sallayıpta, siyah ışık dalgaları birbirini kırarak etrafa yayılırdı, halka halka olurlardı. Gamzeleri çok derindi. Gülerken yanaklarının altında bir çift şövalye kılıcı kadar zarif ve keskin çizgiler oluşurdu. Her gülüşte, yüzünün bahçesinin sağ ve sol yanlarından şiir gibi akan iki çaydı sanki; yeşil ve duru, cam gibi. Hemen yanı başındaki yanak, toprağı aniden kabartmasıyla Feraşın yaylaları ve çaylarına ne kadar benzerdi...

1974'de Agiri'nin eteklerinde dünyaya gelmişti. Anası sancıların dayanılmazlığından, dünyaya getireceği yüreğin ağırlığını daha o zamanlardan fark etmişti. Belki de bu acıya katlanmak istemiyordu. Ama Agiri zorluyordu. Dayatıyordu Agiri; onun çocuğuydu bu. Kadının başında dikilmişti o muhteşem heybetiyle. Kızgın ve öfkeli. Ama yüreği heyecandan bir pellur kağıdı gibiydi. İnce, titrek, korkulu; Agiri'nin intikam kılıcıydı çünkü o. Mazlum intikam çocuğu olarak, onlarca yılı kaplayan uzun bir tarihi dönemin beklentisini, hasretini karşılayacaktı.

Biz Kültlerde kan davaları tarihsel ve meşhurdur. Altmış yıl da geçse, yüz yıl da geçse kan yerde kalmaz. Kan ayaklar altında bırakılmaz. Ama Agiri'nin kan davası daha dün olmamış mıydı? Neydi ki, daha dün değil miydi O'nun isyanı? Daha

1930'larda değil miydi, isyanın bastırılması sonucu vahşi Romların on binlerce Kürdü katletmesi? Agırî'nin eteklerinde, bu koca bir tarihi sırtlamış yüce dağın asi koynuna sığınıp kurtulmak isteyen mazlum Kürt bebeleri, kadınlar, çocuklar ve yiğit erkekler, barbar Rom askerinin ateş çıkartan demir silahlarıyla hunharca toplu toplu kırılmamış mıydı? Ve Agırî iki gözü iki çeşme kan, bunları çaresizlikle: seyretmemiş miydi? Bursa malı bıçaklar ve süngülerle, daha nefes almasını bile öğrenmeden, bilmeden, daha dünya yüzü nedir görmeden, ana karnında delik-deşik edilen Kürt yavrularının canhıraş çığlıkları, Agırî'nin kulak zarlarını param parça ederek çınlamamış mıydı? İşte bu çığlıklar Agırî'yi nasıl rahat bırakacaktı? Agırî bu kadar kanı nasıl yerde bırakacaktı? Mazlum şimdi bunun için Agırî'ye vaat edilmiş intikam çocuğu değil miydi?

Hem Mazlum'un bizzat kendi aşiret federasyonu Celalilerden binlerce Kürt, Rom cellatlarının elinde yaşamını yitirmemiş miydi? Öyle ki, sadece Mazlum'un aşireti Mametkalar'dan 2000 kadar insan, dar aile çevresinden (kendi Babık'ından) ise kırk civarında akrabasının oluk oluk kanı akıtılmıştı. Ve Gresor'u kıpkızıl yüreğe çevirmişti.

İhsan bebenin kırk çeşit Kürt renkleriyle yeşil, sarı, kırmızı, mor süslenmiş küçük beşiği her gün annesinin dolu dolu gözleriyle söylediği isyan ağıtlarıyla sallanmıştı. Yürümeye başlar başlamaz attığı her adıma Agırî'nin intikam türküleri eşlik etmişti. Yanık yanık ve coşkun. Bir ışık kütlesi yüzünde, alnını süsleyen mavi nazar boncuğunun kutsal koruması altındaki o güzel kara gözleri, her gece, Agırî'nin kahramanlık ve katliam hikâyeleri, anılarıyla uykuya dalmıştı. Yavaş yavaş, usulcacıktan, küçük İhsan yurtsever aile çevresinin, Agırî'nin isyanına ait bu türküler, telkinler, ağıtlar ve anılarıyla büyülmüştü. Beyni ve yüreği bunlarla biçimlenmişti. Ruhu böyle zenginleşmişti. Ve Agırî'nin vadedilmiş intikam çocuğu büyük yeminini böyle içmişti.

Babası genç yaşta kan davası yüzünden mahkûm olmuştu. O nedenle aile yıllarca kaçak hayatını yaşamıştı. Iğdır, Aralık, Ağrı, Kars, Van, Erzurum zozanlarında, Rom devletine rağmen kaçak ifa ettirilen bu yaşam, hayatın birçok cilvesine tanık olmuştu. Zengindi, zorluydu, tedirgin ve tehlikeliydi. Küçük İhsan'ın kişiliğini ve doğal konumunu bunlar biçimlendirmişti. Daha o kadar küçük yaşta hayat tecrübesi çok zengindi. Çok

çeşitli yaşam ögesini toplamıştı. Yaşına göre çok şey görmüş, çok şey duymuş, çok şey bilmişti. Zorluklara ve tehlikelere karşı göğüs germeyi daha o zamanlardan öğrenmişti. Kaçak yaşamı, O'nu sağlam ve dayanıklı sınırlara sahip kılmıştı. Onun içindir ki, uyanıklık bayağı gelişmişti. Ve oldukça zeki; parlak, kıvrak, gürül gürül akan bir zeka. Ayrıca çelik bir bünye, dolgun, kırmızı kırmızı, hani o nur topu cinsinden, enerjik.

Kendi iradesi dışında böyle bir aile yaşamı yüzünden, o da doğuşuyla birlikte "yasadışı" olmuştu. Rom devletinin kanun, düzen ve egemenliğini tanımamıştı. O, Rom sömürgeciliğine karşı isyan içinde, bir asi olarak gözlerini dünyaya açmıştı. Çocukluğunu da böyle yaşamıştı. Böyle büyümüşü. Yani çocukluğuna kadar!

Silahla birlikte doğmuştu. O, silahlı doğmuştu. Böyle denebilir. Daha kara kara gözlerini güneşin ilk ışınlarına açtığında duvarda asılı duran tüfeğe aşık olmuştu. Silahla, doğuşuyla birlikte böyle tanışmıştı. Mahkûm babanın güzel bir Siminofu vardı, bombaları da... Küçük İhsan, bunlarla koyun koyuna büyümüşü. Koyun koyuna yatmış, koyun koyuna oynamıştı. O'nun oyuncağı bunlar olmuştu. Mahkûm babanın dizleri önünde, yeşil bez parçası üstüne söktüğü Siminofu pırıl pırıl parlatmıştı. O'nun arkasından, küçücük adımlarla koşarak kan-ter içinde ancak babasına yetişebildiği yolculukların sonunda, ormanlı arazinin doğal atış poligonlarında, kurşunları üst üste hedefine göndermişti. Sadece Siminofu değil, daha başka başka silahları da öğrenmişti. Ve her birisinin küçük bir atıcısı olmuştu.

Evde üretime katılıyordu. Yaşına göre tabii. Berxwan'dı. Ailenin denetiminde, kuzularına canı gibi bakıyordu, öyle ya, onlar da sevimli yaratıklar değil miydi? Tıpkı kendisi gibi de küçücük... Ayrıca onlar ailenin geçim araçlarıydı. İyi bakılmalıydılar. Berxwan İhsan'da sorumluluk bilinci böyle oluşuyordu. Yaşama karşı, insan eylemine karşı sorumluluk tutkusu böyle geliyordu.

Her sabah, tan vaktinde kırmızı kırmızı güneş ışınlarıyla beraber yola çıkıyordu. Annesinin özenle hazırladığı ekmek heybesi koltuğunun altındaydı. İşlemeli tuz kesesini ise boynuna asıyordu. Ve Kuyucaklarını önüne katarak "er, er" diyordu; ceviz ağacından yapılma şahane bir kavalardan çıkar gibi, o ince, tiz sesiyle, ama sağlam ve uzun haykırışıyla ve şiddetli!

‘Serhed’ yöresinin yaylaları meşhurdur. Uçsuz-bucaksız zozanlardır. Otları boyludur, zengindir, verimlidir. Berxwan İhsan, zomun reşmelinden fazla uzaklaşmadan hem bu zengin zozanlarda kuzucuklarını otlatıyor ve onları tıka-basa doyuruyor, hem de onlarla hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Kendisi gibi küçücük bu kuzularla oynuyor, oynuyor, oynuyordu... Küçük kara başını, kara kara gözlerini, kuzuların arasında oynarken onların siyah-beyaz başlarından, hele simsiyah gözlerinden ayırt etmek imkânsızdı. Yüzünü hayvanların yüzüne sürdükçe sürüyor, öpüyor ve seviyor, onlarla "koç oyunu" oynuyor ve yerlerde dönüp dönüp kalkıyordu.

Küçük Mazlum'un yaşamı bu şekilde ayları, mevsimleri, yılları üst üste yığıyordu. Yıldan yıla değişen zozanlar, ayrı ayrı köylerde sürdürülen kış yaşamları, küçücük küçücük odalar, harman yerleri ve simalar, simalar... Genç, ihtiyar, çocuk, kadın simalar. İyiler, kötüler, korkaklar, cesurlar, kurnazlar, zavallılar. Ve küçük İhsan çocukluğunu böyle yaşıyordu.

Ama O, on üç yaşına doğru adım adım böyle gelirken, bir sevda içine işliyordu deli dolu... Coşkun-taşkın bir kara sevda oluyordu bu her geçen günde; GERİLLALAR!

Kendi evinde, çevresinde, gittiği her yerde birtakım silahlı adamlardan bahsediliyordu. Radyolar, televizyonlar, gazeteler her gün bu silahlı adamları anlatıyordu, haber veriyordu. Kâh şu ve ya bu eylemi yapmalarını, kâh onların şahadet olaylarını, kâh falan yerde yaptıkları çalışmayı, kâh filan şeyi yapacaklarını...

Her gün yeni bir soru oluşuyordu küçük yaştaki büyük zihninde. Sorular yığıldıkça yığılıyordu. Ve o, gerillalar hakkındaki bu soruları enine boyuna herkese yöneltiyordu. Kapsamlı, doyurucu cevaplar almadığında peşini bırakmıyordu. Duydukça soruyor, sordukça öğreniyordu. Öğrendikçe daha çok soruyor ve böylece gerillaları iyiden iyiye tanıyordu. İşte her tanıdıkça o sevda içine derinden derine işliyordu. Artık o da bir gerillaydı. Bilincinde ve hayalinde yaşayan bir küçük gerilla. Düşüncelerini, hayallerini ve rüyalarını işgal eden hep bu küçük gerillaydı; silah, dağ, eylem ve intikamdı. Ama ne zaman bunlar gerçek olacaktı? Ne zaman kendisi de onlara katılıp eylemden eyleme koşacaktı? Çünkü asla tatmin etmiyordu hayaller ve rüyalar artık. Nihayet beklenen gün geldi. Yıl 1987 Temmuz ayı, Mazlum 13 yaşında. Iğdır'daki bir gerilla grubu evlerine geldi. Ve sevdasıyla ilk karşılaşma böyle olmuştu. Hayali aşk gerçek

olmuştu artık. Yüreği kor kor dağlanmıştı artık. Artık onu kim tutabilirdi; kesin onlarla gidecekti. Daha neyi bekleyecekti ki? Onlar, yani gerillalar Kürt halkının tarihsel intikamını almak için yola çıkmamışlar mıydı? Ve kendisi de Agırî'nin vaat edilmiş intikam çocuğu değil miydi? Onlar silahla yaşayan, silahla yatan ve silahla ölen insanlar değiller miydi? Ve kendisi de buna kavuşmak için yaşamıyor muydu?

Geceleyin gerilla birliğiyle anlaştı, ailesinden gizli:

«Ben de sizinle geleceğim. Götürmez misiniz?»

Birliğin sorumlusu biraz şaşırды, biraz da inançsız:

«Sen mi?»

«Evet»

«Nasıl olur? Yani....» «Ne yani?»

«Yani babanın annenin haberi var mı?»

«Yok! Ne olmuş? Olmazsa götürmeyecek misiniz? Ama ben gelmek istiyorum. Mutlaka geleceğim. Ama mutlaka....»

«Madem kararlısın, biz seni engelleyemeyiz. Aksine seni götürmek bizim görevimizdir.»

«Sakın eve söylemeyin. Hiçbirinin haberi olmasın e mi?»

Gece buluşmak üzere, gerillalara bir randevu noktası verdi. Ailesi durumundan biraz şüphelenmişti. Bırakmak istemiyordu O'nu. En sevilen oğullarıydı. Yaşı daha çok küçüktü. Ve bu yolun sonunda ölüm vardı. Ne de olsa dar aile çıkarları konuşuyordu. Bu nedenle O'nu biraz sıkıştırdılar. Tembih ettiler. Telkinde bulundular. Ama İhsan kararlıydı. Zekâ ve uyanıklığı zirveye çıktı o an. Ailesinin kendisini geceleyin denetleyeceğini, yatağını sık sık kontrol edeceğini biliyordu. Onları aldatmanın yol ve yöntemini düşünmeye başladı. Nitekim bakışlarındaki zekâ parıltısı fazla gecikmedi.

Kuzularının yanında yatarken, randevu saatine yakın bir zamanda kalktı. Hızla yattığı çoban keçesinin içine ekmek torbasını, aklınca bir-iki ağaç ve sağda solda bulduğu diğer eşyaları koydu. İyice de kapattı. Ve hemen oradan uzaklaştı. İri taşlardan yapılma alçak duvarı çevik bir hareketle atlayarak koşmaya başladı. Bütün gücüyle koşuyordu. Henüz yeni açılmış incecik keçi yolu gecenin kasvetli karanlığını bıçak gibi yararak, O'nu, karşıda bütün heybetiyle duran bu dünyaya götürüyordu. Koca bir ateş kütlesi gibi yanıp yanıp dönen kıızıl dünya... Gittikçe hızlanıyordu. Küçük bir hacme sıkıştırılmış yüreği hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Bu esnada ailesi tedirginlik içinde ikide bir gelip çoban keçesine bakıyordu. Ama her baktığında şişkin çoban keçesinin içinde O'nun uyuduğunu zannederek, bu kontrolün verdiği hafif ve geçici bir rahatlıkla tekrar eve dönüyordu.

İhsan randevu noktasına yetişti. Nefes nefeseydi. Kesik kesik nefesler, ılık, kısa kısa. Bazen de derin ve uzun. Sevinçten kabına sığmıyordu. Ama o da ne? Hiç kimsecikler yoktu! "Her halde işleri çıktı. Bu nedenle oturup bekleyeyim onları" diye içinden geçirdi. Ve pürüzlü, geniş kayanın sol kenarına ilişti.

Epey zaman geçti. Ama bir türlü ortalıkta görünen olmuyordu. Ayağa kalktı; yüzünü güneye çevirdi. Boş ve hüznü gözlerle gecenin koyu karanlığının diplerini yokladı. Ama nafile. Katmerli karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Derin bir göğüs geçirdi. Gözleri hafif buğulandı. Buğulardan süzülen bakışları yalındı. Ama bulanık. Çok da öfkeli. "Beni aldattınız ha! Bana ihanet ettiniz. Ben çocuk muyum? Siz böyle mi halkı kurtaracaksınız" diye yüksek sesle kendi kendine söylendi. "Şimdi ben ne yapacağım? Eve de gidemem artık" diye üzüntüyle düşündü. Ama vazgeçmedi. Kendisine söz vermiş olanları aramaya karar verdi. Ve yola düştü.

Acil bir işleri çıkmış olan gerillalar çok gecikmiş de 91
olsalar randevuya yetişmek için adeta koşuyorlardı. İhsan da tesadüfen tam aynı patıkaya girmişti. Karşıdan bir süvari grubu gibi gelenleri biraz uzaktan fark etmişti. "İşte onlar. Kendilerine bir oyun oynayayım da görsünler bakalım" diye düşündü. Ve hemen yolun kenarındaki kayalıklara atladı. Elinde tüfek tutuyormuş gibi yaparak kayanın üstüne uzandı. Gerillalar tam önüne geldiklerinde bağırdı:

«Yakaladım sizi, teslim olun!» Şak şak... Şak şak...

Herkes bir anda silahına davranmıştı. Fakat aynı kargaşalıkta birlik komutanı da hemen inisiyatif koyarak var gücüyle bağırmaya başladı:

«Durun! Durun!»

Bu sırada İhsan da mevzisinde doğruldu. Bütün öfkesi çoktan gitmişti. Kızgınlığın ve burukluğun yerini tam bir sevinç almıştı. Elini karnına koyuyor; kahkahalarla gülüyordu. Gülmekten yüzünün her tarafı al al olmuştu. Gerillaların tümü biraz kızgındılar. Ama O'nun halini seyrettikçe, bakışlarında giderek sevecenlik koyulaştı. Ve sonunda hepsinin yüzünü belirgin bir tebessüm sardı. Bu sırada İhsan aşağıya inerek, "ödeştik"

dedi ve koşarak hepsine tek tek sarılıp kucaklaştı. Artık dünyada hiç kimse O'nun kadar mutlu değildi.

Küçük İhsan o günden itibaren gerçek bir gerillaydı artık. Küçük gerilla. Gerillalardan birisi, bu çok sevdiği yeni arkadaşına hemen kendi silahını, bombalarını ve raxtını verdi. Agırî'nin vaat edilmiş intikam çocuğu muradına ermişti artık. Rus malı Siminofu eline aldığı anda, kirpiklerini yukarıya kaldırarak gerillalara tek tek baktı, gözyaşlarını tutamadı ve silahı öptü.

Silah neredeyse boyuna yetişiyordu. Bu nedenle ister istemez bir güldürü tablosu ortaya çıkıyordu. Hele bir de soğuktan korunsun diye başka bir gerillanın vermiş olduğu uzunca parka ve bunun üstüne bağladığı çift sıra Siminof raxtı bu tabloyu tamamlayınca daha da sempatik oluyordu. Kendisi doğal yapısı gereği, fiziği, konuşması ve davranışlarıyla zaten son derece sempattikti. Bu nedenle küçük gerilla, gerilla birliğine katıldığı günden beri sempati merkezi ve moral kaynağı olmuştu.

Bir gerilla olarak kitle içine çıktığı ilk günden itibaren halkın da yoğun ilgisini kendi üstüne çekti. Bir aydan fazla bir süre, Serhed alanında gerilla birliğiyle halk içinde dolaştı. Kod ad olarak kendisine Şirin adını takmışlardı. Her gittiği evde aileler en çok kendisiyle ilgileniyordu. Kadınlar "Şirin, Şirin" deyip O'nu şapur şapur öpüyor, gençler elini boynuna atıp seviyor, daha tecrübeli davranan yaşlı erkekler ise çok sevdikleri Şirin gerillayı bir büyük gibi ağırlıyor ve sohbet ediyorlardı. Ancak Şirin, kendisine böyle bir çocuk gözüyle bakmalarından ve o tarzda bir yaklaşım göstermelerinden son derece rahatsız oluyor ve öfkeleniyordu. Buna çoğu zaman açıktan karşı çıkıyordu, örneğin bir kadın O'na:

«Uyyy kurban, Şirin. Sen ne kadar şirinsin, şeker gibisin. Sana şeker vereyim» deyip, küçük gerillanın iyice kızaran yüzünü aniden öptü ve O'na şeker vermek istedi. Küçük gerilla iyice öfkelendi kaşlarını çattı ve kadının şeker tutan elini geriye iterken hâkim bir sesle konuştu:

«İstemiyorum. Ben çocuk değilim, tamam mı? Git onu şu köşede oturan çocuğuna ver.»

Bu esnada evin, köşede oturan, çocuğu aniden güldü, acayip bir ses çıkardı. Ve bir çift mavi boncuk gibi gözlerini kendi eksenini etrafında çevirirken, akmakta olan sümüğünü de burnuna çekti. Kadın ise vazgeçmemişti. Gerillalara dönerek:

«Arkadaşlar Şirin'i bize vermiyor musunuz? Bize verin. 200 baş koyunum var, alın onları götürün, ama Şirin'i bize

bırakın» dedi. Gerillalar aniden yüksek sesle güldü. Küçük gerilla ise artık kendisini tutamaz oldu. Gözlerini kısarak konuştu. Hiddetten yüzünden adeta kırmızı alevler fışkırıyordu. Hücum eder gibi sordu:

«Sen ne diyorsun, ne? Niye, niye?»

İyice şaşırان kadın gayri ihtiyari cevap verdi:

«Ee... Sen küçüksün de ondan.»

«Hayır, ben küçük falan değilim. Oğlunu gerilla yapacağına, sen kalkıp savaşa katılacağına bir de beni çekmek istiyorsun. Beni de evine oturtmak istiyorsun öyle mi?»

Bu saldırı karşısında kadın aniden irkildi, ama kendisini çabuk topladı. Ve net bir tebessümle gerillalara destek isteyen bakışlarını yöneltti. Gerillaların sorumlusu ise aniden ciddileşerek:

«Hayır olmaz! Böyle şey konuşulur mu hiç? O bir dünyadır, O Partisinin bir değeridir. Böyle bir şeyi bir daha söylemeyin» diye tepkisini dile getirdi.

Yine güneşli bir gün. Hava yapışkan; ıslak adeta. Şerbete doymuş bir sünger parçası gibi. Şirin Gerilla'nın grubu dağlık bir alanda yürüyor, ağır ağır. Biraz da dalgın. Aniden karşıdaki dereden helikopter sesi geldi. Sesle birlikte kendisi de. Havada duran kocaman bir demir parçası. Homurtusu. Pervanesi. Ve azameti. Canavar gibi. Gerillalar hemen kendilerini yere attılar. Otların içinde neredeyse kaybolmuşlardı. Hem de tamamen. Yalnız bir şıkırtı duyuldu; mekanizma sesi. Hepsi heyecanlı. Ve sessiz bekleyiş. Helikopter bütün gürültüsüyle üstlerinden uçtu. Biraz uzaklaşmıştı ki, komutan hemen kalktı ve sordu:

«Kim mermi ağzına verdi?» Sorarken gözü Şirin Gerilla'ya takıldı. Yerde sırtüstü uzanmıştı. Silahının namlusu havaya çevriliydi, öyle atış pozisyonunda kabzayı sıkıca kavramıştı. İşaret parmağı tam tetiğin üstünde. Komutanın sorusu üzerine Şirin Gerilla pozisyonunu bozdu, bir taraftan da cevap verdi:

«Ben»

«Ne yapacaktın öyle Şirin yoldaş?»

“Ne mi yapacaktım? Çatışacaktım.”

Öteki biraz da merakla:

«Nasıl çatışacaktın?»

«Nasıl olacak? Hep şoför tarafına nişan tutuyordum. Onu vuracaktım. Vallahi emir gelseydi kesin vururdum»

Komutan gülerek karşılık verdi:

«Ona şoför denmez. Pilot denir tamam mı? Pilot...»

«İster şoför olsun, ister pilot, vururdum onu. Kesin vururdum.»

Eylül ayında kampa geldiğinde etrafa aniden yeni bir hava yayıldı. Sıcak bir hava; hareketli de. Herkes birbirine müjde veriyordu sanki:

«Ne, ne? Ne var?»

«Yeni bir arkadaş gelmiş!»

«Ee ne olmuş yahu?»

«Öyle deme. Çok genç bir arkadaş. Silahı o kadar seviyor ki...»

«Deme.»

Bu merak ve ilgiyle herkes mutfakta O'nu beklemeye başladı, heyecanla. Garip bir heyecan. Neyse ki garip heyecan az sonra son buldu. Geldiği gibi önüne geçilmez bir tutkuyla MG-3 nöbetine çıkmıştı. Bu nedenle biraz gecikmeli olarak kayalıkların arasından mutfığa süzüldü. Biraz uzakta durdu. Bütün gözler O'na dikiliydi. Dostça, hararetli ve sevecen. Şirin'in o anki hali ise hiçbir zaman unutulamazdı. İçi tarifsiz bir şeylerle dolup dolup taşıyordu. Sevinç, gurur, itibar, sevgi, mutluluk, karmakarışık bir şeydi bu. Olduğu yerde çakılmıştı. Hiçbir şey düşünemiyordu o an. Sadece bakıyordu. Yüzündeki belli belirsiz bir tebessümün duldası altındaki kapkara gözlerinden yayılan bakışları yabancıydı. Yabancı yabancı bakıyordu. Az sonra bir rüyadan uyanır gibi silkindi. Ve herkesle tokalaşmaya-tanışmaya başladı. Gayet sağlam adımlarla ve dik yürüyordu. Elleri yan taraflara açıktı. Bir nevi kartal yürüyüşüydü. Dipdiri, her tarafından enerji fişkıran bir yürüyüş. O kadar canlı, o kadar coşkulu; zaten yürüyüşü hep böyleydi. Kabına sığmayan bir coşku ve enerji kütesiydi bu yürüyüş. Hızlı, sert ve emin adımlar! O'nun yürüyüşü körpe bir Arap tayının koşusuna benzerdi. Yürürken iyice belli oluyordu ki; çocuklukla olgunluk arasında bir çeşit delikanlılığı yaşıyordu. Herkes etrafını sardı. Sorular, tartışmalar, konuşmalar, gülüşmeler!

«Adın ne yoldaş?»

«Şirin!»

Gerillalar bir an sustu. Hepsi birbirine baktı. Bakışları açık açık anlamlıydı. Sonra içlerinden biri bakışlarla yapılan anlaşmayı söze döktü.

«Adın Şirin Mazlum olsun. Olmaz mı? Mazlum yoldaş büyük bir önderdir.»

Şirin biraz duraksadı. Niye kabul etmesin ki. Tam da amaçlarına uygun değil miydi?

«Elbette olur, hem çok sevindim buna.»

«Peki Mazlum yoldaş, sen neyi çok seviyorsun?»

“Silahı! Ben silahı çok seviyorum» dedi heyecanla ve tereddütle ekledi:

«Bana bir kleş verin. Kleşi çok seviyorum. Ne kadar iyi olur.»

Ve hemen Kalaşnikof taşıyan gerillaların etrafında dönmeye başladı. Kısa sürede birini örgütledi. Ve örgütlediği gerillanın Sovyet modeli Kalaşnikofunu koluna taktı. Şöyle bir silaha baktı. Sonra gerillalara. Bir daha silaha. Bir daha gerillalara. Bir daha, bir daha, bir daha. Gözleri sevince boğulmuştu. Mutluluktan kalbi duracak gibiydi. Dolgun yüzü habire kırmızılaşıyordu.

Ama bununla yetinmedi. Birkaç gün sonra başka bir gerillayla silah değiştirmek istedi. Son derece ısrarlıydı:

«Silahları değiştirelim.»

«Niye?»

«Seninki kırmızı. Bak şarjörü kıpkırmızı. Ayrıca raxtın da!»

«Ee, ne fark eder. İkisi de silah!»

«Olsun! Ben kırmızı rengi çok seviyorum. Her şeyim kırmızı olsun istiyorum.»

«Peki olur! Cemşit arkadaştan izin almak lazım!»

Mazlum hemen komutan Cemşit'in yanına koştu. İsteği kabul edilince kırmızı şarjörlü Kalaşnikofu omzuna astı. Kırmızı raxtı da iyice beline oturttu. Gömleği ise zaten kırmızıydı. Ve yüzündeki parlak kırmızı ışınlar bir sağanak gibiydi. İşte böyle kırmızılar içinde Mazlum, bir ateş yumağı gibiydi. Kırmızı, Kürt rengiydi. Kırmızı sosyalizmdi. Kırmızı kan, kırmızı ateş, kırmızı savaş! Kırmızı dayanılmaz sıcaklıktı. Ve küçük Mazlum bunların toplamı, bunların yumağıydı. O ateşti! O savaştı! O kandı, candı! O sımsıcak bir Kürt çocuğuydu. Sıcaklığı, gerillanın dondurucu bir Ocak gecesinde, metrelerce karı yararak bir mağaraya ulaşır kocaman bir ateş etrafında ısınması gibiydi.

Bir süre sonra Kürdistan kadınının yiğitlik ve fedakârlığının tanınan isimlerinden bayan partizan Sultan

YAVUZ, küçük Mazlum'a, birkaç yeni gerillayla birlikte siyasal eğitim dersleri vermeye başladı. İlk ders Kürdistan tarihiyle başladı.

Sultan YAVUZ, tam bir disiplin içinde derslerini veriyordu. Küçük Mazlum'un ayırt edici zekası hemen dikkatleri çekti. Yaşına-başına göre dersleri çok mükemmel kavriyordu. Can kulağıyla dinliyor, candan tartışıyor, candan çalışıyordu. Kamptaki herkes O'nun bu zekâsına gıptayla bakıyordu. Hayretle, merakla, ilgiyle! Bu nedenledir ki Sultan YAVUZ sık sık bu durumu sohbet konusu yapıyordu:

«Ben adeta akıl erdiremiyorum. Bu yaşa göre çok ileri bir zekâ. Çok da seçkin bir sorumluluk duygusu var. Çok çalışıyor. Acaba bu küçük yaşta bunlar kendisinde nasıl bu kadar ileri...»

«Taşıdığı özden, yurtseverliğindendir yoldaş! Ayrıca yaşına göre geniş ve zengin bir hayat tecrübesi var. Ateş gibi, görmüyor musun?»

«Ama ne olursa olsun, insan adeta anlam veremiyor bu zekâyâ. Yorum getiremiyor kolay kolay.»

Bir sohbet gecesinin akşam serinliği. Dar vadideki kampın üzerine karanlık yeni yeni iniyor. Dik yamaçta kazılarak yapılmış gerilla haymaları. Apartman daireleri gibi kat kat! Her birisinin üstünü palamut ağaçlarının dalları kapatmış. Yeşil yeşil kubbeler. Bu üstteki küçük haymada Küçük Mazlum tek başına oturuyordu. Korkunç öfkeliydi, korkunç kızgındı. Hiç öyle görülmemişti. Gözleri çakmak çakmaktı. Son derece çatık kaşlarının altından kurtulan bakışları, bir fabrika gürültüsüyle akan derenin köpüklü suları arasındaki iri kaya parçalarını delip delip geçiyordu. Çok sert ve bomboş bakışlar, öfkesini gören iki yönetici yoldaş yanına yaklaştı, öfkesine dayanılamadı. öfkesi Mahsum KORKMAZ'ın emri gibiydi. Büyük Agit komutanın M-16'sının otomatiğe bağlanmış kurşun ateşiydi sanki!

«Ne var Mazlum yoldaş? Niye böyle öfkелisin?»

«.....»

«Niye cevap vermiyorsun yoldaş? Ne varsa söyle çözmeye çalışalım.»

Küçük Mazlum'dan yine çıt çıkmadı. İki yoldaş O'nu konuşturmak için yarım saate yakın uğraştılar. Kurnaz ve zeki bakışlarla, «Bir şey yok» diyor, «Bir şey yok.» Ve konuşmuyordu. Küçük Mazlum'un inadı tutmuştu bir defa. Bu inat tutmaya görsün. O'nun inadı Zaloğlu Rüstem'in inadının ta kendisiydi. Kürt inadı. Gururu boğazını düğümlüyordu. Ve

söyleyeceği şeye izin vermiyordu. Çünkü Mazlum'daki gurur, Gohder'in gururuyla at başı gidiyordu. Neyse ki zorlu ve uzun bir mücadeleden sonra O'nu konuşturabildiler.

«Ben hain miyim ha, ben hain miyim? İnsan arkadaşını hain görür mü» diye bas bas bağırarak konuştu. Konuşurken her tarafından alev fışkırıyordu yine. Kaşları çapraz duran bir çift kama gibiydi. Gözleri iyice kısılı. Dudaklarının ucunda etrafa habire tükürük parçacıkları saçılıyordu. Biçimli burnunun biraz büyükçe olan boşlukları peş peşe şişip boşalıyordu. Başını şiddetle sallıyordu. Sanki Harran düzlüğünde kırmızı bir at şaha kalkmış kişniyordu.

«Ne olmuş? Kim demiş sen hainsin?»

«Öyle tabii! Kimin silahı alınır? Hainlerin! Benim de raxtımı ve silahımı alıp götürdüler. Bu nasıl olur, ha nasıl olur? Ben buraya savaşmak için geldim. Ben hain değilim!»

Meğer bazı gerillalar disiplin kurallarına aykırı bir davranışta bulunduğu gerekçesiyle, O'nun silahını ve raxtını habersizce alıp götürmüşler.

3 gerilla yeni bir kamp yeri bulmak için keşfe çıktıklarında Küçük Mazlum'u da yanlarına aldılar. Fakat O'na keşfe çıktıklarını söylemediler.

«Nereye gidiyoruz?»

«Hiç şöyle biraz dolaşalım. Gezmeye!»

Ancak biraz gittikten sonra Küçük Mazlum'u kurnaz bir gülümseme tuttu. Gözlerinde aniden bir zekâ parıltısı peyda oldu. Bu, gerillaların da gözünden kaçmadı;

«Ne var Mazlum yoldaş? Sana bir şeyler oldu.»

«Ayıp ayıp! Benden saklıyorsunuz. Ne gezintisi, biz keşfe gidiyoruz. Tamam kural gereği söylemeyebilirsiniz. Ama bu kadar da acemice olmaz ki...»

Bu sözler üzerine gerillalar adeta şoke oldular. Ancak kendi düşen ağlamazdı. Çünkü kendileri de iyi biliyorlardı ki, Küçük Mazlum askeri konulardan, silah ve el bombalarından, keşif, konumlanma ve benzerlerinden iyi anlıyordu. Sultan YAVUZ'un verdiği siyasal eğitimden en yüksek puanı aldığı gibi, silah sökme ve hedefe kurşun atma yarışmasında da, kalabalık bir gerilla grubu içinde birinci gelmişti. Henüz kampa ilk geldiğinde yapılan bir atışta iki tam isabet vurmuştur.

Nitekim bu keşif esnasında da Küçük Mazlum bu yeteneğini gösterdi. Arazinin yapısını dikkatle izliyor ve

gerçekten de kamp yeri ve depo, sığınak için birçok açıdan uygun noktaları ustaca tespit ederek hemen öne atılıyordu. Heyecanla, mutlu mutlu.

«Hah işte burası daha uygun. Çünkü kamuflaj sorunu da fazla yok.»

Küçük keşif grubu biraz daha gitti. O da ne? Bir ayı; koca, boz, ağaçların arasında durmuş gerillalara kötü kötü bakıyor. Gerillalar aniden duraksadı. İrkildiler. Gayri ihtiyari biraz geriye çekildiler. Küçük Mazlum'un gözleri parladı. İyice açıldı. Eli silaha gitti. Yavaşça, gizlice avının üzerine atlamaya hazır bir panter gibi vücudunun tüm ağırlığını her iki ayağı üzerine boşalttı. Bu sırada boz ayı sırtını dönüp kaçmaya başladı. Ve Küçük Mazlum panter gibi ayakları üzerinde yaylanarak sıçradı, önündeki büyükçe kayayı atlayarak aştı. Atlarken mermiyi namluya sürdü. Ve ateş... Ürkütücü bir bağırıtı koptu. Hayvan yaralanmıştı ve bu korkuyla ağaçlar arasında daha hızlı kaçmaya başladı. Küçük Mazlum peşini bırakmadı, sağlam ve çevik adımlarla adeta kanguru gibi hayvanın peşinden koşuyordu. Bir daha, bir daha ateş etti. Ama sıkı orman tam bir engeldi. Hayvan ağaçların arasında kayboldu. Küçük Mazlum'un al al olmuş yüzünden terler kirli siyahımsı akıyordu. «Allahsız, kurtardın yine» diye kendi kendine söylendi. Gerillaların ise ağzı açıkta kalmıştı...

Bir gerilla olarak ağır yük kaldırması, herkesin ağzındaydı. Dillerden düşmüyordu. PKK gerillaları için yük taşımak önemlidir. Hem de çok... Bilinir. Küçük Mazlum işte yaşına göre çok ağır yük alabiliyordu. Yaşına göre çok güçlüydü çünkü. Bedenen hızla geliyordu. MG-3 silahını mermi dolu çantasıyla birlikte kaldırıyor. Kendi Kalaşnikofu ve raxtı da üstünde. Toplam 40 kiloya yakın yani! Hem de koşar adım, adeta koşarak. 13 yaşında taptaze bir insan bu!

«Mazlum yoldaş sen silahımı götür, ben de MG-3 çantasını aşağı kampa indireyim.»

«Hayır olmaz. Ben niye MG-3'ü kaldırmayacağım. Beni küçük mü görüyorsunuz? Ben gerillayım»

Yanlış anlar diye yoldaşı O'nu kırmak istemedi. Hem doğru değil miydi? O da kendisi gibi gerillaydı. Yaşı kendilerinden küçüktü ama küçük gerilla da nöbete düzenli olarak her zaman tek veya çift olarak çıkmıyor muydu? Bütün bunları muhakeme eden yönetici gerilla, MG-3 çantasını

vermeye karar verdi. İstemeye istemeye de olsa! MG-3'ü ise düşürür de kırılır diye vermeye hiç niyetli değildi.

«Al sen çantasını indir ben silahı. Olur mu?»

«Niye silahı da vermiyorsun? Kıracağımı mı zannediyorsun?»

Bocalayan gerilla, «Yok. Silahı da ben götüreyim» diyerek geçiştirmeye çalıştı. Ancak Küçük Mazlum ani, bir fırsatına getirip MG-3'ü de, çantasını da kaparak hızla aşağıya doğru aktı. Koşuyordu adeta. Kendi silahı da üstünde. Diğer gerilla, sarp yamaçta ha şimdi düştü düşecek diye arkasından endişeyle bakıyordu. O günden sonra Küçük Mazlum sık sık bütün bu ağırlığı, kampın 200 metre yüksekliğindeki, normal insanların boş elle zar-zor gidebildiği dik ve sarp yamaca gayet rahatlıkla çıkartıp indiriyordu. Bu işi tek başına yapamayan 20 ile 30 yaşları arasındaki diğer bazı gerillalar, çoğu zaman hemen küçük gerillayı yardıma çağırıyorlardı. O da sevinç ve gururundan iriyarı göğsünü daha da kabartarak hemen koşuyordu.

Kampta yeni bir dönem başlamıştı. 1988'in Kasım'ında, kamp yeri değişmişti. Yaşam cıvıl cıvıldı. Sayı oldukça kabarmıştı. Yeni yeni gerillalar gelmişti. Genç, körpe, bıyıklı-bıyıksız, yaşlı, orta yaşlı! Artık sonbahar da iktidarı yavaş yavaş kışa terk ediyordu. Pamuk gibi bembeyaz kar, yamaçlar da tutmaya başlamıştı bile. Çalışmalar son derece yoğundu. Hummalı bir şekilde siyasal ve askeri eğitimler yapılıyordu. Birçok şeyler biçimlendiriliyordu. Kişilikler, düşünceler, anlayışlar! 1988 Atılımı için böyle hazırlanıyordu. Issız bir vadi-de, dünyadan uzak, Küçük Mazlum da bu dönemde daha bir büyüdü. Yeşil palamut, çınar ağaçlarıyla büyüdü; vahşi doğayla, kaygan yamaçlar, volkanik kayalarla büyüdü. Dağ keçileriyle, kekliklerle, tuziklerle, tırşolarla, mendiklerle; beyaz karlar, sert rüzgârlar, yağmurlar, dolular, şimşekler, bulutlar, reniler, yıldızlarla, karanlık geceler, ayı sesleri, kurt saldırıları, dondurucu nöbetler, daracık çadırlar, öfkeler, acılar, cezalar, tepkiler, sert tartışmalarla büyüdü. Kitaplar, defterler, kalemler, resimler, şiirler, silahlar, bombalar, patlayıcılar, savaş taktikleri, içtimalar, askeri selamlar, gazeteler, ödevler, dersler, fotoğraflarla büyüdü; eğlence geceleri, yoldaş sofraları, çay sohbetleri, gülüşmeler, mutluluklar, türküler, sevgiler, öğütler, saygılar, sevinçler, duygular, Cemşitler, İsmetler, Ferikler, Leylalar,

Zekiler, Ferhanlar, Dararlar, Şoreşler ve Rüstemlerle büyüdü. O ıssız vadide; dünyadan uzak!

«Bakın, eğer asacaksanız yazarım, yoksa...»

«Yoksa ne, yazmayacak mısın Mazlum yoldaş?»

«Eh biraz öyle, asmayacaksanız neye yazayım?»

«Olur mu öyle? Beğenilir ve karar verilirse asılır.»

«Ama ben biliyorum ki, beğenilecek. Siz de biliyorsunuz ki ben güzel yazarım.»

Tartışmaları bir gazete yazısı üzerine idi. Kampta, "Bir parça özgür vatan için: ERİŞ" isminde haftalık bir duvar gazetesi çıkarılıyordu. Bütün savaşçılar, ERİŞ'e yazı yazmada adeta yarışıyorlardı. Küçük Mazlum bu konuda en önde gelendi. Gazetede en fazla yazısı çıkan O'nunkiydi. Bazen çifte çifte! Yazı yazmada hiç zorluk çekmiyordu. Her sayı için gece geç saatlere kadar kalarak yazılarını özenle hazırlıyordu. Daha sonra gazetede asılı duran yazılarının önünden geçerek, onları tekrar okuyor ve için için seviniyor, için için gururlanıyordu. Tatlı bir tebessüm yüzünü sarmalıyor ve aynı anda göz ucuyla da çevredeki gerillalara bakıyordu, anlamlı anlamlı! Bir defasında oturup yarım saat içerisinde iki tane güzel yazı çıkardı. Her saat yoğunlaşmış haldeydi çünkü. Bazen yazılarını kimseye haber vermeden gizliden kendisi gazeteye asıyordu, öyle ya yazıları güzeldi ve kimse buna karşı çıkmazdı. Zaten öyle de oluyordu. En kısa yazdığı bir şiir ileri kadrolar tarafından bile beğenilmiş ve anlamlı bulunmuştu. Çünkü bu şiir kendi özünün, yurtseverliğinin, Partisine bağlılığının, amacının, kaleminin, rüyasının bembeyaz kâğıda dökülmesiydi. Bütün dünyasıyla Küçük Mazlum'un fotoğrafıydı:

**“Bayrağım benim Yüce bayrağım Kızıl bayrağım
Rengini şehitlerimin kanından aldın
Sen binlerce yıllık tarihten geldin
Yıldızın aydınlık geleceğimdir.”**

Şiir, yüklü anlamlarla dolu mısralarla üç kıta halinde devam ediyordu.

On tane kadar defteri vardı. Bir o kadar da kalemi. Bütün cepleri bunlarla dolu doluydu. Derslerle, savaşla ve yaşamla ilgili her şeyi soruyor, araştırıyor ve öğrenmeye çalışıyordu. Ve öğreniyordu. Eğitimcilerin verdiği ödevleri en önde yapanlardandı Bir defasında yaptığı bir ödev eğitmen gerilla

tarafından beğenilmeyince hemen koştı ve kısa sürede iki tane birden yaptı. İkisi de iyiydi. Artık kim ne diyebilirdi? Büyüklerin bile anlamakta zorluk çektiği o karışık ve teknik patlayıcılar dersinde seçkin öğrencilerdendi. Gördüğü teorik ders temelinde, büyük bir ilgi ve merakla kendi kendisine çok çeşitli tuzak yöntemleri ve planlar geliştiriyordu.

Çok canlıydı. Atık, çevik ve atletik vücutlu! Çok hareketliydi. Yürürken, otururken, konuşurken, yemek yerken bile. Cansız bir şekilde yerinde durmak nedir bilmiyordu bir türlü. Bu nedenle birçok zaman uyarılara maruz kalıyordu zaten! Çocukluk yaşamında kendi kendine sporla uğraştığı hemen belli oluyordu. Kampta sık sık bir başına gerilla eğitimi yapıyordu. Uzaktan hızla koşarak geliyor, kampın yüksek duvarlarını atlayarak aşıyor ve hemen seri atletik hareketlerle elindeki silahla ateş pozisyonuna geçiyordu, öne ve arkaya mükemmel ve uzun perende taklaları atıyor, doğrulması da yine atış pozisyonu biçiminde oluyordu. Bu hareketlerle cezbedilen diğer bazı gerillalar da, hemen aynısını yapmak istiyorlardı. Ancak ya bir yerlerini incitiyorlar, ya da gülünç duruma düşerek geri çekiliyorlardı.

Küçük Mazlum dağlarda tıpkı bir ceylan gibiydi. Kara kaşlı, kara gözlü ve masumane bakışlı güzel bir ceylan! Henüz tam büyümemiş, yaşama yeni bakan bir taze ceylan. Yün işleme çoraplarını dizlerine kadar çekip sıkıca bağlar, yeşil şutüğünü uzun sürede özenle beline oturtur, raxtını sıkıca şutüğün üstüne bağlar ve kırmızı şarjörlü Kalaşnikofunu eline alarak dağlara çıkardı. Ve dağların zirvelerinde, en sarp yerlerde, karlar içinde, ağaçlıklarda, kayalıklarda bir ceylan gibi koşardı. Koşar, koşar, koşar. Ta ki bir ceylan gibi yoruluncaya kadar. Herkes dağlarda bu kadar rahat, bu kadar şen, bu kadar içten, bu kadar saf, bu kadar sade ve iri kara kara gözleri, sempatik yüzüyle bu taze ceylanı derinden bir hayranlıkla seyrederek ve oldukça etkilenirdi. Gıpta ile "kıskançlıkla" seyredilen, bakmaya kıyamadığın, doyamadığın küçük ceylan doğayla tamamen bütünleşmişti. İnsan ve insan! Küçük Mazlum bu demekti. İşte O, yaşamı bu üç olguda görmüştü. Doğa, insan ve savaş! Henüz doğayı yeni tanıyan, henüz insanı yeni tanıyan 13 yaşındaki bir yaşam, savaşa ne diye hazırlanıyordu? Ne diye savaşa bu kadar tutkundu? Ne diye ölüme nişanlı, gerillaya bu kadar aşıktı? Önünde daha yaşaması gereken bir onlarca yıl yok muydu? Daha

çocukluğunu yaşaması, daha gençliğini ve ihtiyarlığını yaşaması gerekmiyor muydu? Peki öyleyse niye avcının peşinde olduğu bir ceylan olmuştu dağlarda. Avcıdan kurtulmak için "rahat" ovalara inemez miydi? Hem niye bu kadar çekici, bu kadar sevdalı, bu kadar korkusuz oldu ki insan maskeli vahşi, barbar avcıyı üstüne ısrarla çekindi? Bütün bunların cevabı bir tek kelimeydi: Yaşamsal Kürdistan denen tutsak topraklarda bir tek yol vardır; Direnişte yaşamı yaratmak! Asırlarca yıllık utancı miras olarak devralan bahtı kara Kürdistan insanının, kıkırdak halindeki Kürt çocuklarının "kaderiydi" bu. Makûs talihin, o bedbaht tarihin yerini insanca yaşama terk etmesi için bunlar yapılıyordu. Hem Küçük Mazlum yalnız değildi ki; Bulgar Mitkalar, Viet-Kong çocuklar da O'nun gibi tarihin küçük kahramanları değiller miydi?

Küçük Mazlum yaşamın zenginliği içinde gerçek yaşamla koyun koyuna böyle yetiştiriyordu. Değişik değişik olaylarla karşılaşılıyor, değişik değişik tecrübeler ediniyordu. Parti ruhuna yabancı olumsuz kişilikleri, yarın ihanet edecekleri adeta önceden biliyordu. Sanki bir altıncı his, baki bir önseziydi bu. Daha sonra ihanet eden böylesi iki tip vardı. Küçük Mazlum bunları hiç sevmedi. Her gün kavgalı, dövüşlü oldu. Ve bunlara karşı kendine göre soylu bir mücadele yürüttü.

«Bak A..., sana iki defterden birini bize ver diyorum. Sana iki tane askeri defter birden olmaz. Bak ver diyorum. Sonra sen bilirsin.»

Böyle yazdığı bir notu ders esnasındayken, gizlice söz konusu unsura vermişti. Ne yapsın, disiplin gereği böyle bir tehdidi açıktan yapamazdı ya! Nottan sonra da, o tipin peşini bırakmadı. Üstüne üstüne gitti. Çok öfkeleniyordu. Çok nefret ediyordu ondan. Söz konusu yılışık tip ise birkaç yaş büyük olmasına rağmen, Küçük Mazlumdan basbayağı korkuyor ve yöneticilerin arkasına sığınmak istiyordu. Nitekim kısa sürede askeri defteri O'na verdi.

S... denen ve daha sonra 9 devrimcinin şahadetiyle sonuçlanan Şemdinli-Benevok olayının ihanetçisi olan diğer alçakla mücadelesi daha şiddetliydi. Her an kanlı-bıçaklı onunla. Tamamen iki düşman; İki ezeli düşman! Bu nedenledir ki, ikisi sürekli kavga halindeydi. Tarihin cilvesiydi. Sanki Mazlum daha sonra olacakları o an bir bir görüyordu. Sanki Mazlum çok daha sonra gelecek olan Benevok 25 Mayıs 1988'i çok daha önce yaşamış ve şimdi S...'a karşı özel ezeli ve ebedi soylu bir insan

kiniyle yaklaşıyordu. Ama gerçek neydi? S... Küçük Mazlum'u biraz gözüne kestirmiş olacaktı ki, yine ondaki soylu insan cevherini iyice görmüş olacaktı ki, kendi hayvanlığını O'na yöneltiyordu. Ama Küçük Mazlum buna asla boyun eğecek ve papuç bırakacak biri değildi. Aksine S...'nin üstüne üstüne gitti ve onun bir yaptığına onla karşılık verdi, öyle ki, S... düşmanlığını uç noktaya getirdi. Bir gün çadırdarken bir bahane yaratarak Küçük Mazlum'la dövüştü. Ve yaşça büyük olmasına, daha iri cüssesine güvenerek Küçük Mazlum'un üstüne çöktü. Elleri boğazına götürdü. Ve sıkmaya başladı. Tehlike karşısında Küçük Mazlum'un elleri köşede duran kırmızı şarjörlü Kalaşnikofuna uzandı. Mekanizmasıyla uğraşmaya başladı ve mermiyi ağzına verdi. Boğuşma başladı. Tam bu esnada diğer gerillalar gürültüye koşmuşlardı. Bu manzarayı görünce irkildiler. İkisini ayırdılar.

Küçük Mazlum öylesine yaman bir kişilikti. Yırtıcı, parçalayıcı, işbitirici! Hakkını söke söke alan kişilerdendi. Boyun eğmecilik adeta hiç yanına bile uğramamıştı O'nun; diretici ve cesurdu. Gözleri korkuyu görmüyordu bir türlü. Eleştirilerini çekinmeden yapan korkusuz bir eleştiriciydi. O bir PKK kişiliği idi.

103

Üst düzeydeki yöneticilere bile gerekli gördüğünde eleştirilerini yapmaktan çekinmiyordu. Hakkı bildiği şeyi almakta sonuna kadar hiçbir geri adım atmadan direktir, adeta zorla alırdı. Bu nedenledir ki, bir çanta yüzünden üç gün eleştiri geliştirdi, üç gün sorun yaptı.

«Niye yoldaş, o çantayı önce ben istemiştim ve bana da çok lazım. Yarın ülkeye gideceğim. Ama buna rağmen, siz benden sonra isteyen diğer arkadaşlara verdiniz. Hiç olmaz, mutlaka çantamı isterim. Bunlar kimsenin malı değil ki, hepsi Partinin malıdır. Ve diğer arkadaş gibi, ben de Partidenim.»

Bir yanlışlık yüzünden çıkmış olsa bu olay, her ne kadar basit bir şeyse de aslında bir kişiliğin ipucunu ele vermektedir. Haksızlığı kabul etmeyen ve boyun eğmeyen, atak, girişken bir kişilik.

Bir gün başka bir gerillayla birlikte sabah devriyesine çıktılar. Daha yolda iken Küçük Mazlum'un gözleri aniden açıldı. Bir keklik görmüştü. Vurmak istiyordu. Ancak yanındaki yoldaş komutanın haberi olmadığı için buna izin vermedi. Yanlış görmüştü çünkü. Aralarında tartışma çıktı. Ve yoldaş

nasıl olduysa bilmeden ona tepki gösterdi. İşte o zaman kıyamet koptu. Nasıl yapılırdı bu? İnsan yoldaşına böyle davranır mıydı? Partisinden öğrendiği yoldaşlık ilişkileri hiç böyle bir şeyi kabul eder miydi? İnsan hata da yapabilir. Ama yoldaşdır. Bu hatayı uygun bir şekilde eleştirir ve sorunu çözer. Ama şimdi yanındaki arkadaşı O'na ne yapıyordu. Bütün bu düşüncelerle Küçük Mazlum adeta allak bullak oldu. Son derece celallenmişti. Yerinde duramıyordu. Ama kendisi de bir disiplinsizlik yapmamalıydı. Yoldaşlık ilişkilerine ters hareket etmemeliydi. Bu nedenle kampa tekrar dönüşe kadar zorbela sabretti. Ve görevlerini tamamlayıp tekrar kampa döndüklerinde hemen kâğıdı kalemi eline alarak birkaç dakikada kamp yönetimine bir dilekçe yazdı. Korkunç öfkeli, ruh hali ve alınganlığı yazıya yansımıştı. Kargacık burgacık bir yazıyla:

Kamp yönetimine, «Bakın size bir olayı anlatayım »diyor, olayı anlatıyor ve soruyordu:

«Ben cahş mıyım ha cahş mıyım, deyin. Bunu öğrenmek istiyorum. İnsan yoldaşına böyle yapar mı? İnsan cahşlara böyle yapar.»

Dilekçenin sonuna ise; «Ben bu sorunun çözülmesini istiyorum. O kadar!» diye yazmıştı. Aslında bununla dilekçesinin sona erdiğini belirtmek istiyordu. Ve devrimci selamlar yazmayı da unutmuyordu...